

Giới thiệu Nghiệt Duyên - Yoon Mi Rae

Tác phẩm Nghiệt Duyên là một tựa truyện ma hay nhất của tác giả Yoon Mi Rae vừa được ra mắt bạn đọc trên trang đọc truyện nhanh nhất hiện nay. Ông trời sắp đặt cho chúng ta gặp người này người kia để chúng ta biết, ngoài truyện lương duyên còn có nghiệt duyên.

Người ấy thực xinh đẹp, thực tài giỏi nhưng lại chết một cách vô cùng oan ức.

Không hiểu sao một cô gái mười bốn tuổi lại mơ những giấc mơ về người ấy, hàng đêm nghe tiếng khóc oan của người ấy...Kết cuộc thế nào, cùng theo dõi truyện teen hay này cùng tác giả.

Bạn đang đọc truyện *Nghiệt Duyên - Yoon Mi Rae* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chỉ Là Giấc Mơ?

Tên tôi là Phan Ngọc Mai, 15 tuổi, đang theo học tại trường THPT Thanh Đăng.

Gia đình tôi có năm người, ba mẹ và ba anh chị em. Anh hai tôi, tôi và đứa em kém một tuổi. Ba mẹ tôi luôn luôn đi công tác xa, còn anh hai thì đang học Đại học năm hai. Tôi học lớp 10, còn đứa em lớp 9.

Mẹ tôi li hôn với ba đã khoảng hơn mười ba năm. Người mẹ hiện đang sống tại nhà tôi là mẹ kế. Anh hai và em gái tôi không hề biết đó là mẹ giả vì ba mẹ li hôn khi chúng tôi còn nhỏ. Ba mang về một người vô cùng xinh đẹp, lại cực kì giống mẹ tôi, cả họ tên - Phan Thị Lan Hương, cả năm sinh. Do vậy, chúng tôi đã cho rằng đó là mẹ và chấp nhận bà ấy sống trong gia đình. Bà ấy rất tốt tính, luôn chăm lo cho chúng tôi thay cho mẹ ruột.

Tôi tình cờ nghe được cuộc cãi vã nảy lửa của ba mẹ trong bữa cơm tối. Bữa đó, chúng tôi chuẩn bị đi dã ngoại, tôi quên đồ nên quay lại lấy. Bà ấy lôi mẹ ruột tôi vào cuộc cãi vã đó, tôi đã nghe được hết tất cả. Tôi không kể cho ai hết.

Còn người mẹ hiện giờ của tôi? Bà đang sống trong ngoại ô, tại một căn nhà nhỏ nhưng cực sang trọng.

Tôi phát hiện mẹ theo dõi tôi. Tôi đã kéo bà ấy vào quán cà phê và hỏi tất cả. Bà thú nhận là mẹ ruột của tôi. Lí do li hôn là vì bà đã xô ngã người đang sống tại nhà tôi với tư cách là mẹ ruột, làm mất đi đứa con trong bụng. Vậy là ba nổi giận, li hôn với mẹ. Vậy là hết.

Sau những hôm moi tin từ bà cô luôn luôn say khướt, tôi đã phát hiện ra ba với mẹ đến với nhau không phải tình yêu mà vì sự gượng ép của hai gia đình, nếu nói yêu thì chỉ có duy nhất mẹ tôi đơn phương. Vậy nên ba luôn luôn đi với các cô gái trẻ đẹp, về muộn khiến mẹ lo lắng. Sau đó thì ba nhất quyết li hôn với mẹ để lấy người mẹ kế hiện giờ.

Mẹ kế rất hiền dịu nhưng cũng rất độc tài. Tôi nhận thấy rất rõ, cho nên tôi không ưa bà ta mấy.

Ít ai biết rằng, tôi là một người đồng tính, là đồng tính nữ.

Tôi phát hiện ra điều này từ ba năm trước, khi tôi còn là một cô bé học lớp 7. Tôi chỉ thích ngồi với các bạn nữ xinh xắn, và rất thích là đồng tính. Thực sự tôi không hề có cảm tình với con trai. Một chút cũng không.

Hơn một năm trước, tôi đã từng thích một bạn nữ, và bạn ấy cũng đáp lại tình cảm của tôi, tôi vui mừng lắm, nhưng mà bố mẹ không hề biết.

Bố mẹ không biết, anh trai tôi, em gái tôi cũng không hề biết tôi là đồng tính.

Thật shock đúng không?

Tôi buồn ghê lắm, vì bạn ấy đã nói lời chia tay với tôi.

- Chúng ta chia tay đi!

Minh Lam nói rất chậm rãi, nhưng từ nào từ nấy khá rành rọt và hơi lớn, nên cả quán quay đầu lại nhìn chúng tôi. Tôi cứ ngồi sững ra, không nói được câu nào, rồi mãi một lúc sau, tôi mới mở miệng, lắp bắp:

- Hả? Ch... Chia tay...?

- Ừm! - Minh Lam cười. - Chúng ta chia tay đi, ai đi đường nấy, đừng quan tâm tới nhau nữa!

Mặc dù cậu ta vừa cười vừa nói trông rất tự nhiên nhưng giọng vẫn hơi run, tôi biết cậu ta đang tự trấn an mình. Tôi nuốt nước mắt, cố gắng để không khóc nhưng mắt vẫn cay sè, tôi mỉm cười:

- Ừm...!

- Vậy thì tạm biệt cậu, gặp lại sau nhé?

Lam nói, vội vơ lấy cái áo khoác màu tím nhạt, chạy vội ra cửa. Đường như Lam không muốn tôi thấy cậu ấy khóc.

Tôi ngồi thẫn thờ trong góc quán cà phê.

Tôi hiểu, vì sao Minh Lam muốn chia tay. Bố mẹ cậu ấy đã biết cậu ấy là người đồng tính cho nên đã ngăn cấm và quyết định cho Lam đi du học tại Mỹ.

Đau...

Buồn...

Nhưng tôi không muốn khóc.

Tầm hơn 30 phút sau, trời bắt đầu đổ mưa, tôi dầm mưa về nhà, người ướt sũng. Bố nhìn tôi đầy ngạc nhiên, nhưng tôi chỉ khoát tay, cười và lững thững đi về phòng.

Tôi đã khóc rất nhiều, tới đó, tôi cứ ôm gối mà khóc, rồi ngủ quên lúc nào không biết.

Từ hôm đó tôi trở nên lạnh lùng, xa cách với mọi người. Tôi không hề muốn giao du kết bạn hay đơn giản là ngắm trai đẹp, mà chỉ thui thủi một mình. Có rất nhiều cậu con trai theo đuổi tôi, nhưng tôi đều dứt khoát từ chối. Tiêu biểu là cậu si hơn một năm nay, cậu ta bám đuôi tôi dai như đũa, dứt mãi không chịu ra - Ngọc Minh. Tôi đã từ chối lời tỏ tình của cậu ta tuần trước. Cậu ta tổ chức " lễ tỏ tình " tại chiếc cầu bắc ngang qua ao sen trường Thanh Đằng. Một cách dứt khoát và vô cùng tuyệt tình, tôi từ chối cậu ta trước mặt " toàn dân thiên hạ ". Vâng, và sau đó tôi bị gắn cái mác " gái chảnh lớp 10A10 ", một vài lần tôi đã từng bị chặn đánh. Haizzz... Rắc rối từ Ngọc Minh lời ra ấy chứ! Sao lại đổ hết trách nhiệm, à nhầm, lỗi lên đầu tôi là sao?

Ngọc Minh vẫn bám theo tôi, không chịu dứt. Tôi muốn cáu và muốn xé xác cậu ta ra.

May mắn là, dạo này cậu ta không bám theo tôi nữa.

OoO

Sáng hôm nay tôi dậy khá sớm, phần vì hôm nay là chủ nhật, phần vì hôm nay, tôi phải đi học nấu ăn tại Trung tâm Trái Táo Đỏ. Tôi chạy quanh khu phố vài vòng, rồi trở về nhà lúc hơn 6 giờ sáng.

Định mở cửa phòng ăn thì có tiếng ba tôi kêu, có vẻ ba đang ngạc nhiên lắm:

- Gì cơ?

- Be bé cái mồm thôi, con nó nghe thấy bây giờ... - Mẹ tôi thì thào.

Tôi ngạc nhiên, nhẹ nhàng mở cửa phòng, hé mắt nhìn trộm. Ba và mẹ đang ngồi đối diện nhau trên bàn ăn và nhìn mặt ai cũng rất hình sự. Tôi nuốt nước bọt khan, bỗng mẹ tôi nói:

- Gia đình ta đã từng có hôn ước với nhà chị Lan, anh biết chứ?

- Anh biết! Nhưng...

- Không nhưng nhì gì cả anh à,... Em nghĩ rằng, cho hai đứa nó kết hôn thì gia đình ta làm ăn sẽ khá hơn.

- Nhưng như vậy không được... Anh nghĩ là...

- Mặc kệ con bé đi! Dẫu sao, con bé cũng là con của chúng ta mà...?

- Không được, em muốn nó đi vào vết xe đổ của anh sao?

Nghe tôi cụt từ *vết xe đổ* của ba làm tôi giật thót, suýt va vào chiếc bình hoa đặt trên kệ ở ngoài hành lang.

Mẹ đứng dậy, đập bàn "rầm" một tiếng thật lớn:

- Thế anh muốn gia đình ta càng khó khăn hơn sao?

- Ý anh không phải vậy, ý anh là để nó tự quyết định cuộc đời của nó, chứ không phải bố mẹ, em hiểu chứ?

- Hừ, anh muốn lỡ mất cơ hội này sao? Nếu kết thân với họ, có thể anh leo lên chức cao hơn đấy!

- Nhưng...

Giọng của ba có vẻ tần ngần do dự. Rõ là ba đang lưỡng lự, không thể nói nổi với một nữ luật sư trước mặt (mẹ kế là luật sư). Thừa thế, mẹ mỉm cười:

- Vậy thì quyết định chuyện chúng nó đi!

- Ừm...

Vậy là ba... ba đã chấp nhận? Không thể... sao ba lại có thể chứ?

Gia đình tôi không bao giờ thống nhất được tiếng nói chung. Ba quá hiền, còn mẹ kế quá nghiêm khắc và hắc xì dầu. Mẹ nói gì là cả gia đình phải nghe theo.

Hiện tại là tôi đang kiểm chế con tức giận sắp nổ ra. Tôi phải cố kiềm chế, kiềm chế, kiềm chế... Tôi không thể...

- Anh quyết định chưa? Sẽ nói với nó chứ? Hay giấu?

Tôi chậm rãi bước vào, mỉm cười nói:

- Nói luôn bây giờ đi mẹ? Ý mẹ là cho con lấy chồng và để ba leo lên chức cao sao?

Ba và mẹ như chết sững trước sự hiện diện của tôi. Tôi nói tiếp:

- Sao vậy? Sao im vậy?

Ba run run:

- Con đã nghe thấy hết rồi?

- Vâng? Con đã nghe thấy! Vậy thì sao? SAO BA MẸ KHÔNG NÓI VỚI CON? - Tôi gào lớn. Tôi không thể kiềm chế nổi nữa.

Ba lấp bắp, không dám nhìn thẳng mặt tôi mà cúi người xuống nhìn chân. Như vậy đã đủ biết ba tôi sợ vợ thế nào...

- À,... Ý ba...

- Là gì cơ...? Ý ba là ba muốn con đi vào *vết xe đổ* của ba ư? - Tôi cố nhấn mạnh ba từ "*vết xe đổ*".

- Con à,... Mọi chuyện...

Mẹ bỗng cắt ngang lời ba:

- Ừm... Ba mẹ quyết định rồi, con sẽ kết hôn, với con trai bác Lan.

Mẹ nói đến đây, cổ tôi nghẹn lại, thật không ngờ, mẹ lại có thể đối xử với tôi như vậy. Thật là *mấy đời bánh đúc có xương, mấy đời dì ghê lại thương con chồng* có khác.

- Con từ chối...

- Mẹ sẽ không cho điều đó xảy ra,...

Tôi cười cay đắng:

- Tại sao?

- Vì mọi người... Như vậy, ba con có thể leo lên chức cao hơn, mẹ cũng có quyền thế trong hội đồng hơn...

- Đúng vậy đó con gái... Ba mẹ làm vậy chỉ vì tốt cho con thôi.

Ba tôi hùa theo mẹ. Đấy, thấy chưa? Ba tôi luôn yếu thế hơn mẹ kế cho nên, ba chỉ chạy theo bà ấy chứ không bao giờ bênh tôi dù chỉ một câu.

Vậy là, mẹ kế chỉ coi tôi như vật vô tri vô giác, không có cảm xúc ư? Thích quyết định như thế nào thì vậy ư? Thật không thể tin nổi. Vậy mà tôi cứ nghĩ bà ấy rất tốt với chúng tôi để làm gì, hóa ra là lợi dụng. Cay đắng. Uất ức trời dậy, tôi gào lớn:

- ĐỦ RỒI, BA MẸ KHÔNG CÓ QUYỀN QUYẾT ĐỊNH HÔN NHÂN CỦA CON...

Ba tròn mắt nhìn tôi, mẹ kế điềm nhiên uống trà. Mắt tôi cay xè, vừa sụt sịt, tôi vừa hạ giọng:

- Ba, mẹ, hai người chưa bao giờ hiểu con...

- Không cần hiểu. Sau này, con sẽ biết những gì ta làm là muốn tốt cho con thôi, con gái ạ!

Từ *con gái* phát ra từ miệng bà nghe thật chướng tai. Tôi có phải con gái của bà đâu chứ?

- Con không muốn nó, hủy đi.

- Không, con gái... - Mẹ đặt tách trà *cách* một tiếng lớn xuống bàn, đan hai tay vào nhau, nhìn tôi chăm chăm.

- Đủ rồi, mẹ không phải là mẹ ruột của con nên đừng hòng quyết định cái gì liên quan đến con.

Cóp

Ba giật mình đánh rơi chiếc ly, sững người nhìn tôi, ánh mắt của ba thực sự rất ngạc nhiên, ngạc nhiên đến tột độ ấy. Còn mẹ kế vẫn chăm chú nhìn tôi.

- Sao? - Tôi cười đều - Tưởng tôi không biết à? Những gì đã xảy ra năm đó, mẹ tôi đã kể hết rồi. Còn giấu tôi làm gì nữa? HẢ???

Ngọc Mai khóc lớn, cô vô thức chạy vụt ra phía cửa.

Trong thâm tâm cô vang lên: - "*Chạy đi, chạy khỏi nơi quái quỷ này đi, mày sẽ không bao giờ gặp lại nó nữa...*"

Bạn đang đọc truyện *Nghiệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Khi Giấc Mơ Trở Thành Sự Thật.

"Chạy đi, chạy thật nhanh ra khỏi chỗ quỷ quái này, nhanh lên!"

Tôi không biết mình đã chạy bao xa, chỉ cảm thấy chân tôi thực sự rất đau rất, mắt thì cứ nhắm tịt lại không chịu mở, cứ như là bị mù vậy. Tôi chạy hết sức rồi nhưng chân lại rú lại, không chạy nổi và tôi vấp phải cái gì đó.

- Á ui...

Đo đất... Quả thực rất đau. Tôi lần mò đứng dậy, bỗng sờ thấy một thứ gì đó ấm ấm. Căng mắt nhìn thì...

Là máu,

Nhưng, ở đâu?

Bỗng dưng có một bàn tay túm chặt lấy tay tôi. Tôi giật mình, sợ đến mức suýt gào lên. Nhưng miệng tôi như bị ai bịt chặt lại, không hét nổi, mồ hôi tuôn như suối. Tiếng thở phì phò của một đứa con gái, giọng của "nó" thì thầm ào cát lên:

- Ngọc Mai... Cứu tớ, tớ đau quá, đau lắm... Cứu tớ với...

Giọng này quen quá. Minh Lam?

Là Minh Lam ư?

Tôi nhìn người đối diện. Dù trời tối tới mức chỉ thấy mặt cậu ấy lơ mờ dưới tán cây. Tôi suýt té ngã. Đây là Lam ư?

Mặt cậu ấy thật thảm hại. Máu chảy từ một bên đầu thấm ướt chiếc áo sơ mi thụng màu trắng. Tóc xù lên như tổ quạ, khuôn mặt trắng nhợt không còn tí sức sống nào. Cậu ấy lại cất tiếng, tay vẫn nắm chặt cánh tay tôi:

- Tớ đau lắm, Mai ơi, cứu tớ với... Đau không chịu được, cứu tớ với, Mai?

Mặt cậu ấy bỗng biến dạng. Một bên trán bị đập nát, miệng bắt đầu rộng ra và hình như răng dài hơn và nhọn hơn. Móng tay cũng bắt đầu đen hơn và dài hơn. Lười... lười cậu ấy... dài ra và nó đang ngo... ngo ngoáy trong cái miệng đen sì. Xung quanh bốn bề phát ra một tiếng thờ khò khè rất rõ.

Tôi thộn mặt ra... Minh Lam? Mồ hôi bắt đầu chảy từ đầu xuống. Tay chân cứ như bị ai đóng đinh vậy, không sao nhúc nhích được.

Chạy đi, nhanh lên...

Không hiểu sao trong đầu lại có suy nghĩ ấy. Tôi lại bắt đầu chạy tiếp. Nhưng chân tôi lại rú lại, và tôi cảm giác như đang có rất nhiều người đuổi theo giết tôi vậy.

Tôi vừa khóc vừa chạy đi, chạy thật nhanh.

Mây sẽ không chạy nổi khỏi giấc mơ này đâu. Mây phải gắn với nó.

Cái giọng kì quái ấy lại vang lên. Đầu tôi như muốn nổ tung, tôi ôm đầu gào lớn:

- Đủ rồi, im đi...!

Hàng loạt tiếng cười ma quái vang lên, trẻ con có, thanh niên có, người già có. Tôi hoảng sợ. Không biết làm gì bây giờ, chỉ biết bưng mặt khóc.

Những cách ta nhóp nhép máu me, bùn đất bắt đầu trôi từ dưới đất lên, làn mồ nắm lấy những thứ gì đang sống. Tôi bụm miệng, cố nín. Nhưng thì thoảng vẫn nấc lên một vài tiếng khe khẽ.

"Pấp"

Túm được mây rồi?

Chị Mai... Chị Ngọc Mai? PHAN NGỌC MAI?

Một bên mặt tôi bỗng đau rất. Tôi mở mắt, thở hồng hộc. Giấc mơ... nó... thật may là không phải thật. Nó chỉ là mơ. Đúng, chỉ là mơ thôi, không có thực, chắc tại mình đang lo nghĩ quá nhiều. Vai tôi bị tay ai đó lắc mạnh.

- Chị có sao không? Chị? Chị?!

Là giọng của Diệp?

Tôi nhào tới, ôm chặt lấy Diệp và òa lên khóc. Chắc vì bị tôi nhào tới ôm bất ngờ, nên con bé suýt té ngửa.

- Sao vậy? Chị? - Nó vừa nói, vừa lau nước mắt cho tôi.

Tôi sụt sịt nói:

- Chị vừa gặp ác mộng.

- Ác mộng? - Diệp nhíu mày khó hiểu nhìn tôi. - Chắc tại chị mệt quá thôi, đừng lo!

Nó vỗ vai tôi, ôm ghì tôi vào lòng. Thực sự lúc này tôi rất hoảng. Tôi chỉ biết khóc mà thôi.

- Không sao... Nhưng chị mơ về cái gì thế ạ?

Tôi hơi chột dạ. Nếu nó mà biết tôi đang mơ về Minh Lam bị tai nạn thì không hay, lại nói về giấc mơ tôi bị ép hôn thì cũng không ổn. Nhưng, con bé cực kì tinh ý, nên sau một hồi dụ dỗ, gạ gẫm và cả đe dọa thì, tôi đã kể hết sạch cho nó nhưng trừ chuyện của Lam. Con bé trầm ngâm một hồi, rồi tỏ ra về mặt hết sức bình thản:

- Vậy là, giấc mơ đã trở thành sự thật rồi ư?

- Gì? Cái gì cơ?

Diệp mỉm cười thần bí:

- Không có gì.

Và nó bỏ tôi đi luôn. Lúc rời đi, nó quay lại nhìn trộm tôi, mặt nó bỗng sầm lại như chuẩn bị có cơn giông. Tôi hơi ngạc nhiên và suy nghĩ về câu nói của nó: *Vậy là, giấc mơ đã trở thành sự thật rồi ư?* Ngẫm lại thì có cái gì đó sai sai... Ồ, không lẽ...

Việc hứa hôn sẽ thành sự thật ư?

Má ơi... Không phải chứ?

À, có thể mình hiểu sai ý của Diệp thì sao? Tôi nhủ thầm.

Nhưng tai nghe không bằng mắt thấy, tốt nhất là xuống nhà xem sao? Nghĩ bụng, tôi nhảy tót khỏi giường, nhanh chóng chạy vào toilet làm vệ sinh các nhân một cách chậm chạp, sau đó lững thững bước xuống nhà.

Định mở cửa phòng, tôi khựng lại vì câu nói của Diệp:

- Chị ấy biết rồi...

- Hả? Sao lại biết? - Tiếng ba và mẹ đồng thanh.

- Chị ấy mơ, và kể lại cho con. Thật không ngờ chứ nhỉ? Ai mà ngờ được như vậy?

Tiếng mẹ kể dịu dàng:

- Tất cả chỉ để cho nhà ta mà thôi, cho ba, cho mẹ, cho anh hai con và cho con nữa.

- Không phải là một game đâu, mẹ à. Chị ấy là con người, chị ấy cũng có cảm xúc, cũng biết yêu, giận, ghét. Chị ấy không phải là một con rối. Làm ơn đừng bắt chị ấy phải chịu đựng.

Tôi thở hắt ra, con bé cũng biết bênh tôi cơ đấy.

- Đủ rồi! Mẹ không muốn nghe nói thêm nữa? Ok con gái?

- Con không muốn... Bất cứ điều gì làm chị tổn thương nữa. - Diệp có hùng biện.

- Hôm nay họ sẽ đến đón chị con, hoặc là cậu ta sẽ tới đây. - Mẹ khoanh tay, đi đi lại lại trong bếp.

- Cậu ta? Là ai?

- Hoàng Gia Bảo. Con trai của bác Lan. Mẹ xin nhắc lại là họ sẽ tới đây.

Tôi chết lặng, vậy là giấc mơ đã trở thành sự thật rồi. Không... Không...

- Nếu con không đồng ý thì sao? Mẹ sẽ làm gì?

Mọi người rất ngạc nhiên trước sự hiện diện của tôi. Nhưng ngoại trừ bà mẹ kế. Tất nhiên rồi, nói lấp liếm sau lưng người khác, với bà ấy là một chuyện hết sức bình thường. Những gì bà ta đã làm với mẹ tôi, tôi đều nhớ hết. Một mụ đàn bà xảo quyệt!

- Tùy con thôi, con yêu ạ... Mẹ sẽ phải quyết định việc này. Mẹ sẽ là người quyết định...

- Đủ rồi, như vậy là đủ rồi. Đừng lấp liếm trước mặt tôi nữa, bà nghĩ bà có quyền sao?

Căn phòng im lặng. Ba nhìn tôi ngạc nhiên. Còn Diệp, con bé chưa biết chuyện này nên mặt hơi tái, ý nó chắc là: *Sao chị lại có thể nói những lời như vậy với mẹ? Chị thật quá đáng.* Ôi, em chưa biết bà ta là một mụ rắn độc đâu, bà ta đã làm những gì với mẹ của chúng ta, em biết không? Diệp? Chắc là em không biết rồi... Nhưng chị vẫn nhớ rất rõ những lời mẹ ruột đã nói. Bà ta...

- Đủ rồi đấy! Mai à, con phải nghe theo lời ba mẹ chứ?

Ba tôi cất tiếng trầm trầm nặng nề gõ rỏi cho "mẹ". Đây, bao giờ mẹ cũng có uy quyền trong cái nhà này. Ba đâu có bênh tôi? Đâu có thêm đêm xia tới mẹ ruột tôi?

Tôi hờ hững buông một câu:

- Con từ chối. Con đã nói rồi, mẹ không là gì của con cả.

Rồi dứt tay túi áo, lặng lẽ đứng dậy rồi bước ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hẹn Hò Kem Bơ Cùng Lũ Nhọn

Khi tới cửa, bỗng có một thằng con trai chạy xô vào nhà tôi. Lại còn chạy hồng hộc như thằng bệnh vậy.

Cốp

Chưa cả hiểu cái quái gì thì tôi đã đập đầu vào chậu cây trước cửa. Đau điếng đến mức dường như đầu tôi đang bị vỡ ra. Tôi lồm cồm bò dậy, quất một tràng dài ngoằng:

- Mày có mắt không hả thằng kia? Mắt mày dễ dàng sau gáy à? Tao đi thế này mà mày vẫn còn va vào tao à?

- Ô, xin lỗi. Tại tôi không đeo kính. Xin lỗi..

- Ô, vậy lần sau nhớ đeo vào.

Cậu ta có tóc màu nâu, môi mỏng, da trắng bóc không thua gì con gái. Tự nhận ra, thằng cha này có làn da trắng vải. Không biết nó có đi tắm trắng hay bôi kem không ta?

-Khoan, làm quen được chứ. - Lúc này, cậu ta mới đứng dậy, rút trong túi ra một cặp kính gọng kính, vội vàng đeo vào. Cậu ta cười, chìa tay ra:

- Chào cậu!

Tay cậu ta vẫn dứ dứ trước tôi. Từ chân đến đầu cậu ta chả có gì đặc biệt cả. Sờ mi trắng, có phần hơi xộc xệch. Quần vải đen, giày converse đen. Trên cổ có đeo một chiếc headphone màu xanh dương. Có vẻ cha này rất yêu âm nhạc đấy!

- Không

Nụ cười trên mặt cậu ta tắt ngúm. Tôi tiếp:

- Có gì đặc biệt à? Tôi đi đây.

Và tôi xoay người đi luôn, không quên ném cho cậu ta một cái lườm khinh bỉ rồi bước ra ngoài. Vừa đi vừa rửa thầm, cái ngày gì mà xui xẻo dữ vậy?

Ô, nhưng thằng đó, sao mình thấy quen quá. Mái tóc nâu bông bênh...

Tóc nâu?

Là Gia Bảo?

Tự dưng da gà tôi dựng hết lên. Thằng đó là Gia Bảo á?

Một hôm ta đi với nhau. Mưa rất nhiều và rất lâu...

- Alo?

-...

- Tao sẽ tới. Chờ chút.

Là con nhỏ Dung gọi. Nghĩ lại thì nó luôn gọi vào những dịp đặc biệt như sau: Hôm tôi bị gãy chân thì nó kêu tôi đi đón nó vì xe nó hỏng. Khi tôi bị khát giọng, cô họng sung vù thì con bé lại rủ đi nhốc kem dâu. và vô vãn, vô vãn những điều khác.

Như hôm nay chẳng hạn, tôi bỏ nhà đi thì nó lại gọi tôi đi chơi. Đấy, thấy chưa? Nó luôn là một con bạn rất đặc biệt, đặc biệt tới nỗi, lúc nào nó cần đến tôi là tôi gặp nạn ngay. Khắc tinh đây rồi.

Chụp chiếc headphone vào tai, bật loa thật to và nghe những bài buồn nhất. Thói quen của tôi là vậy!

"Một hôm ta đi với nhau..."

Tôi rút điện thoại, gào một tràng vào máy:

- Mày gọi đêch gì mà nhiều thế con điên kia, gọi một cuộc thôi là tao biết rồi.

- Tao sợ mày lại kiêu nên gọi lại cho chắc ăn. Thôi, tao cúp máy đây, từ nãy đến giờ gọi cho mày làm tao tốn tiền điện thoại quá.

Nói xong, nó cúp máy luôn, không cho tôi một phút, à không chỉ nửa phút thôi để bùng nổ cảm xúc gì cả.

Thấy chưa? Nó ki bo keo bản thế cơ mà. Đồ kệt sĩ, tốn mấy nghìn điện thoại mà không để người ta xả con tức này chứ? Tao sẽ bóp cổ mày đấy Dung.

À, lí do mà tôi biết có người gọi trong khi đang nghe nhạc hết cỡ là nhờ chức năng rung của điện thoại. May là để điện thoại rung chứ không Dung nó

bấm mồn máy vẫn chưa thấy tôi nghe điện thoại.

Sau một hồi cuộc bộ mắt hơn mười lăm phút, tôi đã đứng trước quán kem bơ ruột của Dung. Quán không hề có tên, hay nói chính xác là có đúng một cái biển đóng bằng gỗ có sơn chữ màu xanh lá "Kem bơ cô Linh". Nhưng thực chất là chả có ai quan tâm đến tên của quán này, vậy cái biển có cũng nhưng không mà thôi.

Quán rất nhỏ, chỉ có tầm gần chục cái bàn nhưng lúc nào cũng đông nghịt khách. Trước cửa quán là một giàn nho con con, bên dưới giàn nho là một chiếc bàn con con. Trong chiếc bàn con con là con nhỏ Dung và Phuong ú đang ngồi chờ kem, nhưng chúng nó không hề nhỏ nhỏ con con chút nào.

Tôi ngán ngẩm lắc đầu, sao ông trời lại phân ra người béo, người gầy vậy? Tôi thì gầy rom, còn hai đứa kia thì toàn mỡ với thịt. Ngồi giữa hai tụi nó chả khác nào bánh mì kẹp thịt, nên tôi lặng lẽ ngồi bên cạnh con Phuong ú vậy, cho hai con béo này ăn thật nhiều vào, xong thì cho chúng nó lăn cũng được.

- Làm gì tới trễ vậy? Đồ Rùa bò!- Phuong trề môi.

- Đến sớm lắm rồi đấy! Mày nghĩ tao đủ rảnh để đi à? - Tôi quay sang lườm con Phuong ú.

- Thôi nào. Thôi nào. Chúng ta đến đây để ăn kem mà? - Dung phân trần, xoa dịu hai cặp mắt nãy lửa sắp đốt cháy quán của tôi và Phuong ú.

- Kem bơ của hai bạn đây. - Cô chủ quán đặt phần kem bơ xuống bàn, với giọng Huế rất ư là dịu dàng.

Tôi mỉm cười:

- Vâng.

- Em có ăn thêm không, à, nhưng chắc bằng này kem đủ cho ba đứa ăn rồi còn đâu? Hai bạn gọi mười cốc, nhưng cô miễn phí thêm hai cốc. Chúc mấy đứa ngon miệng nha. - Cô cười tươi hơn, và cầm khay không đi vào.

- Dạ? - Tôi trở mắt, nhìn xuống bàn...

Má ơi, mười hai cốc kem bơ...

Mười hai cốc lận? Đúng là trâu bò mà, cái lũ này, dạ dày không đáy sao?

- Dạ, em cảm ơn. - Dung và Phuong ú đồng thanh.

Ngay tấp lự, hai chúng nó vợ ngay hai cốc kem bơ, mỗi tay một thìa, xúc một miếng kem to tướng bỏ luôn vào mồm. Chắc! Đúng thật là, hết nói nổi với lũ này mà...

Tôi chỉ biết nín lặng lấy kem bơ về phía mình, xúc từng thìa một ăn ngon lành. Kem bơ ở quán này ngon hết sảy, ngon hơn cả kem dâu nữa. Vừa ăn vừa trầm trồ. Tôi ăn hết nửa cốc kem bơ thì hai đứa kia, mỗi đứa đã ăn hết hai cốc. Má ơi, nhìn chúng nó ăn hùng hục như trâu đã phát sợ rồi. Tôi nói:

- Chúng mày thi ăn kem nhanh nhất à?

Dung ngẩng lên, nhìn tôi, nói:

- Ông... úng ao ịnh em em ơ uán ày on ế ào ôi, ai ờ ó on uá...

Tôi có thể tạm dịch là: Không, chúng tao định xem kem bơ ở quán này ngon thế nào, ai ngờ nó ngon quá.

Dung lại cầm cúi ăn. Và tôi chỉ biết nhìn chúng nó chén no say hết cốc kem này đến cốc kem khác. Chắc, tí năm mới hẹn hò một lần mà khi đi thì cầm cúi ăn là sao?

Phuong giờ thìa kem trước mặt tôi:

- Mày biết chứ? Tao thích thăm một thằng ở cùng lớp, nhưng nó không thích tao mày ạ...

- Vậy gọi là crush chứ gì... - Dung chép miệng, minh họa bằng cách... xúc một thìa kem to bự nhét vào mồm.

- Ủ,... mày có nghĩ tao nên viết một bức thư lâm li bi đát gửi cho chàng không?

Con Dung gật gù tán thưởng:

- Nèn...

- Sắp tới 1/4 rồi, tao có nên tỏ tình với thằng đó không chúng mày?

- Ủ, nếu nó không chấp nhận thì đổ tội cho cá, là xong. - Dung phụ họa theo, nhưng nó phụ họa bằng cách lấy tay vỗ đùi tôi tôm tộp. Đau đến mức tôi suýt khóc.

- 1/4 năm sau nhé, bây giờ đang cuối mùa thu rồi. - Tôi nhặt hạt sạn to bụi trong lời của Phương ú. Nhưng nó không để ý tới lời của tôi.

Phương xúc kem bỏ vào mồm, nói với giọng hăng say:

- Ủ hén, hay tao giả vờ uống say thật say thật say để tỏ tình với thằng đó nhĩ? Sau đó, nếu nó từ chối thì tao đổ tội là tao say rượu. Nếu thằng nào còn ho he, tao đâm cho nó gãy mũi luôn.

- Ủ, tao nghĩ nên... Ahaha... - Dung nhe nhớn.

Tôi méo hết mồm với chúng nó, hay chúng nó đang say... kem bơ nhĩ? Có thể lắm, kem ở đây ngon nhất khu phố này mà lị. Hai con bạn thân mang tên nhộn luôn làm tôi lo lắng nhất. Diễn hình như bây giờ, ngay bây giờ, chúng nó đang say kem bơ đến nỗi nói lảm nhảm cái quái gì ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tình Cờ Gặp

Vâng, sau khi hai đứa nhon kia đánh chén no say mười mấy cốc kem bơ xong, Dung khoác vai tôi và kéo tôi đi. Thật là phát khùng với con mập này mà. Nói là kéo tôi đi nhưng thực chất là tôi đang kéo hai con nhon đầu thai đi thì đúng hơn. Chúng nó còn nặng hơn những con lợn nữa. Thật kinh khủng.

Một đứa còi rom như tôi phải khuân hai đứa vẫn đang say-kem-bơ mới mệt chứ. Ông trời ơi, sao ông bắt công quá vậy? Vừa đi, tôi vừa than: "Biết thế, tao éo đi cùng chúng mày nữa, đồ lợn, lợn, lợn đầu thai... Hai con lợn sẽ nặng như..." Nhưng biết trước đã giàu, nên tôi đành ngậm ngùi kéo hai con lợn đi mà trong lòng đầy uất ức.

Tôi "quảng" hai đứa xuống cái ghế đá bên hồ. Đấm bóp đôi vai đang mỏi nhừ vì hai chúng nó, tôi cất giọng đầy sát khí:

- Hai chúng mày ăn cái đêch gì mà béo thế hả? Báo hại bà suýt trượt xương vai vì tụi mày. - Vừa nói, tôi vừa giơ chân ra đạp cho mỗi đứa một phát. Bỏ ghét!

Nhưng... Hai chúng nó vẫn ngồi im không động đậy. Tôi điên máu, gào:

- CHÚNG MÀY CÓ DẬY NGAY KHÔNG? HAY ĐỂ TAO QUẢNG CỜ MỜ MÀY XUỐNG HỒ HẢ MÀY? Đồ lợn đầu thai.

Không thể nào nhịn nổi văng tục, dù chỉ là viết tắt. Hai con bạn thân luôn là cái lũ khiến tôi mất hình tượng nhất trong mắt bọn con trai các lớp khác. Mỗi khi chúng làm tôi nổi điên là tôi lại văng tục, lâu dần thành một thói quen không thể nào sửa được.

Vâng, và sau cái vô lum kinh hoàng đến nỗi suýt làm hai con nhon giật mình mà lăn xuống hồ đó, mọi người đổ xô ánh mắt về tôi và ngay lập tức tôi trở thành tâm điểm của mấy bà già, xì xào, chỉ trỏ về phía tôi:

- Con bé này ghê thật, trông cái mặt hiền vậy mà...

- Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong mà, thế này tôi phải về xem lại con dâu tương lai mới được...

- Đúng đúng...

Nhịn... dù sao cũng phải nhịn. Nếu như các bạn bị người khác nói thế có tức không? Tất nhiên có, nhưng trong tình trạng này thì im lặng là vàng là bạc. Nên tôi đành phải nhịn. Nếu như bình thường thì tôi đã đáp lại cho mấy bà bị rảnh đó một trận rồi.

Nhưng sau cái giọng đó, hai con lợn vẫn chưa hề hấn gì, điều đó khiến tôi suýt phát khùng. Thấy kệ chúng nó, dạo quanh hồ cho cái đầu nó mát chút.

Công nhận không khí ở đây rất là trong lành, pha chút mùi hoa sữa phảng phất. Công viên này trồng nhiều cây nên rất râm mát, không như những công viên khác, nóng thấy mồ lại khiến da tôi bị sém nắng nữa. Vừa đi dạo lại vừa có thể ngắm cảnh, đúng là nơi lý tưởng cho mấy ông bà già tập thể dục.

Tôi đi thuê một cái xuống đạp vịt. Lần đầu chơi trò này nên tôi hơi bị đần đần chút. Theo như cách tôi nhìn cái "xuồng" (tại vì chả biết gọi là xuồng hay thuyền?!) thì hình như phải có hai người lái. Nhưng biết tìm ai chơi cùng đây?! Ai cũng đi cùng nhau hết, nhìn họ mà tôi cảm thấy chạnh lòng quá.

Bỗng có một giọng nói khá dịu dàng từ phía sau ghế đá tôi đang ngồi:

- Chào cậu?

- Minh Lam?

Tôi giật mình quay lại, giống giọng của Minh Lam quá. Nhưng không phải. Đập vào mắt tôi là gương mặt của một thằng con trai lạ (tất nhiên là lạ vì chưa gặp bao giờ)

Nó khiến tôi thấy hơi hụt hẫng như mất đi một cảm giác gì đó. Hi vọng là Lam trở về nhưng không hề, cậu ấy không cả hồi âm lại một bức thư điện tử nào của tôi hết.

Nhưng điều khiến tôi chú ý hơn cả là giọng của cậu con trai này rất giống giọng Lam.

- Tôi không phải Minh Lam. Có lẽ cậu nhầm chăng?

Nói xong, cậu ta bước đến trước tôi, tự nhiên như ruồi ngồi bên cạnh tôi trong khi tôi vẫn tròn mắt ngạc nhiên.

- Quên chưa làm quen, tên tôi là Dương Đăng Kiên.

- Chào cậu, rất vui được làm quen. Phan Ngọc Mai, đó là tên của tôi. - Tôi mỉm cười đáp lại.

Ít ra tên này không làm tôi cáu gắt như Gia Bảo. Mái tóc màu nâu, dáng người khá thanh lịch. Điều tôi thích nhất ở cậu ta là không đeo kính và ít ra cũng hơn tên Bảo gốc nghệch kia.

- Có vẻ cậu rất muốn chơi đập vịt?

- Gần vậy, nhưng không có ai chơi cùng... - Tôi cup mắt thất vọng.

Cậu ta đứng dậy, tự tiện nắm lấy tay tôi mà lôi đi. Vì cậu ta kéo đi mà không báo trước khiến tôi vấp phải viên gạch nhô lên, cả thân người lao về phía trước.

- Á...

Cứ nghĩ mình sắp bị đập đầu xuống đất đau điếng. Nhưng kiểu quái gì, tôi lại ngã vào vòng tay của... Kiên. Gần quá... Khuôn mặt cậu ấy đập vào mặt tôi. Hàng mi dài khẽ chớp chớp. Chà nhè tôi xinh quá? Quan trọng hơn, tay, tay, tay của cậu ta đang ôm tôi..

Tôi lên tiếng, khi thấy thái độ của cậu ta hơi... có vấn đề:

- Này, gần quá đấy? Nhìn đủ chưa?

- À, rồi... Xin lỗi... - Cậu ta vội vàng buông tay quàng trên eo tôi ra, mặt bắt đầu đỏ dần.

Cái tên này, không lẽ lại bị yếu sinh lý sao...? À lộn, là bị bệnh nhát gái ấy chứ?

Cậu ta im lặng, tay cứ vịn vào vạt áo, ánh mắt tội lỗi như một đứa trẻ ăn vụng bị bắt gặp vậy. Đáng yêu quá... muốn nhéo má.

- Đi... đi chứ?

Kiên bất chợt lên tiếng, khiến tôi hơi giật mình. Chà là tôi đang mơ về cậu ta mặc váy ấy mà.

- Ủ, tất nhiên? - Tôi cười. - Đi thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nghịet Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Anh Không Cho Ai Đi Cùng Em!

Kiên nắm lấy tay tôi và kéo tôi về nơi thuê vịt.

Ai cũng nhìn chúng tôi với ánh mắt ngưỡng mộ. Rồi hàng loạt những câu cảm thán vây quanh chúng tôi. Phiền phức và ồn ào, tôi không thích chút nào.

- Bạn gái nhóc xinh thế?

Một bác gái cất giọng khàn khàn nói, ngược lên nhìn chúng tôi với ánh mắt vui mừng.

- Dạ? Bạn gái ạ? Không phải đâu, bà hiểu nhầm rồi... - Tôi và Kiên mặt đỏ bừng bừng, vội vàng giải thích.

- Vậy à? - Bà già chu mỏ nói - vậy mà bà tưởng....

- Dạ?

- Không có gì lắm.

Bà nói với về thất vọng, quay lưng bước đi. Bỏ lại hai đứa chúng tôi với ánh mắt đầy khó hiểu. Nói chính xác là tôi đang nghĩ bà già này có vấn đề gì không.

-Khoan đã bà ơi...

Kiên chột lên tiếng. Bác già khựng lại, từ từ quay lại và nói:

- Vậy là cháu đồng ý rồi đúng không? - Bà già cười nhe răng, có vẻ như khoái chí lắm. Bà thọc tay vào túi, lục lọi một thứ gì đó có vẻ rất quan trọng.

Tôi còn chả biết cái qué gì đang xảy ra nữa. Bà già này, rốt cục có vấn đề gì không đây? Nhìn Kiên thì có vẻ cậu ta đang rất vui (với bà bác đó), nhưng trên gương mặt cậu ta vẫn vẽ nên nụ cười gượng. Vậy là cậu ta vẫn dần dần như tôi?

Tôi dám cá mặt của tôi hiện tại đang rất ngu ngơ như một con bò đội nón. À, bên cạnh tôi còn một con bò nữa cơ mà. Kiên không chịu nổi im lặng, hỏi:

- Ý bác là sao vậy? Đồng ý cái gì mới được ạ?

Bác già có vẻ không quan tâm tới chúng tôi, mà quan tâm tới cái vật bác ta đang lục lọi một cách "khổ sở" trong chiếc túi vải. Coi chúng tôi như không khí. Ôi má ơi, tốt nhất là chạy đi, ở đây làm cái quần què gì cho mất thời gian?

- Đi thôi, cậu đang tự ngốn thời gian của mình đấy Đăng Kiên.

-...

- Dương Đăng Kiên??? Cậu... Tôi đi...

Lời của tôi bất chợt bị chặn lại bởi hai ngón tay của Kiên. Cậu ta nhìn xuống, ánh mắt bỗng trở nên nghiêm túc, thì thầm chỉ đủ cho tôi nghe và hiểu:

- Im lặng đi, tôn trọng người khác giùm đi, người ta đang tìm vật gì đó, chắc muốn nhờ chúng ta đưa giùm, tóm lại, chắc chắn nó rất quan trọng, cậu hiểu chứ?

- Rồi rồi, tôi hiểu rồi, - Tôi trẻ mới chán nản.

Có lẽ tên này đang quá quan trọng hóa vấn đề. Đầu có biết, thời gian với tôi vô cùng quý giá. Nhưng thôi, cứ thử coi bà này định nhờ vả hay tặng cái gì.

Bỗng nhiên, bà già reo lên, mừng như vớ được vàng:

- À, nó đây rồi!!!

Cả tôi và Kiên thờ phào nhẹ nhõm, rốt cục đã tìm ra. Nhưng là cái gì mà quan trọng vậy chứ? Tôi và Kiên nhìn nhau, hai đứa chắc đang có cùng một suy nghĩ trong đầu.

Bà già chạy đến trước mặt hai chúng tôi, giơ lên một cái vòng cổ bằng bạc, không có gì ngạc nhiên tới khi tôi thấy hai chiếc nhẫn treo tòng teng trong chiếc vòng. Bà già nói với giọng vui mừng:

- Đây là quà của bà tặng cho hai cháu.

- Dạ? Quà ạ? - Tôi ngạc nhiên tới mức suýt rớt hàm ra ngoài. - Nhưng tại sao? Bà lại tặng cho tụi cháu?

- Cái này chúc mừng hạnh phúc cho hai đứa, hai đứa đang yêu nhau mà, đúng không?

- Ồ, không..

Lời của tôi lại bị chặn lại bởi hai ngón tay của Kiên, cậu ta cướp lời tôi:

- À, vâng, nhưng... Tại sao bà lại tặng cho tụi cháu chứ không phải người khác?

Mặc kệ cho đầu của tôi sắp sửa nổ đến nơi, cậu ta hoàn toàn không quan tâm đến cảm xúc của tôi. Ai nhận nhau là người yêu lúc nào? Bao giờ? Tôi nhéo cho cậu ta một cái vào eo đau điếng, cậu ta quay sang lườm tôi đầy sát khí khiến tôi im bặt mà đứng nghe. Uất ức, sao mình lại có thể bị chèn ép như này chứ? Bà nâng tay tôi lên, những ngón tay gầy gầy, xương xương và đầy vết nám đen đeo cho tôi một chiếc nhẫn. Tôi để ý thấy bà bị run tay. Tay bà cứ run cầm cập, một vài lần còn suýt làm rơi nhẫn nữa. Bà đưa cho Kiên chiếc nhẫn còn lại.

- Hai cháu rất giống với ta ngày trước. -Bà già thì thầm mập mờ

- Là sao ạ? - Tôi tò mò hỏi

Bỗng mặt bà đành lại, có vẻ rất tức giận. Không hiểu sao, tôi lại có cảm giác bất an.

Nhưng mặt bà bỗng dịu lại, bà cười hiền hậu:

- Không có gì cả.

Bà bác này, có vấn đề...

Tôi không biết tại sao mình lại có linh cảm như vậy nữa. Nhưng, tại sao lại có vẻ tức giận khi tôi tình cờ nhắc về bà ấy?

Bà nắm lấy tay tôi, đặt lên tay Kiên:

- Hai chiếc nhẫn sẽ gắn kết tình duyên của hai đứa mãi mãi, không thể tách rời.

Tự dưng cảm giác bất an trong lòng tôi lại nhiều hơn, không hiểu nổi. Nhưng người này có cái gì đó, một cái gì đó mà tôi đoán không ra, rất đáng sợ. Cảm giác trong lòng tôi là vậy, không biết Đăng Kiên có nghĩ như tôi không.

Bà bác bỗng nở một nụ cười làm tôi lạnh tóc gáy. Tay tôi cứ nắm chặt lấy gấu áo Kiên không rời. Kiên quay lại, nhú mào ngạc nhiên nhìn tôi

- Bác đi đây, chào các cháu.

Nói xong, bà bác đi luôn. Kiên nhú mào nhìn tôi khó hiểu:

- Sao vậy? Cậu có vẻ lo lắng?

Tôi nổi cáu, cầm túi xách đập lia lịa vào đầu cậu ta khiến cậu ta la oai oái:

- Lo lắng cái đầu cậu ấy, cậu không thấy bà bác đó hơi lạ sao?

- Lạ cái gì? - Kiên cười tươi. Nhưng nhìn thấy khuôn mặt nghiêm túc của tôi thì vội thu nụ cười đó lại. - Cậu nghĩ quá nhiều rồi. Cậu có tính đa nghi quá đấy!

Tôi quăng túi xách vào mặt cậu ta, mắng:

- Đa nghi cái đầu cậu ấy. Đúng là cái đồ...

- Đi thôi... - Kiên lạnh lùng kéo tôi đi.

Không có gì khiến tôi bức mình như lúc này? Nghi ngờ một bà bác tự dưng tặng nhẫn cho hai chúng tôi thì có gì sai? Cảnh giác một chút không tốt sao? Vậy mà Kiên lại còn không quan tâm tới lời nói của tôi nữa. Rõ ràng bà ấy rất lạ cơ mà.

- Buông cô ấy ra đi...

Kiên dừng lại đột ngột, vì mãi nghĩ nên tôi đâm sầm vào lưng cậu ấy. Vừa nấn lại cái mũi sắp sửa gãy vì tấm lưng cứng như đá kia, tôi hét:

- MÀY LÀM CÁI ĐỆT GÌ THẾ HẢ THằng KIA? SAO MÀY DỪNG LẠI MÀ KHÔNG NÓI TRƯỚC VỚI TAO? HẢ?

Hơ, nhưng tên Kiên kia kệ lời tôi nói, cậu ta kéo tôi núp sau lưng, nói:

- Mày là thằng nào?

Thằng nào đứng trước chúng tôi vậy? Tôi muốn nhìn mặt cái thằng cả gan muốn chặn đường tôi. Chắc nó đang muốn chết đây mà... tên Kiên không cho tôi nhìn. Năm lần bảy lượt tôi ngó ra nhưng cậu ta che hết cả màn hình. Phẫn nộ, tôi đập cho cậu ta một phát.

Rầm

Tôi hốt hoảng. Ôi mớ oi, lỡ chân đập mạnh quá khiến cậu ta ngã cắm mặt thẳng xuống đất. Tôi vội vàng lay cậu ta dậy:

- Kiên, Kiên ơi... Cậu không sao chứ?

Một bàn tay lớn giờ trước mặt tôi:

- Tại sao cậu không quan tâm đến tôi như cậu ta?

Hơ, cái giọng này...

Tôi ngẩng lên... Gương mặt của Gia Bảo đập vào mắt tôi. Đôi mắt đẹp nhìn tôi trêu mếu khiến tôi nổi hết da gà...

- Á... á... á... Sao mày lại ở đây? Gia Bảo?

Bảo nhàn nhạt nhìn tôi, rồi nhếch môi nâng một nụ cười đều cang:

- Em là hôn phu của anh, phải nghe lời anh chứ? - Xong, hấn ta xoa đầu tôi, mái tóc dài rối bung bét. Tôi nổi điên:

- Mày lên chức anh khi nào thế? Tao nhớ là mày kém tao 10 ngày đấy...?

- Kém mười ngày... mười ngày... - Gia Bảo lăm bắm

- Ờ, mười ngày...

- Nhưng em vẫn là hôn phu của anh. Không lẽ mười ngày mà em vẫn so đo ư?

Đến lúc này, đầu tôi xịt khói thực sự, tôi nói:

- Xin nhắc lại là tôi không phải của anh của em gì hết... OK? Chúng ta don't thuộc về nhau...

Thực sự là tôi phải kiềm chế, kiềm chế và kiềm chế...

Gia Bảo cao ngạo nhìn tôi. Ở cái thẳng này...

- Thằng kia là thằng nào? - Bảo hát hàm chi về Đấng Kiên.

- À, đó là người yêu của tôi, người yêu đấy, chúng tôi mới yêu nhau. Còn có nhẫn đây này? Có oai không?

Tôi gơ bàn tay có đeo nhẫn của bà bác kia tặng, gương gương mặt lên thách thức, khoác tay vào tay Kiên, đầu tôi dựa vào vai cậu ta. Thì đơn giản chỉ để hấn bỏ cuộc thôi. Mặt hấn bỗng tối sầm lại.

- Tháo nhẫn ra đi - Hấn nói từng từ một, chậm mà chắc. Hơ hơ, tên này định dọa tôi ư?

- Và... Đừng thân thiết với người khác ngoài tôi. - Hấn lại nói tiếp với cái giọng đều đều như đọc kinh thư vậy.

Cái tên này, đang độc quyền chiếm hữu tôi đấy à? Tôi đi đâu? Tôi ăn cùng ai, tôi cười với ai hấn cũng can sao? Nghĩ vậy, tôi càng thách thức:

- Không tháo, không buông, xem cậu làm gì được tôi?

"Bóp"

Bất động...

- Kiên... Dương Đăng Kiên... - Tôi gào lên khi thấy Kiên bị ngã xuống đất sau cú đấm của Gia Bảo. Nhào tới đỡ cậu ấy lên nhưng có một bàn tay kéo tôi về phía trước, hấn ta lôi tôi xềnh xệch như một con cún.

- Buông ra, buông tôi ra.

Tôi ra sức vùng vẫy, vùng tay của Gia Bảo ra nhưng không được, cậu ta quá khỏe. Dường như tôi càng chống đối thì cậu ta càng siết mạnh tay tôi hơn. Tôi ước gì tay tôi đủ dài để đấm cho Bảo một cú chày máu mũi. Đau đến mức tôi bật khóc thành tiếng.

- Đau, buông ra,... Buông ra...

Gia Bảo mặc kệ tôi khóc, hấn còn sải bước đi nhanh hơn. Một bước của hấn bằng hai bước của tôi lặn, đồ xấu xa,... Cậu đi chết đi...

Hấn bóp chặt tay tôi hơn, đến mức tôi phải gào lên, cầm túi xách đập vào đầu hấn thì hấn mới dừng lại.

- Buông ra đi, đau... Đau, quá... Hu hu hu...

- Không buông. Em có biết anh cảm thấy phần nộ ra sao khi em đi cùng thằng khác không? Khi em vui cười cùng thằng khác không? Em có biết anh cảm thấy ghét những thằng làm em cười không? Anh rất ghét em, rất ghét em...

Gia Bảo nói. Hấn ghen với Dương Đăng Kiên à? Với lại hấn có vẻ khó chịu khi thấy tôi gần gũi với Kiên. Dẫu sao cũng là người dung thời mà, làm gì mà phải quá đáng vậy?

- Anh em từ khi nào thế? Cậu bằng tuổi tôi đấy nhé?

Tôi chỉ tay vào mặt hấn và nói. Hấn nhìn tay tôi, mắt bỗng ánh lên một tia muốn-giết-người.

- Đưa tay đây.

- Hử? Đưa làm gì? -Tôi vẫn chưa hiểu hẳn định làm cái gì với bàn tay của tôi. - Á...

Chưa có sự cho phép của tôi, Gia Bảo đã nắm lấy tay phải, rút chiếc nhẫn ra và vứt nó xuống hồ.

Tôm

Tôi tròn mắt nhìn theo. Chiếc nhẫn của bác già đó tặng... bị... bị rơi xuống hồ rồi. Còn tên Bao Giả (Có thể bạn thừa biết: Gia Bảo nói lái thành Bao Giả) kia thì nâng gọng kính tri thức của mình lên, ung dung đút tay túi quần, huyết sáo có vẻ đắc chí lắm.

Tôi giận run:

-Cậu dám... Cậu biết nó quý báu với tôi ra sao không? Sao cậu lại dám làm vậy với tôi?

- Vì đơn giản anh đang rất tức giận. Anh không cho phép bất cứ ai chạm vào em, trừ anh. Anh-không-cho-phép ai đi cùng em. Anh càng không cho phép ngón tay của em đeo nhẫn của những thằng khác. Anh không cho phép...

Gia Bảo nghiêm túc lạ thường. Tôi cảm thấy hẳn rất đáng ghét. Nhưng với hoàn cảnh này thì không phải.

- Tại sao lại thích tôi?- Tôi hỏi băng quơ.

- Vì năm đó. Em là người đầu tiên chơi với anh... - Bảo nói, vòng một tay qua eo tôi

À, đó là gần mười năm trước. Tôi nhớ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên - Yoon Mi Rae* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cậu Ghen À?

Kí ức ủa về, trôi chậm chậm như một làn sương mỏng. Tôi thực sự không nhớ rõ lắm, chỉ hao hao thôi. Còn mặt Gia Bảo hồi nhỏ thì t tôi quên rồi.

Hiện tại, cái làm tôi bị cáu là tay của tên bao giả này đang vòng qua eo tôi. Grừ... Thằng cha này muốn gây cổ đứng không?

Tôi nghiêng đầu qua nhìn hẳn rồi lại ngả lưng vào ghế đá.

-Ủm, năm đó ai kêu cậu đẹp gái quá làm chi. Giả gái tài tình tới nỗi tụi nhóc không nhìn ra...

Mặt hẳn đen thui như cái đất xoong khi tôi mới nói tới đó. Tôi cười khúc khích khi nhớ lại chuyện cũ. Cả đời không tài nào quên nổi.

OoO

Năm đó chúng tôi có một hàng xóm mới. Tất nhiên là mới và chuyện này trở thành tâm điểm của chúng tôi vì khá lâu rồi không có ai chuyển tới.

Nhà đó không hề có bóng đàn ông, chỉ có một mẹ và một thằng con trai. Bà mẹ là thợ may. Sở thích của bà là may những bộ trang phục loli, chúng tôi luôn luôn nhìn vào cửa tiệm của bà với ánh mắt thèm muốn được mặc những bộ đó. Cửa hàng của bà lúc nào cũng đông khách. Hầu như khách hàng toàn là người Tây đến đặt hàng.

Lúc đầu tôi cứ nghĩ cậu ta là con gái. Vì mẹ cậu ta bắt cậu ta mặc những bộ trang phục diêm dúa như búp bê. Đã thế, tóc Bảo dài ngang vai vẫn chưa cắt nên khi cậu ta vận đồ loli thì tôi hiểu nhầm là gái. Đó mới chỉ là khởi đầu...

Cái hôm mà Gia Bảo bị lật tẩy hình dáng của con gái là khi cậu ta chơi nhảy dây với tụi tôi. Lúc đó, cái Hoài vấp phải chân tôi, ngã chúi xuống đất. Nhưng không hiểu sao con bé lại lòi tuốt cái váy mà Gia Bảo đang mặc (!!) Vậy là chúng tôi hét ầm ầm lên, đứa nào đứa nấy bỏ chạy về nhà hết trơn. Và không đứa nào dám chạm mặt Bảo nữa. Bảo luôn luôn bỏ chạy khi thấy chúng tôi.

Cơ bản là tụi con gái không bao giờ chơi với một thằng con trai nào hết. Vì ba tôi từng nói: "Nắm tay con trai là sẽ có em bé.". Cho nên, khi nói tới con trai là tụi tôi cực ghét vì cứ nghĩ là sẽ có... (!!) Bây giờ nghĩ lại cũng rất buồn cười.

Sau một thời gian, nhà cậu ta chuyển đi. Và từ đó, tôi không được thấy một bộ loli nào hết.

OoO

- Tại sao cậu lại đồng ý cuộc hôn nhân ép buộc này chứ? - Tôi thắc mắc.

- Tại sao á...? - Gia Bảo nhếch môi. - Vì... - Gia Bảo ngập ngừng, ghé sát đầu vào tai tôi, nói với giọng nhẹ nhàng mà chỉ tôi và cậu ta nghe thấy. - Vì anh thích em...

Tôi bần rùn cả chân tay. Móc. Tên này thích tôi thật sao? Biết trả lời sao đây? Hắn ta đã hỏi vậy rồi thì chắc chắn phải có câu trả lời. Tôi vội chống chế:

- Thích và thương là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Tôi thương cậu chứ không hề thích.

- Em hoàn toàn có thể chuyển sang thích mà? - Nói rồi, cậu ta kéo sát tôi vào lòng.

Tôi giật mình, tên này quả là đang rất tự tiện động chạm vào người tôi. Vội vàng đẩy cậu ta ra, vừa cầm túi xách đập lia lịa vào đầu hắn, vừa đạp tôi vừa điên máu, gào:

- Này, xê tôi ra. Tốt nhất là cách xa năm mét đi nhé. Đồ tự tiện, đồ dâm dê bê đê... Biếnnnnnn...

- Làm gì mà ghê vậy? - Bảo xoa xoa chỗ đầu vừa bị tôi đánh.

Tôi nghiêng rằng:

- Không ghê à? Tôi không ghê để cậu sàm sờ à? Tôi đâu có ngu? Với lại, cậu đụng vào người tôi hơi nhiều rồi đấy. - Tôi đứng dậy.

Mắt Gia Bảo ánh lên một tia giận dữ, ngay lập tức, cậu ta đã nắm chặt lấy cổ tay tôi ghì tôi ngồi xuống ghế đá, lại gần về phía tôi. Làm tôi cứ phải lùi về phía sau. Tôi nuốt nước miếng ừng ực, tên này cực kì dâm dê. Nhớ hắn làm gì tôi thì sao? Đã thế, hắn còn nhìn tôi với ánh mắt muốn giết người. Tôi liền nói:

- Này, ngồi gần quá rồi đấy!

- Tại sao cậu Đăng Kiên gì đó em lại gần gũi mà với anh thì không được? Hà?

- Hơ...

- Em nói đi? Tại sao anh lại không gần em được?

Gia Bảo nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Rồi, Bảo lại nói tiếp:

- Em hơi quá đáng rồi đấy. PHAN NGỌC MAI...

Từ hồi nhỏ tới giờ, chưa có tên nào dám thẳng thừng gọi họ tên cứng còng của tôi như vậy. Mà đã thế còn hét vào mặt tôi nữa. Việc này là không chấp nhận được. Tôi mới nói:

- Đủ rồi đấy... Cậu im đi! Tôi gần gũi với thằng khác thì sao? Tôi yêu thằng khác thì sao? Tôi đơn phương thằng nào đó thì sao? Cậu cấm được tôi à? Cậu không phải mẹ tôi, không là cái què gì của tôi hết. Làm ơn. Tránh xa tôi ra. Hay tìm một đứa khác cũng được, đừng là tôi là được. Tôi đã nói rất nhiều lần, tôi không hề thích con trai.

Á. Thôi rồi, lẽ nói tôi không hề thích con trai rồi. Cậu ta, sẽ nhận ra tôi là đồng tính. Chết rồi...

Nhưng cậu ta không có vẻ gì hết, ánh mắt đẹp bỗng buồn tới khó tả. Tôi bèn giật tay cậu ta ra khỏi tay tôi, và chạy đi. Tâm trạng của tôi đang rất rối. Thực sự rất rối.

Chạy đi... Hãy chạy khỏi nơi này... Mày sẽ không được thấy nó nữa.

Lại cái giọng kì quái đó. Nó lại vang lên trong đầu tôi:

Mày không chạy khỏi sổ phận được đâu. Mày đã gắn liền với nó...

Tôi dừng lại. Lắc mạnh đầu để xua những ý nghĩ đó.

Hahahaha....

Lại một giọng cười. Tôi hoảng sợ. Tay chân bắt đầu run.

- Mẹ ơi, bóng bay thật là đẹp đúng không? Hahaha...

Gấu áo tôi giật giật. Tôi quay lại. Là một đứa trẻ đang cầm một chùm bóng bay. Đứa bé nhận ngay ra không phải mẹ nó, nó vội vàng xin lỗi:

- Á, em xin lỗi chị. Tại em cứ tưởng mẹ em.

Tôi dịu dàng xoa đầu thằng nhóc:

- Không sao.

Thằng nhóc cười và nó chạy đi, tôi vẫn đứng nhìn theo bóng nó khuất dần sau hàng cây bằng lăng. Tôi xoay người bước đi, tự như:

- Nó chỉ là giấc mơ, chỉ là ảo giác thôi đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cãi Nhau Với Mẹ.

Tôi về đến nhà lúc xẩm tối. Tại vì bị lạc đường lên lát lát phải hỏi thăm. Mặc kệ cho cả nhà chờ cơm, tôi leo lên tầng, quăng mình xuống giường. Trùm chăn kín đầu và mở laptop lên xem có gì hot không. Vừa mở facebook ra tôi đã suýt té ghế. 25 cái thông báo, năm cái tin nhắn, trong đó là có một cái tin nhóm. Với tôi, con số này thực sự rất shock, tại vì từ trước đến giờ face của tôi chưa có nhiều thông báo và tin nhắn đến vậy.

Bỗng có một tin nhắn nhóm hiện lên:

[Tin nhắn nhóm] Team đập phá <3 <3

[Trần Mỹ Dung] |Bong bóng mùa hè| Maiiiii... Sao bây giờ mai mới chịu onl?

[Diệp Dao Dao] |Cực đáng yêu| Sao mày lại bỏ chúng tao hả Mai? MAI ỒI, MAI ỒI. Oe a diu nao?

[Trần Mỹ Dung] |Bong bóng mùa hè| Mai, mai chạy cm đâu rồi?

[Trần Mỹ Dung] |Bong bóng mùa hè| ...

Tôi gõ chữ còn không kịp với cái lũ này. Trời ạ, sao chúng mày gõ nhanh thế, đã thế lại hỏi liên tiếp mọ ai mà trả lời được.

Chú thích thêm: [Trần Mỹ Dung] |Bong bóng mùa hè| (của Trần Mỹ Dung). [Diệp Dao Dao] |Cực đáng yêu| (của Nguyễn Mai Phương)

[Phan Diệp Ân] |#HHM| Từ từ đi chúng mày ơi, tao gõ chữ còn không kịp :)

[Trần Mỹ Dung] |Bong bóng mùa hè| gửi một kí hiệu đầu lâu.

[Diệp Dao Dao] |Cực đáng yêu| Mọ mai, khai nhanh. Mai đi đâu mà bỏ tụi tao một mình? :(

[Trần Mỹ Dung] |Bong bóng mùa hè| Đúng đúng. Khai nhanh không mai tụi tao cho mày thành thịt xay :v

Tự dưng da gà của tôi nổi lên từng mảng. Biết ngay tụi nó sẽ hỏi như vậy mà. Tôi lại cầm cúi gõ chữ với tốc độ rùa bò:

[Phan Diệp Ân] |#HHM|: Tại chúng mày say kem bơ nên tao mới đi trước. Hề hề...

[Trần Mỹ Dung] |Bong bóng mùa hè| Tao ếu tin, mày đừng giả bộ. Tao facetime cho Ngọc Diệp, con bé nói mày chưa về.

[Diệp Dao Dao] |Cực đáng yêu| Dui le. Tao ếu tin :v

Bạn và Trần Mỹ Dung đã xem

[Trần Mỹ Dung] |Bong bóng mùa hè| Bớt xàm đi mày, bày đặt tiếng Trung nữa à?!

Chết tiệt! Tại con Dung mà tôi bị tra hỏi như này đây! Tẹo nữa phải xuống mạng cho nó một trận cho bỏ tức.

[Phan Diệp Ân] |#HHM|: Ý tao là tao bị lạc đường ạ.

- Ngọc Mai... Con xuống đây cho mẹ...

Tiếng bà mẹ kể làm tôi giật thót. Cắt đứt cả mạch cảm xúc của tôi. Tôi vội vàng gấp laptop và chạy như ma đuổi xuống nhà, vài lần tôi còn suýt vấp ngã.

Lắng tai nghe thì có tiếng chổi lông gà gõ đều đều và tiếng thở phì phì của ai đó.

- Mẹ à... Con k...- Chưa xuống tới nhà, tôi lên tiếng thanh minh. Đỡ phải bị một nghe một trảng má mĩ hát ca dao dân ca. Nhưng tôi khựng lại và nói nốt chữ cuối - ...hông... Ô, mẹ?

Trước mặt tôi là mẹ, mẹ ruột của tôi... Mẹ đã về. Mẹ về rồi... Tôi vui mừng chạy tới, ôm cổ mẹ. Mẹ tôi vui mừng không kém, ôm chặt lấy tôi, vuốt tóc và thì thầm:

- Con gái mẹ vẫn như xưa...

Tôi mỉm cười khi nghe được câu đó. Buông lỏng hai cánh tay đang ôm chặt bà ra, tôi nói:

- Sao mẹ lại về đây?

- Nhớ con gái, mẹ về không được sao? Và lại, cô Lan Hương đã cho mẹ biết chuyện con nói trước mặt mọi người cô ấy không phải mẹ ruột của con rồi. Con hành xử hơi quá đáng rồi đấy? - Mẹ đừng hằn nộ cười, mặt trở nên nghiêm túc hơn.

- Dạ? Mẹ đừng đùa con chứ? - Nhìn xung quanh không thấy ai, tôi ngạc nhiên. -Ồ, mọi người đâu hết rồi?

- Họ đã ra ngoài ăn tối, hôm nay chỉ có mẹ với con nói chuyện thôi, ra phòng khách ngồi đi.

Mẹ xoay người bước đi, tôi vội vàng chạy theo mẹ.

Mẹ ngồi xuống ghế, đầu dựa vào thành ghế, nhìn xung quanh phòng khách như tìm kiếm, rồi thở dài thườn thượt thất vọng:

- Vẫn thế ư? Lan Hương, em không thay đổi nội thất bên trong căn nhà ư? Mọi đồ đạc vẫn y nguyên chỗ cũ khi chị rời đi. Không thay đổi bất cứ gì hết...

Tôi nhăn mày:

- Mẹ có muốn uống gì không?

Mẹ nhìn tôi bằng cặp mắt lạnh nhạt, nhàn nhạt nhếch môi:

- Không. Mai, con hãy trả lời mẹ?

- Vâng?

Tôi nói. Nhưng sao tôi lại cảm thấy mẹ đang đe dọa tôi vậy nhỉ?

- Tại sao con lại vô lễ với mẹ Lan Hương?

- Vì đơn giản bà ta không phải mẹ của con.

Mẹ hơi ngạc nhiên, nâng tách trà lên, xoay xoay trên tay, rồi lại hỏi tiếp:

- Chỉ vì không phải là mẹ ruột của con ư? Hay tại mẹ Lan Hương trùng tên với mẹ? Trả lời?

Tôi bối rối thực sự không biết trả lời mẹ ra sao nữa? Mẹ vẫn nhìn tôi chăm chú. Đối diện với đôi mắt xám tro sâu thẳm mà tôi cảm thấy lạnh hết gáy.

- TRẢ LỜI?

Mẹ nói lớn. Lúc này tôi cảm thấy sát khí từ đầu của mẹ bốc lên. Tôi muốn nói một tiếng mà thật khó nhọc. Mãi một lúc lâu sau, tôi mới có thể mở miệng:

- Dạ, vì bà ấy muốn con. À không, quyết định hôn ước của con, với Gia Bảo. Trần Gia Bảo...

Mẹ mở to mắt, nhưng trên gương mặt mẹ không có chút gì của sự ngạc nhiên hết. Tôi mỉm cười gượng, nâng tách trà lên, tay vẫn run run suốt làm rơi. Mẹ đặt tách trà lên môi, nói với giọng hết sức thản nhiên:

- Nó, hôn ước đó... là do mẹ quyết định. Mẹ muốn con kết hôn với Gia Bảo.

Cốp

Tôi tròn mắt nhìn mẹ. Mẹ, mẹ là người quyết định hôn ước này?

Mắt tôi bỗng nhòe đi. Tôi không nhìn rõ mẹ nữa.

Tách... Tách

Trái tim tôi như bị ai đó bóp nghẹt, nó thực sự đau, rất đau. Mẹ có hiểu được không? Mẹ? Con khó thở từ ngực tôi dồn lên.

[Từ giờ, mình sẽ kể bằng ngôi ba nhé mọi người]

Ngọc Mai từ từ đứng dậy. Tay bám chặt vào mép ghế, đôi mắt nhìn bà mẹ đau đớn, sợ hãi. Tay trái của cô ôm chặt lấy ngực mình. Mai không thở được, đây chính là biểu hiện của cô bé khi bị xúc động mạnh. Bà Lan Hương hốt hoảng, chạy tới, ôm Mai vào lòng, vỗ vỗ má cô:

- Mai, con sao vậy? Con không sao chứ? Ngọc Mai?

Nhưng Mai vẫn không nói một lời, điều đó làm bà Hương lo lắng gần như phát điên. Và bà cảm thấy Mai đang yếu dần trong vòng tay của bà.

- Bác sĩ, con gái tôi sao rồi? - Bà Hương lo lắng chạy tới hỏi.

Đôi mắt xanh lo âu của vị bác sĩ già liếc xuống nhìn cuốn sổ trên tay rồi lại gấp nó lại, rút từ trong túi áo blouse trắng một cặp kính nửa vàng trắng.

- Cũng không sao hết, mọi chuyện gần như đã ổn. Nhưng, cô bé có từng có một cú shock lớn không?

- Dạ? Tôi cũng không rõ nữa. Con bé sống cùng ba nó, những việc liên quan tới nó tôi đều biết rất ít.

- À, vậy sao? Tôi có thể nói chuyện với gia đình hiện tại của con bé chứ? Chuyện này có liên quan tới sức khỏe của con bé... Hãy gặp tôi tại phòng chờ tầng hai. Tôi đi trước, xin phép. - Nói rồi, bác sĩ quay đi.

- Dạ, vâng. Gia đình con bé đang tới. - Bà Hương nói với theo.

Bà thần thờ ngồi phịch xuống ghế và bưng mặt khóc. May là đứa con gái của bà không sao, nếu không bà sẽ hối hận cả đời.

Bà tự trách mình là mẹ ruột của con bé mà không biết nó ra sao, sống thế nào trong suốt khoảng thời gian qua, một người mẹ vô dụng...

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Quyết Định Bất Ngờ Của Mẹ.

Bỗng có một bàn tay trắng muốt đặt nhẹ lên vai bà Hương. Bà giật bắn quay lại...

- Lan Hương?

- Chị đừng gọi em cái tên Lan Hương. Em là Phùng Lam Hương, chứ không phải Phan Thị Lan Hương... Đó là cái tên giả thôi. Nói cách khác thì em là kẻ giả mạo chứ nhỉ?

Mẹ kế của Ngọc Mai dịu dàng đáp. Bà Lam Hương hiểu rõ người phụ nữ đối diện đang nghĩ gì và bà cũng rất khôn khéo khi nói chuyện.

- Có chuyện gì, chị hãy kể cho em nghe đi, giữ lại trong lòng không tốt đâu...

- Ra vậy? Con bé từng bị shock mạnh sao? Sao em không biết gì về chuyện này nhỉ? Em sẽ thử hỏi chồng em xem sao. Anh ấy đang ở gara.

Bà Lam Hương miễn cưỡng đứng dậy và đi về phía hành lang. Bà Hương nhăn mày nói:

- Thôi, hỏi cái lão lẩm cẩm ấy bây giờ cũng như không...

Lam Hương đành mặt quay lại, nói:

- Dù biết một chút còn hơn không, chị ạ?

- Cái gì? Chị ấy từng bị shock sao? - Ngọc Diệp trở mắt ngạc nhiên. - Sao con không biết gì nữa?

- Đó cũng là vấn đề khiến mẹ rất đau đầu đây. - Lam Hương day trán. - Còn anh, anh biết gì về cú shock đó không?

Ông Hà đáp:

- Chịu, anh cũng không rõ nữa. Có thể nhờ ai đó hỏi được chứ?

- ...

- Tóm lại là... - Lam Hương đứng dậy, hai tay chống xuống bàn. - Chúng ta sẽ không nghĩ về việc này nữa, hãy để nó qua đi. Sau này có dịp, chúng ta sẽ hỏi lại con bé sau. Ok? Còn bây giờ thì giải tán. Nhức cả đầu.

Lam Hương nói, rồi đi ra khỏi phòng. Mọi người cũng nhìn nhau, nhún vai và lần lượt kéo nhau ra khỏi phòng.

Công viên NGT

Hai tay bà Lam đan vào nhau, có vẻ như bà đang suy nghĩ về gì đó rất mong lung. Ngọc Diệp chăm chú đọc một cuốn sách nói về tình bạn vừa mới mua. Hai người ngồi thật lâu như vậy, dưới ánh đèn lơ mờ của công viên.

Đang giữa thu nên vào tối và sáng sớm, trời thường se se lạnh.

Diệp rung mình, vội lục balo tìm chiếc áo len mỏng rồi khoác vào. Bà Lam Hương hướng ánh mắt xa xôi nhìn ra phía hồ. Chỉ có vài ánh đèn của các quán ăn đêm. Cả hai cùng lặng im.

- Con nghĩ sao? Ngọc Diệp? - Bà Lam cất giọng hỏi.

Ngọc Diệp dừng lại, những ngón tay trắng vân về gáy sách cứng, thờ dãi và gấp cuốn sách lại:

- Con chịu.

- Không, ý mẹ là con nghĩ sao khi biết mẹ không phải là mẹ ruột của con?

Diệp hơi ngạc nhiên. Ngạc nhiên vì tự dưng "mẹ" lại hỏi câu đó.

- Cũng bình thường thôi ạ. Con nghĩ mẹ rất tốt... Mẹ đã thay mẹ con chăm sóc chúng con, dạy dỗ bảo ban chúng con. Nhưng... - Giọng Diệp chùng xuống. - nhưng chị Mai không nghĩ như vậy. Con thấy hơi hụt hẫng, rất buồn cho chị ấy. Có vẻ chị ấy ghét mẹ?

- Có thể...

- ...

Ngọc Diệp không nói gì thêm nữa, nó mở cuốn sách ra, đọc tiếp những dòng chữ khi nãy còn đang đọc dở.

- Con nói gì đi chứ? - Bà Lam không chịu được im lặng, nói.

Mắt Diệp vẫn không chịu rời trang sách, đáp lại:

- Con còn biết nói gì đây hả mẹ? Về chuyện của mẹ ruột con-Phan Thị Lan Hương? Hay chuyện của ba mẹ hoặc là của chị Ngọc Mai?

Bà Lam xáu hổ. Bà biết Diệp đang ngẫm ám chỉ bà là nguyên nhân phá vỡ hạnh phúc của gia đình con bé. Ngọc Diệp ngẩng lên nhìn bà, cố nấn một nụ cười gượng và lại chăm chú đọc sách.

Hai người tiếp tục ngồi cùng nhau như vậy. Nhưng bà Lam đã ngủ từ lúc nào, đầu dựa vào vai Ngọc Diệp, Diệp liếc mắt sang bà Lam, nó nhẹ nhàng cựa người, vươn tay lấy balo, cố gắng không để phát ra tiếng động nào để người ngồi bên thức giấc, nó lục balo lấy ra một chiếc jacket khoác lên người bà Lam. Xong, nó lại chăm chú đọc sách cho tới tận sáng.

Mặt trời dần dần nhú lên, ánh sáng rọi khắp nơi. Diệp gấp cuốn sách nói về Sự thành công của các doanh nhân. Nó lấy sách che miệng, ngáp ngắn ngáp dài, xoay chiếc cổ đau ê ẩm vì cả buổi tối không ngủ.

- Đã sáng rồi sao? - Nó lại ngáp tiếp và quay sang bên cạnh. - Mẹ à, sáng rồi.

Nhưng bên cạnh trống không. Nó chẳng thấy bà Lam Hương đâu hết. Và lúc này nó nhận thấy người mình đang khoác chiếc jacket.

- Đã dậy rồi sao? - Một giọng nhura nhưa vang lên phía sau ghế đá, Diệp quay lại..

- Ô, mẹ??? Mẹ dậy lúc nào thế? - Diệp trố mắt, rõ là cả đêm hôm qua nó thức khuya đọc sách cơ mà, nhưng bà ấy rời khỏi đây lúc nào?

- Vừa thôi, lúc đó con đang gật gù trước cuốn sách. - Bà Lam tươi cười.

Diệp ngạc nhiên khi thấy giọng của bà có vẻ khang khác:

- Ô, mẹ bị khản giọng kìa.

Bà vẫy tay cười xòa:

- Không sao. Chúng ta về bệnh viện thôi. Giờ này chắc Ngọc Mai tỉnh rồi?

- Vâng.

Diệp đứng dậy, phui mùng, vội nhét cuốn sách, chiếc áo len mỏng vào balo và chạy lon ton theo sau bà Lam Hương.

Mọi người trong phòng hầu như đang rất căng thẳng và... buồn ngủ. Mắt ai cũng thâm vì lo lắng và thiếu ngủ.

Tiếng thước gõ đều đều xuống bàn, bà Lan Hương nói:

- Sau một đêm suy nghĩ và mất ngủ, tôi đã đưa ra quyết định... Tôi hủy bỏ hôn ước giữa Ngọc Mai và Gia Bảo.

- Hà?

Mọi người trong phòng bật dậy trừ bà Lam Hương và bà Lan Hương. Lí do rất đơn giản: bà đã đoán trước được chuyện này. Một luật sư luôn phải có giác quan nhạy bén, luôn phải biết đối phương đang nghĩ gì. Với hoàn cảnh này thì rất dễ đoán ra.

Lam Hương thông thả nói:

- Có thể, nhưng mẹ của bé Gia Bảo đó biết chuyện chứ?

- Chưa, bà già cuồng loli đó không quan tâm tới chuyện của nó đâu. Còn ba nó, tôi sẽ thương lượng.

- Chị Lan Hương, chị chắc mọi chuyện sẽ ổn?

- Đúng đúng... - Diệp xen lời vào. - Theo như lời của mẹ Lam nói thì mọi chuyện sẽ không dễ dàng vậy đâu?

Ông Hà ngồi im lặng nghe. Có vẻ như ông là người không lo lắng một chút gì cả. Bà Lan Hương quay sang gắt:

- Ông chỉ ngồi đó thôi à? Sao ông không nói gì cả?

Ông Hà mở miệng thanh minh:

- Tôi biết nói gì bây giờ? Có bao giờ lời nói của tôi được tôn trọng chưa? Khi tôi nói thì mấy bà cứ chen mồm chặn họng tôi..

- Thì bây giờ ba nói đi..

- Tôi muốn hủy hôn. Bằng tất cả mọi giá... Tôi không muốn chúng đi vào vết xe đổ của tôi và Lan Hương. Cha mẹ đã mệt mỏi nhiều rồi, tôi không muốn Ngọc Mai đau lòng nữa.

- Tiếp... - Bà Lam điềm tĩnh nói, như kiểu bà đang thăm vấn một tội nhân. - Tại sao ông lại đồng ý khi tôi đề cập việc này vào sáng hôm qua?

- Thì bà nói chặn hết họng tôi. Không cho tôi thêm lời giải thích nào hết..

Bà Lam gật gù đồng ý. Diệp chớp ngay thời cơ xen vào:

- Chắc chắn, bên ngoài thì tỏ ra một doanh nhân khá chín chắn, nhưng bên trong thực chất là rất sợ vợ. Con nói đúng chứ?

- Chuẩn chuẩn. - Mọi người vỗ tay đồng loạt trừ ông Hà.

- Tức là ông khá sợ vợ hả?

Ông Hà ấp úng:

- Ừ thì..

- Thôi đủ rồi. - Lam Hương cao giọng, đập tay cái rầm xuống bàn. - Chúng ta không nói chuyện phiếm nữa. Chủ đề chính là sẽ hủy bỏ hôn ước. Chị Lan Hương, chị lo nói chuyện với gia đình của Gia Bảo đi, còn em sẽ lo những việc còn lại? Được chưa?

- Ok! Chị đã hiểu!

Ngọc Diệp chun mũi dối. Thực ra, nó đang biết rằng mẹ Lam đang lôi ba nó ra khỏi cái mớ hỗn độn mà nó gây ra. Hừm, suốt nửa thì được trêu ba, ai ngờ lại bị má mị Lam phá đám.

Bà Lam Hương vợ chiếc áo khoác và chạy vội ra cửa. Ngọc Diệp cũng lấy luôn lí do xem Ngọc Mai ra sao nên cũng chạy trước. Trong phòng chỉ còn mỗi ông Hà và bà Lan Hương. Khi thấy con gái đi khuất sau cánh cửa gỗ, ông mới lên tiếng:

- Chúng ta nói chuyện một chút nhé?

- Chúng ta đã không còn chuyện gì để nói từ lâu rồi. Xin phép, tôi đi trước?

Bà Lan Hương vội vã rời khỏi phòng. Bà không muốn nói chuyện với ông Hà, vì đơn giản ông chỉ là chồng trên danh nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lại Giấc Mơ Kỳ Lạ Đó.

Tôi đang đứng trên một cánh đồng hoang. Không có một ai cả. Những đợt gió rít lên khô khốc, rung rung những cành cây khô. Trên đó là những con quạ đen, chúng đậu dày đặc. Mắt chúng cứ hau háu nhìn tôi, không lẽ chúng muốn ăn tôi á? Má ơi... con đang ở đâu vậy nè?

Pấp

Có một thứ-gì-đó nắm chặt lấy chân tôi. Tôi hoảng hốt vùng vẫy, gạt "nó" ra và chạy biến.

- Ba, mẹ,... Mọi người đâu hết rồi?

Tôi vừa chạy vừa gọi họ. Nhưng lời của tôi không thoát được ra khỏi họng, nó cứ nghẹn ứ lại. Tôi hoảng hốt khóc lớn. Và cũng tự nhận ra, tôi không khóc được. Cũng không nói được.

Lạ quá. Cảnh lại chuyển. Cứ như là mơ vậy.

Hiện tại tôi đang đứng tại một nơi toàn những bia mộ đá, có đủ loại: to, nhỏ, lớn, dài,... Có mùi lạ phảng phất quanh mũi tôi, mùi này là... ?

Đột nhiên những tiếng thờ dòn dập, khô khè như mèo hen vang lên. Các bia đá lần lượt nứt toác ra. Những bàn tay xương xẩu từ trong những bia mộ bắt đầu mò ra. Chúng mò ra dần dần. Tôi hình cảnh tượng kinh hãi trước mặt mà gào lên. Nhưng lại như lần trước, giọng của tôi lại bị chặn lại. Tôi lại không nói, cũng không hét được.

Trước mặt tôi là... là những con zombie.

Đứng..

ZOMBIE!

- Má... ơi...

Tôi nhìn chúng kinh hãi. Dần lùi về phía sau...

- Á...

Tôi vấp phải cái rễ cây ngoằn ngoèo trên mặt đất nên ngã xuống đất. Thôi chết rồi, tôi bị bong gân chân. Vội vàng nhích cả người vào một tấm mộ đá, tôi cố gắng không phát ra bất cứ một tiếng kêu đau nào. Vì tôi biết, chỉ cần kêu một tiếng thôi là chúng sẽ bu tới ngấu nghiến mình ngay, ngồi im là kẻ tốt nhất.

Lũ zombie xuất hiện dày hơn. Chúng dật dẹo, người đầy máu me, thịt thối, trông phát gớm! Mùi tanh nồng tỏa ra khắp nơi, đã thế còn có mùi hoa sữa quện vào nữa. Cái mùi thật kinh khủng khiến tôi không thể không bịt mũi.

- A... A... A...

Có tiếng hét của rất nhiều người từ phía sau bia đá tôi đang trốn. Tôi nhẹ cựa mình, quay lại phía sau coi xem có chuyện gì xảy ra.

Những con người chưa bị cắn hoảng loạn chạy về phía tôi. Đằng sau là một lũ zombie đuổi theo.

- Móa! - Tôi không nhìn được một câu "cảm thán"

Đội quân zombie mới đến phải gấp mười cái lũ đang khò khè chỗ tôi đây. Chúng nó chạy còn không biết mệt là gì nữa. Chúng cứ nhảy chồm lên bắt những người còn lại. Họ hoảng loạn chạy lung tung và bị dồn. Chỗ tôi đang trốn có thể nhìn thấy rất rõ tất cả quang cảnh lúc này.

Chúng tranh nhau cắn những kẻ còn đang có ý thức. Và người bị cắn chĩa mấy chiếc răng thành zombie. Hãy tưởng tượng họ sắp bị "chuyển hóa" thành zombie như sau: Thân hình họ sẽ dật dẹo, xiêu vẹo và giật đùng đùng như kiểu đang lên cơn sốt ấy, đầu ngoẹo về hai bên và trông như có một con người khác sắp sửa bùng nổ trong người. Họ sẽ ngất đi khoảng vài phút và bị chuyển hóa thành zombie. À, còn nữa, sau khi chuyển hóa thì con người sẽ bị chuyển thành màu trắng đục hoàn toàn.

Thí dụ như trước mặt tôi đây, đang có những người bị chuyển hóa... Tôi muốn chạy ra cứu những người còn ý thức nhưng vô ích. Zombie quá đông, và lại tôi có hai bàn tay trắng. Tôi không có gì cả, không thể cứu được họ, thậm chí cả bản thân tôi tôi còn sợ không lo nổi.

- Này?

Bỗng có một giọng nói truyền từ phía sau tôi, vai tôi bị tay ai đó nắm chặt.

- Im lặng đi? Phan Ngọc Mai.

- Cậu là ai?

Tôi tò mò cất giọng thì thầm hỏi người đối diện. Cái giọng trầm trầm của bên kia hình như là con trai.

- Là người rất quan trọng của cậu...

Dưới ánh sáng mờ của trăng, tôi không nhìn rõ cậu ấy.

- Cậu rốt cục là ai? Tại sao cậu lại biết tên tôi?

- Tôi đã nói, tôi rất quan trọng với cậu...

- Quan trọng ra sao chứ? Cậu nói coi...? - Tôi bực mình hét lớn.

Chết cha. Lũ zombie... Tôi quên mất là chúng nó đang đầy rẫy ở đây... Ôi mẹ ời... Sao tôi lại quên mất chuyện hệ trọng như vậy chứ? Tôi có thể bị chúng róc thịt ăn bất cứ lúc nào.

- Khò khè, khò khè...

Tiếng thở của chúng. Vậy là chúng đã nhận thấy rồi sao? Chúng đã phát hiện ra tôi ư?

Một con zombie đi lướt qua tôi. Nó dừng lại trước mặt như tìm kiếm cái gì đó còn sống, rồi lại quay đi.

- Phù... Hết hồn. Vậy mà cứ tưởng..

Tôi thở phào nhẹ nhõm khi thấy con zombie rời đi. Đằng sau tôi có tiếng lạ, như kiểu tiếng mèo hen vậy. Tôi từ từ quay lại...

Người con trai bên cạnh... Cậu ta...

Đang bị chuyển hóa... Tức là, cậu ta đã bị zombie cắn! Cậu ta ôm lấy bàn tay trái, nhăn mặt đau đớn. Đầu cậu ta đang dật dẹo sang trái rồi lại sang phải. Tôi kinh hãi lấy tay che miệng, tôi vội gạt tay phải của người kia ra khỏi mu bàn tay trái.

Vết cắn quá sâu, quá sắc...! Máu đọng lại đen sì xung quanh vết cắn đó.

Cái vết này còn hơn cả bị chó cắn nữa... Kinh dị quá...

- Cậu...

- Mau chạy đi... Nhanh lên... - Cậu ta thều thào đau đớn. - Cậu ở lại đây, chỉ gây nguy hiểm cho cậu mà thôi!

- Nhưng...

Tôi bật khóc, bắt lực. Cậu ta gạt tôi ra và đẩy tôi đi:

- Đi đi... Nhanh lên...

- Tôi... tôi chưa biết tên cậu...?

- Huỳnh Minh... Minh... An...

- Vậy... tôi...?

Chưa kịp để tôi nói xong, cậu ta đã đẩy tôi đi. Tôi sợ hãi chạy thật nhanh, thật nhanh và... khóc.

Không hiểu sao tôi lại khóc? Vì cái gì vậy?

- Hãy chạy thật nhanh... Thật nhanh ra khỏi đây. Mày đang nghĩ vậy ư? Nhưng không đúng, mày sẽ phải gắn với nó cả đời cả kiếp... Kiếp trước của mày...

Cái giọng nói lạ đó, lại vang lên. Lúc này thì tôi hoảng thực sự. Tôi gào:

- Tôi làm gì mà có lỗi với các người chứ? Tại sao? Tại sao cứ ám tôi như vậy? Tôi đã làm gì?

- Bởi vì...

- *Phan Ngọc Mai, Ngọc Mai. CHỊ NGỌC MAI...?*

Một cơn đau rất truyền đến từ má trái tôi. Tôi bừng tỉnh.

- Học học...

- Chị sao vậy? Chị bị gì vậy? - Ngọc Diệp nói, tiện tay rót một ly nước cho tôi. - Uống đi...

Tôi đỡ ly nước tay Diệp, uống một hơi hết sạch. Diệp ngó tròn mắt nhìn tôi:

- Uống gì mà ghê vậy má? Cứ như người chết khát ấy...

Tôi kể nó nói, nhìn xung quanh chỉ có bốn bức tường trắng toát, ngạc nhiên hỏi:

- Đây là đâu?

- Chị hỏi lạ nhỡ? Đây là bệnh viện chứ đâu? - Diệp tròn mắt nhìn tôi như kiểu tôi từ Sao Hỏa rớt xuống vậy. Nó nhếch môi, tiếp lời. - Hôm qua chị bị chấn động mạnh nên ngất xỉu. Chị đã ngủ được hơn một ngày rồi... Hôm nay là thứ ba...

Tôi không quan tâm tới lời của nó, mà đảo dác tìm kiếm:

- Mọi người đâu? Họ có bị zombie cắn không? Họ sao rồi?

Lúc này thì trông Diệp ngạc nhiên thực sự. Nó nuốt nước miếng khan:

- Chị đang nói cái quần què gì thế? Zombie cái gì? Cắn cái gì? Ai bị cắn? Zombie ở đâu?

Nhìn mặt nó ngu ngơ như một con bò đeo nơ vậy. Tôi cảm thấy nó đang đùa tôi, liền hỏi dồn:

- Sao mày lại giả nai vậy? Rõ ràng có rất nhiều zombie mà...? Mày mơ ngủ hả?

- ZOMBIE CÁI ĐÀU CHỊ ẤY? XEM NHIỀU PHIM ẢNH, NGỦ NHIỀU QUÁ NÊN ĐÀU ÓC BỊ NGU HẾT TRƠN RỒI À? LÀM GÌ CÓ ZOMBIE... CHỊ ĐANG MƠ NGỦ À?

Diệp tức giận gào lên. Mặt nó đỏ au hơn quả cà chua, chứng tỏ nó rất tức giận.

Tôi cũng cảm thấy mình hơi quá, liền xin lỗi nó. Nó day trán:

- Tạm. Chị khai đi, chị mơ cái gì? Mà sao chị chạy rất nhiều mồ hôi, gương mặt lại rất hoảng sợ nữa?

- Chị quên rồi... - Tôi bào chữa. Cứ coi như chưa từng mơ về nó đi.

- Vậy sao?

Diệp nhúm mày, đẩy ghế bước ra ngoài. Trông nó có vẻ đang lo việc gì đó. Nhưng kệ đi.

Vừa rồi, chỉ là giấc mơ, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Nghiệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thăm Bệnh Hay Ăn Chực?

Diệp đi rồi...

Chỉ còn tôi thần thờ ngồi bó gối suy nghĩ một mình. Về cái giấc mơ kì lạ đó, là thế nào, rốt cục ý nghĩa của nó là gì? Lần trước thì mơ về Minh Lam, còn lần này thì mơ về zombie và gặp mặt một cậu con trai lạ, nhưng cậu ta có vẻ thân quen với tôi, lại còn biết cả họ tên tôi nữa. Là sao chứ? Tại sao tôi lại mơ về chúng?

“Cạch”

Tiếng cánh cửa bật mở, Ngọc Diệp bước vào. Với một cái giọng rất ư là kên kieu, nó nói:

- Cuộc hôn ước của chị đã được hủy bỏ. Chúc mừng!

Tôi trở mặt:

- Ồ,... Vậy sao... Vậy là chị được trả tự do rồi à?

- Ủm, cũng có thể gọi như vậy. À, em có chút chuyện, em đi trước...

Yawn, vậy là mình được trả tự do. Tôi gào lên sung sướng:

- Đi ăn thôi Diệp...

- Hả?

- Đi đi... đi ăn kem bơ, được không? Coi như mừng chiến thắng đi?

Mắt Diệp sáng rỡ khi nghe tôi nói đến hai từ “kem bơ”. Tất nhiên, con bé cũng rất thích món này không kém gì tôi. Và tôi biết được rằng, chỉ có món kem bơ mới dụ dỗ được nó quay lại mà thôi.

- Okie~ - Diệp cười. – Đi luôn bây giờ chứ?

- Ừ.

**

Đứng khuất sau cánh cửa là bà Lam và bà Hương, hai người vui mừng ra mặt. Hiếm khi bà Lam lại thấy đứa con gái nuôi của mình lại vui tới vậy, vì từ trước tới nay nó luôn là đứa trầm tính, ít nói và không thể hiểu được cái đầu lạnh của nó đang nghĩ gì.

- Vậy là, chúng ta đã đi sai đường ngay từ đầu? Đúng không? Lam Hương? – Bà Hương nói.

- Vâng, nhưng chúng ta biết sửa chữa lỗi lầm là được. Hiếm khi... – Bà Lam cười. – hiếm khi em thấy Ngọc Mai vui vẻ tới vậy. Lần đầu tiên em thấy nó cười.

- Vậy ư? Lần đầu tiên nó cười sao? – Bà Hương ngạc nhiên hỏi lại.

Lam Hương gật đầu ra vẻ đồng tình, bà kể:

- Vâng! Nó là đứa rất kì quái... Nó...

“Cạch”

- Ố, mẹ? Sao hai người lại ở đây? – Ngọc Diệp trở mặt khi thấy cả hai bà mẹ đứng trước cửa phòng, chút bối rối thoáng qua, nhưng Diệp lại lấy được bình tĩnh.

- Không có gì đâu, chỉ là mẹ tiện đường đi qua đây thôi... – Hai bà đồng thanh chống chế, nhìn nhau rồi vội chạy đi.

Chờ hai bà đi khuất, Mai bèn lên tiếng:

- Đi chứ? Muộn rồi đấy?

- Ok! Đi thôi.

Diệp tung tăng như một đứa trẻ, Ngọc Mai phì cười trước dáng vẻ của nó, rất đáng yêu và ngây thơ, đây mới chính là con người thật của con bé. Còn những lúc thường, nó luôn làm mặt lạnh lùng và ra vẻ không quan tâm.

Sáng dậy, tôi cảm thấy cổ họng mình đau rất, giọng khàn tới nỗi không nói được gì hết. Tôi cố nén một cơn ho dồn dập từ cổ họng, nhưng không nén nổi.

- Khụ khụ...

Ngọc Diệp vừa hay bước vào, thấy tôi ho, vội lôi ra chiếc khăn trắng từ trong balo của nó rồi quàng vào cổ tôi, mắng:

- Chết chưa? Ai kêu hôm qua ăn nhiều kem lắm vào, hôm nay ho khù khụ ra. Chả được cái gì!

Tôi biết nó đang lo lắng cho tôi. Như vậy tôi vui lắm.

Sau khi nói một vài chuyện và cho tôi ăn sáng, Diệp mới đi học.

Tôi nói rằng mình khỏe rồi, nhưng mẹ Lam bắt tôi nằm viện, bà nói rằng sợ những di chứng về sau. Thật tình, chỉ là ngất xỉu thôi mà, có cần phải làm quá lên như vậy không trời?! Sức khỏe của mình, tôi là người biết rõ hơn ai hết mà. Nhưng đành ngậm ngùi nghe lời mẹ, tôi nằm viện đến hết hôm nay vậy.

Trong phòng tôi toàn mấy ông bà già. Ngủ thì không xong với họ, vì họ toàn khua khoắng giấc ngủ của tôi. Tôi bật dậy, mang theo áo khoác và đi dạo quanh bệnh viện, đi thăm tất cả các khoa. Như vậy còn hơn cứ ngồi tự kỉ với mấy ông bà già trong phòng, phiền thấy mò.

Gần trưa, tôi đi dạo trong khuôn viên bệnh viện. Hầu như chỉ có mấy ông bà già đi ra ngoài hít thở không khí. Bỗng có tiếng gọi chưa loét từ phía sau lưng tôi:

- Hú... Phan Ngọc Mai, tội tao tới thăm mày nè!

Không cần quay lại xem mặt mũi đứa dám gọi cả họ tên cúng xôi của mình. Vì tôi biết cái giọng chưa loét không lẫn đi đâu được chỉ có thể là Trần Mỹ Dung- đứa bạn thân nhất quả đất của tôi. Đi cùng nó là Phương phi.

Tôi ngồi xuống ghế đá, nhìn hai chúng nó đang chạy, à không, là lăn thì đúng hơn (!) Hai đứa cảm khá nhiều đồ. Vừa chạy vừa thở hồng hộc, vẫn còn mặc nguyên áo đồng phục trường Thanh Đằng, vẫn đeo thẻ học sinh, hình như chúng nó chạy tới viện luôn sau khi mới tan trường tiết ba thì phải.

- Dạo này sao mày lại nghỉ, đã thế còn nghỉ những ba ngày lận nữa. Mày biết mọi người lo cho mày như nào không?

Chưa tới nơi, Mỹ Dung đã oang oang gào. Nó vút toẹt đồ xuống cái bàn tròn trước mặt tôi rồi hai chúng nó ngồi phịch xuống cái ghế đối diện với tôi. Trong hai chiếc túi có rất nhiều đồ: cặp lồng, bánh mặn, bánh qui, ô mai... Híc, chúng mày có cần phải mang nhiều đồ tới như vậy không? Khi tao khỏe thì chúng mày không mua nhiều đồ tao ăn, còn khi tao ốm như này thì chúng mày mua về làm cái gì chứ?

Tôi nhăn mày, cố hắng lấy chút giọng "trong" để nói với hai quả bom hẹn giờ sắp nổ:

- Làm gì mà ghé vậy, tao bị ốm nên nhập viện mấy hôm thôi.

- Mấy hôm? Hôm nay là ngày thứ ba rồi đó má nội ạ! Trời ơi, mày phải biết rằng cái gì liên quan tới mày là cái lũ ở lớp xô tới hỏi tao không? - Nó chống nạnh nói. - Mày đã thành hoa khôi của trường Thanh Đằng rồi đấy! Oa, toàn mấy anh đẹp trai đến hỏi thăm mày thôi. Hai hôm nay tội tao được ngắm trai đẹp đã mất luôn.

Mỹ Dung ôm má mơ màng, trong đầu nó chắc toàn hình ảnh của mấy oppa chứ có cái gì đâu! Phương phi phụ họa theo bằng cách gật gù, và làm điểm nhấn mạnh giọng của Mỹ Dung bằng cách... nhai bánh gấu (!) Hơ cái con kia, mua cho tao cơ mà... sao mày lại ăn chứ?

- Được rồi, tao xin lỗi mà... – Tôi nói.

- Này, giọng mày bị khàn à? Bị đau họng à? – Phương phi nhăn mày.

- Ừ... khụ khụ... – Tôi ra vẻ cổ họng của tôi đang rất đau. – Tao đã phải cố gắng trả lời thật nhanh cho tội mày rồi đấy. Nhìn cái cổ tao coi. – Nói đoạn tôi chỉ vào cái khăn trắng. – Tao đã phải quàng hai cái khăn để chống chọi với cái sự đau họng đấy! Mày thấy chưa?

- Ô, vậy sao, cho tao xin lỗi.

Mỹ Dung cuồng quýt. Tôi mỉm cười, ngó mấy chiếc túi trên bàn:

- Không có gì... khụ khụ... Mà sao chúng mày mang nhiều đồ đến đây vậy? Tao đang ốm, chỉ cần mua cháo là được mà?

- Ủ... nhưng mày có biết người ta của mày lo lắng đến nhường nào không? Cậu ta mua cho mày mấy thứ ăn vặt kia đấy. Tụi tao chả mua cái gì hết...

Dung chun mũi nói. Tôi ngạc nhiên, cố lục lại cái người mà Mỹ Dung bảo “người ta” là ai? Gia Bảo? Chắc không phải đâu. Đăng Kiên? Một người mới gặp một lần, sao biết mình là ai mà mua nhiều vậy được?

- Sao, không đoán ra được đúng không, đó là cái thằng nhóc... À, mà tao quên mịa tên nó rồi. Này Phuong phì... – Mỹ Dung huých cùi chỏ Phuong, thì thầm – Mày có nhớ thằng nhóc tỏ tình với Ngọc Mai gần ao sen không nhể? Nó tên gì hả mày?

Phuong phì vừa nhai bánh gấu vừa thờ:

- Thằng đó á? Tên nó đâu như là Ngọc Minh thì phải...

- À, à... chính là thằng nhóc họ Dương đó đó. – Mỹ Dung cười tươi, nhìn tôi ghen tị.

Khỏe mất tôi giật giật. Cái gì cơ? Thằng đó? Thằng đó mang bánh cho tôi á? Mịa, chả nhẽ nó lại đểch thấy xấu hổ khi tôi từ chối thẳng thừng lời tỏ tình của nó. Ôi, công nhận mặt thằng nhóc này dày thật, dày phải bằng chục cái đít xoong cộng lại.

- Mang chúng vứt đi, hay tụi mày mang về ăn dần cũng được. Tóm lại đừng để tao thấy mấy hộp bánh kẹo này.

Phuong phì vỗ tay cảm thán:

- Ủ uôi, tự dung hôm nay bạn Mai tốt bụng ghê ha. Lại có cái để ăn rồi...

- Đu rồi đấy Phuong phì. Mà này Ngọc Mai, mày chưa ăn trưa đúng không, vậy thì ăn đi này.

Dung khịt mũi, đưa cặp lông ra trước mặt tôi:

- Là cháo trứng, của ông anh Huy của mày nấu cho đấy. Sướng ghê nha. Có ông anh nấu ăn giỏi là hạnh phúc nhất rồi còn gì. Mà anh mày đẹp trai vãi nhái, đẹp kinh dị luôn á. Mà ông có người yêu chưa, có thể giới thiệu cho tao được không?

Tôi chỉ cười đáp lại, vui vẻ nhận cặp lông từ tay Mỹ Dung.

Yawn, vậy là anh hai về rồi, vậy là mình không lo nấu ăn nữa. Tôi mở cặp lông ra, một làn khói mờ mờ bay lên, cùng mùi thơm nước mũi lan tỏa ra.

- Thơm quá nha... – Phuong hít hà mùi thơm, tít mắt khen.

- Chuyện... anh tao mà lại. – Tôi hếch mặt.

- Tự dung tao cũng muốn có một ông anh trai mày á... – Phuong nói với cái giọng ghen tị.

- Ủ, ừ... Tao biết mà... – Tôi vỗ vai an ủi Phuong. - Đợi kiếp sau đi mày...

Rồi Phuong trề môi, tiếp tục sự nghiệp tấp bánh gấu liên tiếp vào miệng, không chuyện trò gì hết. Còn tôi vừa ăn vừa nói chuyện với Mỹ Dung. Tôi chỉ gạt gù nghe cái loa phát thanh của nó, chứ cũng không đủ sức để gào theo. Chả mấy chốc, đã hơn mười hai giờ trưa, Phuong phì ra về tiếc nuôi.

“Tiếc cái què gì, dẫu sao nó cũng ăn hết hai túi bánh gấu, một túi bánh qui, một hộp ô mai mơ, uống hết một cốc coca cỡ lớn rồi còn đâu! Đúng là Phuong phì lợn đầu thai, ăn mấy cũng không thấy no. “– Tôi thầm nghĩ.

- Tao đi về đây... Mai nhớ đi học nha! Bye bye! – Mỹ Dung xách cặp đứng dậy, vẫy tay.

- Ồ... Chào nha.

Chúng nó đi luôn. Bỏ lại bãi chiến trường cho tôi dọn.

Tôi ngán ngẩm lác đầu, nhặt rác và ném vào thùng. Chậc, cái lũ này rốt cục đến thăm tôi hay tới ăn chực vậy?

Sau khi dọn xong xuôi, tôi nặng nề bước về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Gây Gổ Trong Lớp.

Sau một hồi giải thích, phân tích, năn nỉ... vân vân và mây mây với mẹ Lam Hương, cuối cùng tôi đã được tha về nhà. Yeah. Công nhận tự phục mình thật, phải chặt chém, bịa tất cả những gì có liên quan tới sự nghiệp học hành. Nhưng đổi lại thì, tôi phải trả cái giá hơi đắt; đó là mất giọng. Và bây giờ tôi hoàn toàn là một người câm chính hiệu. Không nói được, uống nước còn khó nữa, huống chi là ăn.

Chán hơn con gián! Anh Huy mới về mà không được ăn những món anh nấu. Nhìn bàn ăn toàn món ngon, mỗi nhìn thôi mà thèm ứa nước bọt, nhưng với cái cổ chết tiệt này thì không thể ăn, tôi đành ngâm ngùi ngồi húp cháo. Con bé Diệp thì nhai nhồm nhoàm thức ăn, vừa ăn vừa dụ dỗ tôi. Lòng tôi đau như cắt, nước mắt đầm đìa!

Anh trai tôi cực kì đẹp trai, học cực giỏi (hiện tại đang là sinh viên năm nhất tại Bách Khoa, điểm thi đầu vào gần như tuyệt đối.) thông thạo một vài loại nhạc cụ, nấu ăn cũng giỏi nữa. Anh nấu ăn rất ngon, nấu ngon hơn cả mẹ Lam nữa. Tôi nghĩ cô nào mà lấy được anh thì hạnh phúc cả đời luôn! Nhưng mỗi tội anh chưa có người yêu (!) Tôi thắc mắc rất nhiều: rất đẹp trai mà nấu ăn ngon vậy mà chưa có người yêu thì hơi phí. Nói thực, người thích anh Huy thì không thiếu, xếp hàng dài ra ấy chứ! Vậy mà từ trước tới nay vẫn im thin thít, chưa nghe đề cập tới “người thương” một câu nào. Vì vậy, trong tôi dấy lên những mối nghi hoặc: “Hay anh Huy không thích con gái nhỉ?” và hàng loạt câu hỏi tương tự.

Khi mẹ Lam nói việc hủy hôn của tôi với Gia Bảo, anh Huy tròn mắt như kiểu ngạc nhiên lắm ấy. Bảo sao bây giờ lão vẫn ế dài rặng là phải..

Cổ họng tôi có vẻ đỡ hơn vào sáng hôm sau. Nhưng với cái thời tiết lạnh lạnh vào buổi sáng thì tốt nhất là quấn khăn dày cho đỡ đau. Húp cháo xong, tôi tung tăng đi học.

Khi lên xe đạp điện ra ngoài thì mới nhớ là hôm trước quên không sạc xe. Ôi trời, xe hết điện! Vậy là lại phải đi xe đạp sao? Tôi trề môi chán nản. Đứng là số mình còn nhỏ hơn cả nôi. Tôi cầu nhau, than thở, đôi lúc còn văng ra lời chửi nữa. Rồi vào lên xe đạp ra, chụp chiếc headphone màu xanh dương lên tai, mở volume cỡ to nhất và bắt đầu hành trình đi xe đạp tới trường.

Nhà tôi cách trường không xa lắm, chỉ ba, bốn km gì đó. Nhưng với cái đura đã hơn bốn năm chưa một lần đạp xe đạp như tôi thì quả thực không khác gì địa ngục. Mỗi chân thấy mỏi.

Sau hơn chục phút gò lưng đạp xe, tôi đã đứng trước cổng trường.

Sân trường khá vắng vì bây giờ vẫn còn rất sớm. Tôi nặng nề vác cặp bước lên tầng. Lớp tôi ở tầng ba, cho nên tôi cực chán khi phải leo lên tầng.

Tới hành lang tầng hai, tôi lơ đãng nhìn sang bên trái, tự nhiên có một cái bóng trắng dường như lướt qua tôi. Tôi liền đi theo “nó”. Thấy “nó” đi khuất vào hành lang, tôi vội vàng đuổi theo, nhưng khi đuổi tới nơi thì phát hiện ra đây là ngõ cụt. Bỗng tôi cảm thấy ớn lạnh. “Ồ đây gió có vẻ độc quái!” Rồi tôi xoay lưng rào bước lên tầng ba.

Tới lớp, tôi quăng cặp lên bàn và gục mặt xuống, ngủ.

- Này, Ngọc Mai? Dậy đi Mai ơi? – Có cánh tay của ai đó lay vai tôi.

Tôi bừng tỉnh, dụi mắt, lau nước miếng trên bàn:

- Há?

Tôi ngáp ngắn ngáp dài nhìn Mỹ Dung. Nó chống hai cánh tay quyền lực của một vị bí thư xuống bàn, nói:

- Mặt ngu ngơ như gà ấy, bảo sao hay bị mắng là phải!

- Nó thì lúc nào chả ngu ngơ, mặt thì lúc nào cũng đơ đơ, chả bao giờ chú ý vào việc gì hết...

Phương Thảo chen mồm vào, nhỏ vừa soi gương vừa đánh son.

Tôi im lặng. Thà im lặng còn hơn dây dưa to tiếng với con nhỏ mặt hàng kí phần như nó. Nó nghĩ nó xinh đẹp hơn ai? Đếch nói phét đâu nhưng mặt của nó hôm nào cũng trắng bệch như xác chết, nhưng cổ nó thì đen sì (cơ bản là tại con bé không đánh phấn ở cổ), còn về môi, tôi chưa thấy nó không tô son lần nào. Chắc mỗi buổi sáng nó phải dậy thật sớm để trang điểm. Con nhỏ Ngọc hùa theo:

- Hừ, sao mày lại im lặng thế hả Ngọc Mai? Bộ mày nghĩ mày là hoa khôi của trường Thanh Đằng này thì thích làm gì thì làm sao? Mày thích nghỉ thì nghỉ à?

Về phần dung nhan, nhỏ Ngọc cũng chả khác gì nhỏ Phương Thảo là mấy. Hai con nhỏ tiểu thư “cột nhà cháy” này là hai đura mà tôi ghét nhất trong lớp. Hai đura này ghét tôi lắm, nên khi tôi nghỉ thì chúng nó mừng thầm, nhưng cứ ra về quan tâm dờ hơi ấy mà.

Thấy tôi im lặng, con Ngọc càng ra sức lấn tới:

- Sao? Sao mày im lặng thế hả Mai? Mày câm rồi đúng không? Sao, mày nói gì đi chứ?

Lúc này nhỏ Phương Thảo đã tô son xong, nó đứng dậy, hếch mặt nhìn tôi:

- Nói gì đi chứ? Sao mày im lặng thế kia? Hay tại mày shock quá khi nghe tin mẹ kế của mày kêu hủy hôn ước với Gia Bảo hả?

Ngay lập tức, cái lớp của tôi xôn xao, hàng loạt câu hỏi được cất lên:

- Cái gì cơ? Ngọc Mai có hôn ước?

- Mẹ kế là sao? Chẳng lẽ bác Lan Hương không phải mẹ của bạn ấy? Trời ơi?

- Tức là ba cậu ấy bỏ mẹ cậu ấy đi với người phụ nữ bây giờ sao?

- Gia Bảo là thằng nào? Tao chưa biết nó?

Mặt tôi nóng ran, tôi vẫn kiềm chế, cố gắng để không gây gổ. Nhưng các câu nói của mọi người cứ cất lên chua chát, từng lời nói như xé vào tim tôi. Nhất là câu về mẹ tôi.” Tức là ba cậu ấy bỏ mẹ cậu ấy đi với người phụ nữ bây giờ sao?”

Phương Thảo tiếp tục nói, với cái giọng tiểu thư chảnh chọe:

- Sao đây? Hay mày muốn tao nói luôn về chuyện tình tay ba của ba mẹ mày? Sao? Muốn tao bắt đầu từ đâu? Về ba mày, về mẹ ruột của mày hay về mẹ kế đây? Chà chà, mới nói đã thấy hay ghê rồi! Hay mày muốn tao dạy cho mày một bài học đây hả?

Thực sự tôi không kiềm chế nổi nữa, tôi đứng dậy...

“Chát”

Một cái tát in rõ năm ngón tay lên má trái nhỏ Thảo. Nó trở mắt nhìn tôi.

“Chát”

Một cái tát nữa in hằn năm ngón tay lên má phải của nó. Nó nhìn tôi và khóc. Tôi túm tóc nó kéo ngược ra đằng sau, tay kia dịu dàng vuốt ve má nó:

- Này, mày muốn xia xói vào việc của người khác nữa không con ranh? Mày nghĩ mày là ai? Mày có muốn tao giết mày ngay bây giờ không? Mày tưởng mày có quyền xen mồm vào việc nhà tao hả? Tao tặng mày một câu nói nhé, thấm với mày lắm đấy: “Đừng xen mồm vào việc của người khác, kéo rước vạ vào thân.”

Phương Thảo đang rất sợ, tất nhiên là tôi hiểu. Mắt nó đỏ hoe, tay nó run run gỡ tay tôi ra, tôi càng túm chặt tóc nó hơn. Nó vẫn cố nói cứng:

- Mày dám giết tao không? Tao... tao... thách mày đấy?

Tôi nhếch mép:

- Vậy sao??? Để tao xem mày còn nói cứng như vậy được nữa không?

- Dừng lại đi. Phan Ngọc Mai. – Mỹ Dung nói, rồi nó kéo tôi một mạch chạy khỏi cái đám đông ấy.

Nó kéo tôi ra sau khu nhà ba tầng và dừng lại.

- Đau, buông ra đi, buông ra. – Tôi kêu lên, giật tay nó ra. – Mày làm cái shit gì thế?

Mỹ Dung lườm tôi, đẩy tôi xuống bãi cỏ, nó nói:

- Ngọc Mai, mày đã đi quá xa rồi đấy! Mày làm vậy tao còn mặt mũi đâu để nhìn mặt giáo viên chủ nh...

Tôi gào lên:

- ĐỦ RỒI? MÀY CÓ CẢM THẤY CON PHƯƠNG THẢO ĐANG SỈ NHỤC TAO KHÔNG? MÀY CÓ HIỂU ĐƯỢC KHÔNG? HẢ? TAO ĐÃ CÓ KIM NẾN RỒI!

Khụ... khụ... khụ... hu... hu...

Tôi ho sặc sụa và òa khóc. Mỹ Dung vuốt vai tôi:

- Tao hiểu... Tao hiểu mà... Đừng khóc nữa...

Nhếch môi cười cay đắng, tôi nói:

- Mày có chịu đựng được khi nó sỉ nhục ba mẹ tao và nói về hôn ước của tao với Gia Bảo không? Nếu là mày, mày sẽ làm gì khi nó nói thế? Giết nó luôn hay bỏ qua, im lặng coi như không có chuyện gì? Mày có thể nhịn được hết lần này đến lần khác không? Đây đâu phải lần thứ nhất nó sỉ nhục tao?

Dung ôm ghì tôi vào lòng, nó thủ thủ:

- Tao hiểu, nhưng từ nay về sau mày sẽ mang danh là ‘hoa khôi đầu gấu’ của trường Thanh Đằng đấy. Đây là một sự việc cực shock với fans của mày.

- Tao chưa bao giờ thừa nhận mình từng là hoa khôi của cái trường này, mày biết không? Hoa khôi chỉ là cái mác mà mọi người gán cho tao... khụ...khụ...khụ... – Tôi ho và khóc lớn hơn, rồi vuốt ngực và nói tiếp. - Còn về đầu gấu thì tao đã từng là chị đại hồi cấp hai khi tao học tại trường Võ.

- Thôi, được rồi, nín đi... Mày mà không nín thì tao... khóc theo mày đấy!

Mỹ Dung rút khăn lau nước mắt cho tôi rồi ôm tôi vào lòng.

Tôi cứ khóc mãi như vậy tới khi ngủ quên trong lòng Mỹ Dung từ khi nào không biết. Khi tôi sắp chạm tới giấc ngủ say thì bỗng có một giọng nói trầm ấm của một ai đó:

- Haizzz...Phan Ngọc Mai, cậu luôn làm tôi lo lắng như vậy. Cậu làm ơn đừng khiến tôi phát điên lên vì cậu được không?

Tôi nghe thấy rất rõ, nhưng cơ bản là không thể mở mắt dậy. Người đó bế xóc tôi lên. Thi thoảng tôi ngửi thấy mùi bạc hà dịu dịu từ người đó. Tôi vô thức chìm vào giấc ngủ một nhòai.

Bạn đang đọc truyện *Nghịet Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Bị Kỉ Luật.

Khẽ mở đôi mắt nặng trĩu, tôi ngơ ngác nhìn xung quanh. Hơ? Đây là đâu? Hình như... là phòng y tế của trường? Bốn bức tường trắng toát cùng mùi thuốc giảm đau, thuốc khử trùng, bông băng, thuốc đỏ và gạc, ga trải giường, chăn đắp màu trắng đã chứng minh điều đó.

- Tỉnh rồi à?

Một anh con trai ngồi bên cạnh tôi, mắt vẫn chăm chăm vào cuốn tập, nói. Chân anh ta băng một đường băng dài, chắc bị gãy chân. Nhìn cái mặt quen quen. A nhớ rồi! Tên này... là một chân sút trong đội bóng của trường tôi. Cũng là một thằng cha khá đẹp trai nhưng hơi chảnh. Đầu như dân lớp 11A2 thì phải?

- À, vâng... - Tôi miễn cưỡng trả lời.

Đầu tôi đau như búa bổ. Tôi nặng nề vịn tay vào thành giường mà ngồi dậy. Nhớ lại nào, trước đó đã có chuyện gì xảy ra... Tôi đã khóc rất nhiều và ngủ quên trong lòng Mỹ Dung. Chả nhẽ nó cũng đưa tôi tới đây? Chắc là nó rồi...

- Vừa rồi có người đưa em tới đây, nhưng cậu ta đi mất rồi...

- Dạ? - Tôi tròn mắt. - Cậu ta? Không phải là con gái đưa em tới đây sao?

- Con gái á? - Anh chàng bật cười ha hả. - Nếu nói là con gái thì cái thằng đó khá là giống đấy. Em nói cũng không sai đâu?

Tôi đơ một lúc lâu. Cái qué gì cơ? Là con trai đưa tôi tới đây? Không phải là Mỹ Dung...

Nhưng... rốt cục người đưa tôi tới đây là ai?

"- Haizzz...Phan Ngọc Mai, cậu luôn làm tôi lo lắng như vậy. Cậu làm ơn đừng khiến tôi phát điên lên vì cậu được không?"

Ai đó đã bế tôi lên và đưa tôi đây. Mùi bạc hà dịu dịu len vào cánh mũi tôi...

Là ai mới được chứ?

Trầm mặc một lúc lâu, tôi bèn cất tiếng hỏi:

- Là ai vậy? Anh biết người đó chứ?

- À, là...

"Rằm"

Tiếng cửa mở làm tôi và anh chàng kia giật bản mình, quay sang nhìn cánh cửa sắp gãy vì cú đập kia; một cô gái thắt tóc bím, đeo kính gọng tím chống tay trên bậc cửa, nói không ra hơi:

- Ngọc Mai, cô chủ nhiệm gọi kia... Mau lên, sắp có chuyện kinh dị xảy ra rồi..

Cô gái nói xong câu đó, ngồi thụp xuống, thở hồng hộc, mặt đỏ bừng vì nóng và mệt. Mãi một lúc sau, tôi mới nhận ra là Nguyễn Như Ngọc - tổ trưởng tổ 3 của lớp tôi. Điều gì khiến Như Ngọc phải chạy với tốc độ như vậy?

- Chuyện kinh dị? Chuyện gì cơ? - Tôi ngờ ngác hỏi lại.

Như Ngọc nuốt nước bọt khan nhìn tôi với cái vẻ: Mày bị ngu à?

- Bà Đồng Hòa kêu tao xuống gọi mày lên, về vụ mày đánh con nhỏ Phương Thảo ấy... Bà già đang rất giận, lần này mày chết chắc rồi Mai ạ... - Bờ vai nhỏ có một sự run không hề nhẹ.

- À, mày lên trước đi, tao sẽ theo sau... - Tôi đành mặt nói, lật tã chắn trắng sang một bên.

Như Ngọc nói với tôi, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm sang anh chàng ngồi bên cạnh:

- Lên ngay đây nhé! - Nó vẫy tay chào, nở một nụ cười rõ tươi rồi mới chạy ra ngoài. Tất nhiên là không chào và cười với tôi mà với anh chàng 11A2 ngồi bên giường bên. Như Ngọc, mày có cần phải mê trai như vậy không? Cũng đúng thôi, vì anh kia trông rất đẹp trai, lại cao và học giỏi nữa thì đùa nào chả mê!

Tôi lê thân hình nặng trĩu của mình xuống, bỗng bắt gặp ánh mắt dịu dàng của anh chàng kia. Da gà của tôi sồn lên từng mảng. Ánh mắt này là gì đây? Tôi vội cup mắt xuống, né tránh ánh mắt đó, ngồi sụp xuống đi giày vào và vội chạy khỏi phòng y tế.

Giáo viên chủ nhiệm lớp tôi là Đồng Hòa, sao tôi có thể quên được chứ?

Cô Mạc Đồng Hòa là một trong bộ ba những giáo viên kinh khủng nhất, ác nhất và cũng dạy giỏi nhất của ngôi trường này. Bộ ba giáo viên đó gồm: Cô chủ nhiệm lớp tôi (đã nêu), thầy Phùng Văn Hưng hay còn được gọi là thầy Hưng rừ, môn Công Nghệ - vẽ (dạy khối 11), giáo viên cuối cùng, cũng chính là bà trùm dạy môn văn: Huỳnh Thị An Bình. Những lớp mà được bộ ba giáo viên này chủ nhiệm thì chỉ có ngoan, học giỏi và im lặng nhất. Những lớp nát be nát bét vào tay ba giáo viên này thì chỉ có một chữ: NGOAN.

Tiêu biểu là lớp tôi, vinh hạnh nhất cái trường này, được cô Mạc Đồng Hòa chủ nhiệm. Lớp tôi là lớp nát be bét nhất của khối 10. Đầu năm là được cô Lại Thị Ngọc Hà chủ nhiệm nhưng vì lớp tôi quá quậy phá, cộng thêm thầy Hiệu trưởng mắng nên, sau hai tuần chủ nhiệm, lớp 10A10 chúng tôi được đổi giáo viên chủ nhiệm. Bữa đó cả lớp sung sướng thái quá, đập bàn đập ghế, hò hét inh ỏi khiến thầy Hiệu trưởng chạy lên, quát cho một trận nên thân và phân công cô Hòa chủ nhiệm.

Thôi, mà quên mịa đi. Bây giờ tôi sắp phải đối diện với trận mưa xuân có một không hai của cô rồi. Chắc chêu...

Tôi rón rén bước tới cửa lớp, thấy cô Đồng Hòa đang ngồi trên bàn giáo viên, một tay chống cằm, một tay cầm tờ giấy trắng đọc những dòng chữ ghi trên đó. Khi tôi nói tôi đã đoán được ngay ra, đó là bản tường trình của con nhỏ Phương Thảo rồi. Đôi mắt bỏ câu kẻ nhíu lại giận dữ, cô vò tờ giấy nát bét, nắm chặt trong tay. Nhìn mặt cô bây giờ rất ư là sát khí, cả lớp mặt xanh như tàu lá chuối nhìn cô, đứa nào đứa nấy cúi mặt xuống, không dám nhìn vào mắt cô, cũng không dám thở mạnh. Mọi người đang chờ nhận vật chính- là tôi!

Không khí của lớp lúc này... Hơ hơ, tôi không biết nói như nào cho đúng nữa... Tôi khúm núm đứng tựa người vào cửa, khẽ cất giọng nói:

- Em thư... cô...

Cô quay ra cửa nhìn tôi bằng ánh mắt... tôi thậm chí không biết miêu tả như nào nữa. Tôi sợ đến mức khựng cả lời nói lại, con khó thở bắt đầu từ ngực tôi dồn lên. Cô nhìn tôi thật lâu và tất cả thành viên trong lớp cũng nhìn tôi. Một đàn quạ bay ngang qua đầu tôi, vẩn thành những đám mây đen.

Tôi nuốt ngược và nói nốt:

- Cô... ch...cho em vào... lớp ạ...

- Vào đi... Về chỗ của bạn...

Cô nhàn nhạt nói, tay cầm chiếc thước gỗ to bản gõ đều đều xuống bàn. Tôi cố lết thân xác tàn tạ về chỗ ngồi, trong lòng thâm gào thét.

- Tường trình lại cho tôi, toàn bộ sự việc?

- Dạ, những gì cần nói Nguyễn Thị Phương Thảo đã nói hết rồi, không cần em phải nói thêm nữa.

"Cốp"

Cô đập mạnh thước gỗ xuống bàn, gào:

- Tôi nói lại là... TUỜNG TRÌNH LẠI SỰ VIỆC CHO TÔI!

Cả lớp giật thót, mặc dù đã có sự chuẩn bị những không thể không run được. Tôi nuốt nước bọt, nhưng nó cứ mắc ở cổ họng, đau..., mồ hôi lạnh bắt đầu chảy từ chân tóc xuống. Cô đứng dậy, đi xuống chỗ tôi ngồi, tay vẫn cầm thước gỗ nhẹ vào tay bên kia theo nhịp, cô vừa bước xuống vừa cười thật tươi. Nhưng tôi cảm thấy nụ cười của cô có chút gì đó đáng sợ.

- Da.. ạ... Vâng... - Tôi áp úp. - Chuyện là như thế này...

- Tất cả chuyện là như vậy... Em xin hết.

Cô gạt đầu ra hiệu cho tôi ngồi xuống, tôi thở phào, ngồi phịch xuống ghế. Cô bước đến Phương Thảo, vẫn nở nụ cười tươi rồi rồi chèm chẹp miệng:

- Tại sao cô không khai báo cho tôi đúng sự việc mà cô đã nói với Phan Ngọc Mai? Hả? Cho tôi lý do nào Nguyễn Thị Phương Thảo? Tại sao cô lại nói dối?

Mặt con bé tái ngắt. Mặc dù đã đánh một lớp phấn dày nhưng vẫn không thể nào che được gương mặt đang tím tái kia.

Cô Đồng Hòa ngừng cười, gương mặt đanh lại, giọng nói cũng trở nên cực kì đáng sợ:

- Nói đi nào? Nguyễn Thị Phương Thảo? Nội quy của trường Trung học phổ thông Thanh Đăng... Điều 41, có cần tôi nhắc lại cho cô rõ không. Phương Thảo? Gạch đầu dòng thứ nhất trong điều 41: Các hành vi học sinh không được làm: Xúc phạm nhân phẩm, danh dự, xâm phạm thân thể giáo viên, cán bộ, nhân viên của nhà trường, người khác và học sinh khác. Như vậy mà cô vẫn lờ việc của bố mẹ bạn Ngọc Mai, cái gì mà hôn ước của bạn ấy ra sao? - Bỗng cô quay sang nhìn tôi, khiến tôi phải nín một cơn ho. - Như vậy là xúc phạm người khác đấy! Cô không thấy mình hơi quá đáng à?

Nó run run nói:

- Dạ, thưa cô... em... em... dạ...

Cô Hoà gào lớn:

- DẠ VỚI RƠM CÁI GÌ? TÔI CẦN MỘT LÝ DO? TẠI SAO CÔ PHẢI RUN? TÔI CÒN CHƯA LÀM GÌ CÔ ĐẤY NHÉ?

Cả lớp lặng ngắt, mặt đứa nào đứa nấy tím hơn quả cà tím. Im lặng tới nỗi chỉ nghe thấy tiếng cánh quạt quay và tiếng giấy loạt xoạt. Chưa lần nào tôi thấy cô nổi cáu đến như vậy. Lần này mới được chứng kiến, quả không ngoa chút nào, y như lời anh Huy kể về cô-Khi cô điên nên còn kinh khủng hơn Hiệu Trưởng. Đứng là không hổ danh Phó Hiệu Trưởng ki luật của trường này.

Phương Thảo thút thít khóc. Nước mắt nó chảy dài trên gương mặt trắng phấn. Mascara từ đuôi mắt nó bắt đầu chảy xuống... Khụ... lúc này tôi không dám miêu tả đâu.

Cô Hòa thờ dài, lắc đầu. Cô ngồi chỗ đối diện với chỗ của tôi, nhìn tôi cười, tôi cũng cố điều chỉnh cái miệng để cười. Nhưng mặt cô bỗng hầm hầm xuống, làm nụ cười trên môi tôi cứng đờ, không nhích nổi. Tôi lại nuốt nước bọt khan.

Cô lườm tôi một cái, rồi quay sang tuyên bố với cả lớp:

- Coi như chuyện này tôi sẽ cho qua. Không báo cáo với Ban giám hiệu nữa. Nhưng...

Mặt tôi từ từ giãn ra. Cả lớp thờ phào sung sướng, cuối cùng cũng kết thúc. Ế, nhưng cô vẫn là một thành phần trong BGH cơ mà? Mặt tôi bỗng chốc cứng đờ. Cô tiếp tục cười tươi rồi:

- Nhưng... đừng tin tôi, tôi đùa đấy...! Tôi báo cáo lại với nhà trường để trừ hạnh kiểm của hai bạn, và, tôi thay mặt cho BGH, xin tuyên bố hình phạt cho Phương Thảo, tôi đình chỉ học bạn một tuần, đi lao động trong trường. Còn Ngọc Mai, bạn vẫn có lỗi, nên, tôi sẽ cho bạn Mai mang 50 kg đất đi bón cây. Ok? Nếu không có việc gì... - Cô gấp mấy cuốn tập bìa da đỏ lại. - Thì cả lớp giải tán.

"TÙNG... TÙNG... TÙNG..."

Tiếng trống hết giờ vừa vang lên. Cứ như cô Đồng Hòa căn thời gian đúng từng giây một vậy.

Cả lớp nghiêm!

Tiếng thằng lớp trưởng hô to. Cả lớp nặng nề đứng dậy chào cô. Cô đứng nghiêm nghị, nhìn xoáy sâu vào tôi.

Cô gạt đầu ra hiệu nghỉ và xách cặp bước khỏi phòng.

Xong, tôi ngồi phịch xuống ghế, nằm dài ra bàn... Híc, quả không hổ danh là đại ma đầu của trường này. Trong đầu tôi lúc này chỉ hiện ra đúng ba từ:

THẬT THẬT RỒI!

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Giấc Mơ Sang Đồ.

Đầu tôi nặng như chì, không thể nào nhấc nổi cái thân này đi được, liền gục mặt xuống bàn và tiếp tục ngủ...

Đó là cách đơn giản để quên đi mọi nỗi buồn.

Nhưng dạo gần đây tôi rất thiếu ngủ, cho nên, tôi đành phải ngủ bù. Những giấc ngủ dạo gần đây luôn khiến tôi cảm thấy thoải mái.

Tôi đang đi tại một con đường ngoằn ngoèo vắng vẻ vào lúc chiều.

Tôi đưa mắt ra xa, bỗng có một thân ảnh nhỏ lọt vào tầm mắt tôi. Mái tóc dài gọn sóng tung bay trong gió, mái tóc màu nâu nhạt... Mặc một cái áo thụng trắng dài quá khổ. Cô gái đó quay lại nhìn tôi...

Là Minh Lam,... là Minh Lam...

Tôi ngạc nhiên tới mức suýt rớt tim ra ngoài. Bao nhiêu cảm xúc dâng trào trong tôi, Minh Lam, là Minh Lam đấy! Cậu ấy đã trở về rồi.

Tôi muốn chạy tới ôm lấy cậu ấy, vồn vã hỏi han cậu ấy, hôn cậu ấy. Nhưng, dường như giữa hai chúng tôi đang tồn tại một bức tường cao vô hình, không thể vượt qua. Nhưng Lam buồn và lạnh, cậu ấy vẫy tay chào tôi rồi chạy mất hút.

- Minh...

Tôi vô thức đuổi theo. Chạy...

Thi thoảng, Lam dừng lại, giơ ống áo thụng màu trắng toát vẫy tôi, ra hiệu rằng hãy đuổi theo đi. Tôi chạy theo, khi sắp với được tới cậu ấy thì cậu ấy tan biến.

Tôi khựng lại...

Cậu ấy lại đi rồi, một lần nữa tôi lại làm mất Minh Lam. Tôi ngã khụy xuống, thần thờ.

Cảnh đã chuyển.

Trời rất lạnh. Những đám mây vẫn đen sì che kín bầu trời. Gió rít qua tai tôi...

Tôi đang ngồi bên một con sông.

Nhưng sông này rất lạ. Hai bên bờ hầu như không có cây cối, cây cối đều bị héo queo hoặc chết khô. Hơi lạnh cùng làn sương mỏng mờ mờ ảo ảo trên mặt sông khiến tôi rùng mình. Tôi không nhìn rõ được ra xa bởi vì lớp sương quá dày. Làn khói mỏng cùng mùi tanh tươi bốc lên từ mặt sông rồi tan biến, hết sức âm u và lạnh lẽo. Không khí ẩm đậm cùng hàng loạt âm thanh pha trộn với nhau.

Đây là đâu?

Tôi giật mình nhìn xung quanh. Không có ai... Chỉ có tôi đứng đây mà thôi. Minh Lam chạy đâu mất rồi? Vừa thấy đây mà.

Nhưng lạnh, rất lạnh,... Lạnh đến thấu xương. Tôi run lập cập, ngồi thụp xuống, thu người lại để khỏi lạnh. Nhưng... hình như càng ngày càng lạnh.

Ngay lập tức, tôi nghĩ tới làm một thứ gì đó để làm ấm người lên, tôi sờ tay túi áo, thấy có cái bật lửa. À, đúng rồi, sao không đốt củi để sưởi ấm? Nghĩ bụng, tôi miễn cưỡng đứng dậy gom củi. Nhưng cái chân chết tiệt đã cứng đờ vì lạnh, không tài nào nhích nổi, cố gắng đến mấy cũng vô ích. Phẫn nộ, tôi nhặt một viên sỏi to cỡ bàn tay, ném xuống lòng hồ. Viên sỏi chao chao ngay mặt nước và biến mất luôn, như kiểu bị... bốc hơi vậy. Tôi tròn mắt ngạc nhiên, có lẽ cái chân ra gần bờ sông, cầm một hòn sỏi nữa ném xuống. Hòn sỏi tiếp lại bốc hơi ngay sau đó.

- Cái quái gì...? Hòn sỏi,... nó bốc hơi??? Rốt cục đây là đâu?

Tôi bắt đầu thấy hoảng loạn. Đây... là đâu? Nếu như bình thường, nó đã bị chìm xuống đáy rồi, nhưng..

"Tạt... tạt..."

Có một chiếc thuyền tre vừa cập bến. Tôi lên nhìn lên.

Bên trên chiếc thuyền có rất nhiều người: trẻ có, già có, thanh niên có. Mọi người chăm chú nhìn tôi. Mặt ai nấy đều buồn rười rượi.

Tôi ngược lên nhìn người lái đò. Một người kì lạ. Tôi thậm chí còn không xác định người này là phụ nữ hay đàn ông, già hay trẻ nữa. Vì người đó đội một cái nón rách bươm sụp xuống, che kín mắt. Quần áo rách tả tơi như tổ đũa, người thì bẩn thỉu lem luốc trông như người ăn xin vậy.

Người đó ngẩng nhìn tôi. Tôi không nhìn rõ được mặt người đó vì trời tối quá.

Người đó hươ một ống tay lên (ý là vẫy tôi) rồi cất tiếng nói khàn khàn:

- Có đi không? Một chuyến ba hào...

Tôi móc túi tìm tiền. Và thật ngạc nhiên, trong túi áo tôi có đủ ba đồng xu bằng đồng xin, mùi bùn tanh xộc thẳng vào mũi tôi, nhìn nó thì mỗi đồng có một cái lỗ vuông ở giữa, mặt ngửa viết chữ nhỏ, mặt sấp có khắc hình người. Tôi cầm nó, giơ lên và hỏi:

- Những đồng này có phải là ba hào không?

- Phải...

Người đó đáp gọn, rồi giơ tay ra, chờ đợi tôi thả những đồng xu cổ đó vào tay. Tôi đưa cho, người đó nhận lấy, nở một nụ cười trong chiếc miệng tối thui.

Thật lạ...

Người đó chỉ giơ ống tay áo ra, chứ không hề làm lộ một phần da thịt nào ra ngoài. Cứ kiểu như là người đó không có xương vậy. Tính tò mò lại trỗi dậy, tôi vươn tay nắm lấy ống tay người kia. Tôi giật thót, suýt té ngã, tay người đó không có... người đó không có tay...

Nhưng, tại sao lại cảm được những đồng xu tôi đưa cho chứ?

Người kia không ngạc nhiên, cũng không hoảng loạn. Chỉ ho khan vài tiếng, rồi tiếng lại lạnh như lúc đầu:

- Lên chứ? Ngọc Mai?

Tôi giật thót, lắp bắp nói:

- Ồ, vâng... Tôi sẽ lên ngay...

Tôi e dè bước lên chiếc cầu bắc với thuyền, thi thoảng tôi lên nhìn người lái đò. Lạ. Sao người đó lại biết tên tôi, rõ ràng tôi chưa hề rằng nói một câu nào về tên mình mà. Nhưng dẫu sao, việc ra khỏi cái nơi quái quỷ này còn tốt hơn nhiều. Chiếc thuyền nhẹ nhàng chuyển động. Cảm thấy có một lực vô hình đang đẩy chiếc thuyền đi vậy, vì, người lái đò chỉ chống sào xuống.

Sau khi yên vị vào chỗ ngồi của mình, tôi nhìn mọi người, mặt ai cũng trắng xanh lo âu. Tôi nuốt nước bọt, khép mắt lại để tránh ánh mắt của họ và tính ngủ một lúc. Bỗng có giọng người oai oái, ghé mắt nhìn ra ngoài, tôi thấy một bà lão ngoài 70, vai bên phải đeo một cái tay nải nặng, đang vẫy đò. Người lái đò liền quay lại. Bà lão mừng rỡ khắp người, nói lớn:

- Cho tôi sang đò với...

- Chi phí là ba hào...

Bà lão móc túi tìm tiền, rút ra ba hào, đưa cho người đó, nhưng bà lại làm rơi một đồng.

Thấy vậy, tôi liền xuống đò, cúi xuống tìm tiền giúp bà lão. Tôi cười với bà:

- Bà lên trước đi, con tìm tiền xong, lên sau cũng được.

Bà mỉm cười hiền, xóc lại cái nải nặng, cười:

- Ủ, cảm ơn cháu gái.

Rồi bà bước lên. Tôi thấy mặt của bà rất giống một người nào đó, nhất là đôi mắt... Đôi mắt của bà rất giống một người trong lớp tôi. Nhưng tôi không nhớ nổi...

Phan Ngọc Mai, Phan Ngọc Mai,...

Có tiếng người gọi tôi, ai vậy?

Phan Ngọc Mai, dậy đi, PHAN NGỌC MAI... MAI OI...

Tiếng người gọi tôi dồn dập, tôi cảm thấy có rất nhiều người gọi tôi...

Dậy đi nào, Phan Mai...

Tôi choàng tỉnh, ngồi bật dậy. Trong phòng, có khoảng hơn mười người nhìn tôi lo lắng, mặt ai nấy đều tái xanh. Nhỏ Mỹ Dung ôm chặt lấy tôi, òa khóc huhu:

- Mai ơi, huhu... Mày không sao... Tao tưởng là mày chết rồi... huhuhu... Mai ơi...

Tôi nhún mày ngạc nhiên, rốt cục Mỹ Dung đang nói cái gì vậy?

- Là sao... ?

Mọi người dùng ánh mắt kì quái nhìn tôi, mọi người đều nhìn nhau. Quang Quý bước lên, đứng trước mặt tôi, nói:

- Cậu đã chết... Nhưng không hiểu sao cậu lại sống lại...

Tôi tròn tròn mắt nhìn Quang Quý, rồi lại nhìn mọi người, ai cũng gật gật đầu. Rồi Quý nói tiếp:

- Cậu tắt thở, dừng mạch tim trên lớp nữa. Da cậu xám lại như mất máu ấy, môi tái nhợt, người cứng lại như kiểu đã chết. Chúng tôi vừa mang cậu xuống đây ...

- Vội lại, trong cơn mê, mày gọi cái tên lạ là Minh Lam... Minh Lam... Trông vẻ mặt mày rất sợ hãi, rốt cục mày đã mơ về gì vậy?

- À, là...

Nước mắt còn rớt rơi là tại sao...

Có tiếng chuông điện thoại, là của Như Ngọc. Như Ngọc mỉm cười, nói:

- Xin lỗi.

Rồi cậu ta bước ra ngoài cửa. Quý lại hỏi:

- Rốt cục việc gì đã xảy ra...?

- À, lúc đó tôi mơ về sang một con đò, khi đang nhặt xu giùm một bà cụ thì có tiếng người gọi tao...

Mọi người hiếu kì nhìn tôi, Phương phi hỏi tiếp:

- Rồi sao nữa...?

- Cái gì cơ ạ? BÀ NỘI MẤT RỒI SAO?

Mọi người quay ra cửa, nhìn chăm chăm Ngọc. Ngọc run run, một tay che miệng, cổ nén cơn nấc òa ra...

- Dạ, vâng, con sẽ về ngay...

- Chuyện gì vậy? Như Ngọc? - Tôi hỏi.

- Nội tớ mất rồi, xin phép mọi người... - Nói rồi Như Ngọc chạy đi luôn.

Như Ngọc?!

Đúng rồi, bà lão tôi gặp ục sang đò, có đôi mắt rất giống Ngọc...

- Là nội của Như Ngọc sao?

Mọi người lại nhìn tôi... Quang Quý hỏi:

- Nội của Như Ngọc, là sao?

- Người cùng tôi sang đò, là bà nội Như Ngọc. Bà ấy vô tình làm rớt đồng xu, nên tôi mới chạy xuống nhặt hộ.

Hàng loạt tiếng xôn xao nổi lên...

Vi Quỳnh gật gù, có vẻ cậu ấy biết gì đó... Rồi nâng cặp kính dày cộp của mình lên, cười mỉm

- Nghĩa là,... Cậu đã sắp sửa sang chuyến đi Âm - Dương thì được mọi người ngăn lại, cậu tốt số thật đấy... Ngọc Mai...

- Cái gì cơ? Chuyến đi Âm - Dương? - Mọi người ngạc nhiên hỏi lại.

- Đúng, là chuyến đi Âm - Dương. Khi con người ta chết, linh hồn sẽ về cõi địa phủ, phải qua một dòng sông lớn, sông rất sâu và rất đáng sợ, vì vậy, một con đò rách nát sẽ chuyên chở những người đó đi. Ừm... Dẫu sao thì cái mạng cậu cũng dai thật đấy!

Vi Quỳnh lại cười. Nó biết những chuyện này vì mẹ nó là thầy cúng, chắc chắn nó đã được kể về những chuyện kì quái. Mà bản thân nó cũng kì quái nữa, mặt lúc nào cũng búng beo u ám, luôn luôn mặc một cái áo thun dài màu đen.

Tôi vuốt ngực. Suýt chết. May là có mọi người, nếu không hồn tôi đang dương du cõi âm phủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịch Duyên - Yoon Mi Rae* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Phan An Vi Quỳnh.

Vi Quỳnh lại cười, đút một tay vào túi áo và dùng đôi mắt sắc lẹm nhìn xoáy sâu vào tôi, khiến da gà tôi dựng ngược hết cả lên. Rồi Quỳnh thờ dài:

- Haizzz... Thật tình. Phan Ngọc Mai, rốt cục cậu đã mơ về cái gì mà để lạc sang chuyến đi Âm Dương vậy? Lại còn cái gì mà... Minh Lam? Minh Lam là ai?! Nói!

- Há? Cậu... cậu nói gì,... tớ... tớ không... hiểu...? - Tôi lắp bắp.

Nếu Vi Quỳnh biết Minh Lam là người yêu cũ của tôi thì thôi rồi! Cậu ấy không nói ra nhưng chắc chắn mọi người sẽ hỏi. Khi đó, Vi Quỳnh có giấu cũng không được. Mọi người ai cũng nhao nhao muốn biết Minh Lam là ai mà quan trọng tới vậy.

Vì vậy, giấu được tôi đâu thì giấu, nhất quyết tôi sẽ không để làm lộ cái bí mật động trời này ra. Nhưng Quỳnh hình như đã đoán ra được tôi đang nghĩ gì. Nó mỉm cười tà đạo nhìn tôi, làm tôi vã mồ hôi, liền quay ra nói với mọi người:

- Mong mọi người ra ngoài, tôi muốn hỏi Phan Ngọc Mai chút chuyện, à nhầm Ngọc Mai mới đúng...

Không khí bỗng chùng xuống. Mọi người chần chừ nhìn nhau rồi lần lượt ra khỏi phòng. Khi mọi người ra hết, Vi Quỳnh khóa trái cửa chính lại, đóng toàn bộ cửa sổ và kéo rèm che kín. Xong, Quỳnh ngồi xuống cái ghế dựa bên cạnh chỗ tôi, thong thả rót nước uống.

- Nói đi, không còn ai ở đây nữa rồi?

- Nhưng...

Tôi ngập ngừng vì ngại. Thực sự giữ lại trong lòng cũng không tốt. Nói hay không nên nói đây?!

- Nếu cậu không nói, tôi cũng không giúp gì cậu được. Xin lỗi, tôi ra ngoài...

Nói rồi, Vi Quỳnh bật dậy. Tôi vội vàng kéo nó lại, ấn nó ngồi vào ghế, nói:

- Được rồi, được rồi, tớ nói, tớ nói...

Vi Quỳnh mỉm cười thích thú nhìn tôi. Tôi chống một tay lên trán, nói:

- Tớ... là người đồng tính, Minh Lam là người yêu của tớ...

Tôi ngẩng lên nhìn Vi Quỳnh, trông nó chả có mấy là ngạc nhiên cả. Tôi cứ nghĩ nó sẽ ngạc nhiên tới mức gào ầm lên ấy chứ.

Nhưng không, mặt nó không lộ bất cứ một tia cảm xúc nào, mặt Quỳnh trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều.

- Rồi sao nữa?

- Tớ đã mơ về cậu ấy trước đây... Chết, hình như bị xe tông... Người cậu ấy rất nhiều máu... Cậu ấy dọa tôi. Tớ chạy... Và có rất nhiều giọng nói của ai đó mà tớ không biết,... - Tôi nức nở. - Và vừa nãy, cậu ấy vẫy tôi,... Tôi vô thức chạy theo,... Cứ nghĩ rằng cậu ấy sẽ trở lại nhưng... ai ngờ...

- Cậu nói gì? - Vì Quỳnh hốt hoảng đứng dậy. - Minh Lam... Cậu ta đưa cậu tới cũi chết ư?

Tôi chỉ gạt đầu và khóc. Tôi cảm thấy xấu hổ cho chính mình. Tôi... Bỗng có một bàn tay ấm lau nước mắt cho tôi, Vì Quỳnh cười, nói:

- Đừng khóc... đừng khóc nữa... Hãy kể cho tôi những chuyện xảy ra sau đó?! Cậu chỉ mơ về cô gái tên Minh Lam đó, đúng không?

- Tôi có mơ về một lần gặp một cậu con trai... Zombie... Zombie cắn cậu ta... Cậu ta...

- Cậu ta? Cậu ta tên gì? - Vì Quỳnh nhú mày.

Đề coi, tôi lại quên mất tên cậu ta rồi. Nhớ lại xem nào...

- Huỳnh... Huỳnh Minh An.

Mặt Vì Quỳnh biến sắc, một tay Quỳnh bịt miệng như đang sợ hãi một điều gì đó. Mắt Quỳnh đỏ hoe. Nó nói lắp bắp:

- Tớ nói, đừng để chuyện này... lộ ra ngoài, nếu không cậu sẽ phải trở... về bên anh ấy... Tớ nói rồi đấy...

Rồi Vì Quỳnh vội vã chạy ra ngoài. Nó nhanh tới mức tôi còn chưa kịp định thần lại đã thấy vạt áo choàng đen dài của nó khuất sau cánh cửa. Ô, nhưng tại sao Quỳnh lại có vẻ shock đến vậy? Còn "anh ấy" trong câu nói khi nãy của nó là sao? Tôi thực sự không hiểu. Tôi tắc lưỡi:

- Thôi, kệ!

Nhưng... tôi hi vọng là sẽ không sao... Vì Quỳnh là một đứa cuồng kinh dị, nhưng sao nó lại có vẻ sợ và hốt hoảng như vậy?!

Mỹ Dung chạy ủa vào, nó nắm lấy tay phải tôi, hỏi:

- Rốt cục mày nói với Huỳnh An Vì Quỳnh chuyện gì? Nói đi...!

- À... là...

"Đừng để chuyện này... lộ ra ngoài, nếu không cậu sẽ phải trở... về bên anh ấy..."

Giọng nói của Vì Quỳnh lại vang vọng bên tai tôi. Suýt quên. Tôi vội bào chữa:

- À, làm gì có gì đâu...

- Thật không đó? - Mỹ Dung nhú mày hỏi lại.

Vì không muốn Dung lè nhè bên tai, nếu nó mà mè nheo tôi thì chắc chắn bí mật này không giữ được. Tôi liền đánh trống lảng:

- Tao mệt rồi, tao muốn nghỉ ngơi, ra ngoài đi...

Mỹ Dung cau mày. Rồi nó hậm hực chạy đi. Đóng rầm cái cửa làm tôi giật bắn mình. Thật là, mày có cần phải nổi điên một cách hâm hấp đến mức phải trút giận lên cái cửa không?!

Tôi không muốn mơ về hay nghĩ về bất cứ giấc mơ hay cái gì đó tương tự. Phải tỉnh táo, không được ngủ! Nhưng con buồn ngủ cứ ập đến, tôi gục mặt xuống vài lần. Ngồi không ở cái nơi yên tĩnh này thật không thể nào mà ngủ nổi, tôi bèn lật chăn sang một bên rồi đứng dậy, bước xuống giường, vơ chiếc áo khoác màu nâu nhạt đặt ở ghế rồi bước ra ngoài.

Tôi đi quanh phòng tám lần, đi quanh căng tin trường ba lần. Bây giờ đã là chiều tối, chỉ có ánh đèn le lói sáng từ phòng bảo vệ, chắc mấy bác bảo vệ đang ăn cơm tối.

Chán chết mất! Đi lại như này chỉ tổ lạnh thêm thôi. Tốt nhất là về phòng, tôi thở dài, rồi rảo bước về phòng.

Tôi ngồi trên ghế, nhìn mông lung lên trần nhà. Có cái gì đó dài dài màu trắng đang rủ xuống từ chiếc đèn chùm. Hình như là tóc. Tôi ngạc nhiên, dụi lại mắt, khi mở ra thì mớ tóc đó không còn trên đèn nữa. Lại bị hoa mắt rồi. Tôi tự nhủ vậy để bớt lo lắng, và thuận tay tát bóp một cái vào má cho tỉnh ngủ. Tự dưng tôi cảm thấy lạnh hết sống lưng. Linh cảm đang mách bảo tôi, dường như có ai đó đang theo dõi. Tôi khá nhạy cảm với những sự như vậy, nên tôi quay lại nhìn khắp phòng, nhưng không thấy ai. Trực giác của tôi không bao giờ sai, tôi cầm con dao gọt trái cây trên tủ sắt, bước dần về phía cửa sổ. Không có ai. Ra phía cửa chính. Không có ai! O, thế mình đang ngủ mơ à?

"Thôi, thôi, nghĩ nhiều cho mệt ra! Đi ngủ!" - Tôi nghĩ vậy, rồi kéo chăn đắp kín đầu, tắt bóng đèn rồi ngủ.

Không bao giờ là mơ ngủ cả. Tất cả đều là thật...

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Ma?

Tôi ở một mình trên trường. Nhưng cũng quen rồi, tôi khá quen với việc ngủ một mình và một mình ở nhà. Vậy nên tôi cũng không sợ đến nỗi phải gọi điện choảng choảng cho anh Huy đến đón tôi, chỉ cần nói ngủ ở nhà Mỹ Dung là được.

Khi sắp chạm tới giấc ngủ say bỗng có tiếng đi của ai đó lướt qua tôi. Tôi trở mình thức giấc, dậy cầm đèn pin soi khắp phòng nhưng chả thấy ai. Tôi thờ dãi, nhủ thầm: "Chắc tại mình nghe nhầm." Rồi tôi lại nằm xuống, kéo chăn che kín đầu và ngủ tiếp.

"Cốc... cốc... cốc..."

Tiếng của ai đó gõ cửa. Tôi lật đật thức dậy, nhìn ra phía cửa chính. Ồ, không có ai... Thế mình đang mơ ngủ à?

"Cốc... cốc..."

Ai đó lại gõ cửa. Tôi định chạy ra và chửi cho người đó một trận nhưng mà, nhìn từ trong ra ngoài cũng chả thấy có bóng của ai. Vẫn có tiếng gõ cửa vang lên đều đều... Tôi chột dạ.

Hế? Tôi như này còn có ai gõ cửa nữa chứ? Chả lẽ là ma?

Chắc không phải đâu. Thời buổi này làm gì có ma cơ chứ. Chắc tại mình nghe nhầm..

Tôi chep miệng, lại nằm xuống ngủ. Trong lòng đầy thấp thòm lo âu. Đôi lúc tôi cố nén thở để lắng tai nghe xem có ai đang hù ma tôi không. Nhưng chỉ có tiếng gió thốc vào cánh cửa mà thôi. Và tôi ngủ quên lúc nào không biết.

Hiện tại là 5 giờ 20. Trời chưa sáng hẳn nhưng cũng có thể thấy được khung cảnh bên ngoài hiện lên rõ hơn.

Tôi lười biếng mở cửa, chạy tới khu thay đồ của học sinh nữ. Khu thay đồ có cả nhà tắm cho nên, tôi sẽ tới đó tắm rửa và thay đồ. Tôi tính vậy và vội chạy đi.

Muốn tới đó, tôi phải chạy từ tầng 4 xuống tầng 1 (ở trường tôi, mỗi khối có một phòng y tế riêng, phòng y tế của khối 10 nằm ở sân thượng dãy nhà 3 tầng). Nghĩ tới đã thấy mệt rồi, nhưng còn cách nào đâu chứ.

Hành lang khá tối, tối tới mức tôi không nhìn thấy rõ, nhưng ít ra gạch lát nền màu trắng toát nên tôi cứ lần theo mà đi, còn hơn là va vào mấy cái thùng rác đặt lung tung.

"Cộp... cộp..."

"Cộp... cộp..."

Tiếng bước chân của ai khác nữa? Tôi giật mình, nhìn trước, nhìn sau, nhìn bên phải, bên trái nhưng không thấy ai. Tôi nhìn xuống chân mình. Rõ ràng tôi đi chân đất mà lại có tiếng giày vang lên là sao?

Không lẽ... là ma???

Ma?

Dịch thị là ma rồi, chứ bây giờ làm gì có thằng nào đi sớm thế, với lại các bác bảo vệ cũng chưa dậy đâu?

Tôi tự an ủi mình bằng câu: "Không sao đâu mà Ngọc Mai..." Vừa nói như vậy, tôi vừa cầm đầu cầm cổ chạy một mạch.

"Cộp... cộp... cộp..."

Bịch... bịch... bịch... bịch...

Tiếng giày chạy theo tôi càng rõ hơn. Tôi có cảm giác như nó đang đuổi theo tôi vậy... Nhưng nó là ai?

Tôi dừng lại. Tiếng giày cũng im bật, nó cũng không vang lên nữa. Tôi lại đi... tiếng giày lại vọng lên trên hành lang rõ mồn một "cộp... cộp..." Tôi dừng lại, nó cũng dừng lại, khi tôi bước đi, nó cũng bước đi. Tôi dừng hẳn lại, ngoái lại phía sau nhìn. Dịch chân sang góc tường bên phải, tiện tay sờ công tắc, bật đèn lên. Bóng đèn 100W mờ mờ ảo ảo lập lòe lúc tắt lúc sáng, nhưng tôi vẫn có thể nhìn rõ hành lang. Không hề có ai. Im ắng.

Đang có ai đó theo dõi tôi. Chắc chắn...

Tôi cũng khá nhạy bén với những tiếng động lạ, nên cũng khá lo. Có người đang theo dõi tôi. Là người hay ma? Đó là điều tôi đang băn khoăn. Chuyện tôi thường xuyên bị theo dõi thường xảy ra, vì vậy tôi rất cảnh giác. Nhưng như tôi thấy, không hề có ai cả. Tôi cố gắng quên đi chúng, quyết định tìm gì đó tích cực để nghĩ. Nhưng không thể chuyển sang việc khác được, vì trực giác đang mách bảo với tôi rằng, mày đang bị ai đó theo dõi đây!

Cố quên cũng không được, tôi hát một bài hát để quên đi nỗi sợ hãi đang càng dâng lên trong đầu. Là cách hồi con nít mà tôi thường dùng để tự an ủi mình khi thấy ma. Để xem, hát bài nào...

Em là cô gái mang hài đỏ...

Bỏ thế giới nhỏ... Để yêu anh...

Tôi xoay người bước đi. Không có tiếng bước chân theo tôi nữa.

Khi tôi sắp xuống đến tầng 1, lại có tiếng giày đều đều vang lên.

Cái quái gì? Nó lại theo tôi sao? Tôi dừng lại, lắng tai nghe lần nữa. Rõ ràng là nó vẫn đang đi lại... trên tầng trên. Tôi lại tiếp tục hát...

Em là cô gái...

Bộp...

Có cái gì đó rơi xuống đầu tôi. Tôi ôm đầu đau đớn, nhìn xuống chân thì có một chiếc hài đỏ... màu đỏ nhoen ra, ướt đẫm một khoảng gạch trắng xung quanh chiếc hài. Hả, đôi hài,... ừ máu? Tôi chớp mắt, day lại mấy lần xem mình có hoa mắt không. Khi mở ra, vẫn vậy. Máu bám đen đặc sệt quanh đôi hài và quanh những ngón chân tôi... Nhóp nhóp...

Bất giác tôi nhìn lên bên trên... Cỗ họng tôi nghẹn lại, không thốt nổi lên lời.

Hai chiếc chân trắng nhột thò xuống, đung đưa, một chiếc đeo hài, còn chiếc kia thì không có. Tiếp đó là một cánh tay trắng nhột gầy guộc giơ lên, vịn chặt vào lan can cầu thang, lấy sức để vươn lên.

Một gương mặt tái nhợt đập vào mắt tôi. Con mắt đen sì nhìn xoáy vào tôi, chiếc miệng nhếch dần ra, cùng với hàm răng vàng khè, nhọn hoắt. Tất cả như một dấu ấn đóng thẳng vào óc tôi.

Tôi nuốt nước bọt ừng ực. Nhìn trời chết vào nó, tôi không cất nổi lời nào, dây thần kinh như đóng băng tại chỗ. Ôi giàng ơi,... cái gì thế kia? Là người hay ma vậy? Đừng giỡn con vậy chứ? Chân tôi như bị đóng đinh ghim chặt tại chỗ, không nhúc nhích nổi. Mồ hôi lạnh túa ra mỗi lúc một nhiều.

Nó bỗng biến mất. Hơ...

Tôi bùm miệng, không cất nổi lời nào. Cái gì gì ấy,... à không, phải nói là người,... không giống, ờ... à, phải nói là ma mới đúng, nó chạy đâu mất tiêu rồi? Hay là nó đang đu đưa trên đầu tôi cũng nên. Tôi giật mình, ngẩng lên. Không có gì hết.

Hay nó đang chạy xuống để ăn... tôi. Tôi hoảng hốt gào lên, vừa chạy vừa khóc:

- MA... MAAA... CỨU TÔI... CỨU TÔI VỚI...

Tôi cắm cúi chạy, vừa chạy vừa hiếu kì quay lại xem có ai không. Nhưng nó đã biến mất hẳn rồi.

Cô gái đeo hài đỏ?

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Phạm Trung Hiếu

Tôi chạy thật nhanh khỏi hành lang. Má ơi... Cái gì vừa nhìn con vậy? Là người hay ma vậy trời?

Đùa...

Hay khi nãy tôi nhìn nhầm cái gì đó rồi, trên đời này làm gì có ma chứ? Đúng, chắc tại nhìn nhầm thôi. Tôi bật cười ha hả. Nhưng trong lòng vẫn bất an. Nhờ nó nhảy xổ ra vỗ ản thật tôi thì sao, nhờ nó dọa cho tôi chết luôn thì sao? Tôi lên nhìn ra phía sau, không có ai, bên phải, bên trái đều không thấy ai. Vậy là mình bị hoa mắt rồi. Tôi trề môi:

- Chắc lại hoa mắt rồi, phù...

Bộp...

Có một bàn tay rắn chắc của ai đó nắm chặt lấy vai phải của tôi. Má ơi, tôi đã suýt té lên. Các dây thần kinh bỗng cứng đờ, miệng, tim, chân tay như bị bốc hơi hết.

- Em làm gì ở đây? Phan Ngọc Mai?

Tôi xoay người lại. Mặt của người đó đập thẳng vào mặt tôi. Đôi mắt đẹp khẽ nhủ lại nhìn thẳng vào mắt tôi. Rồi anh ta vươn tay ra, cầm thẻ học sinh của tôi lên nhìn.

- Lớp 10A10. Phan Ngọc Mai. Khóa 1. Em đang làm gì ở đây?

- Ồ,... em...

Tôi ập ứng. Trời ạ, vừa nãy mình còn suýt tưởng, anh ta vươn tay ra để sờ mình cơ. Thì tại tôi hay có tính đa nghi mà lại nhưng nhìn mặt anh ta khá sáng sủa, đau đến nỗi giống một tên dê già đi sờ con gái nhà lành chứ!

- Mai?

Đang mải suy nghĩ thì anh ta gào lên. Tôi cố nặn ra một nụ cười thật tươi, vừa nói vừa gãi đầu:

- Ồ, dạ? Em... em...

Bỗng anh ta vươn tay ra, vuốt tóc sau gáy tôi. Rồi nhanh tay giấu cái gì đó vào túi áo khoác. Tôi nói tiếp:

- Ồ. Hôm qua em ngủ ở đây, nên...

- Em chưa tắm? Và chưa thay đồ? - Anh ta nhìn tôi đầy nghi hoặc, gạt mắt kính đầy tri thức lên.

- Ồ. Dạ...

Tôi lúng túng đáp. Ồ thì đúng mẹ nó rồi, tôi chưa tắm, và chưa thay đồ. Từ nãy đến giờ vì cái bóng lạ ở hành lang mà tôi nghĩ đi đâu không biết. Quên mất...

Anh ta gạt gù ra vẻ hiểu biết nhăn mũi lại, chẹp miệng nói:

- Vậy mau đi tắm đi, người hôi như chuột chù ấy.

Nói xong, anh ta đi thẳng. Sau khi tôi kịp tiêu hóa hết thì cũng không thấy bóng anh ta đâu nữa. Hừ... Tên đáng ghét! Tôi mà gặp được anh thì anh sẽ biết tay tôi. Tôi phẫn nộ gào:

- TÊN ĐÁNG GHÉT...

Tôi hần học bước đi, bỗng chân phải giẫm đúng vật gì đó kêu cách một tiếng. Tôi nhìn xuống chân. Là thẻ học sinh của ai đó. Tôi thuận tay nhặt nó lên. Mùi bạc hà thoang thoảng.

Nhìn gương mặt trong ảnh, tôi chợt nhận ra... Là người con trai đeo kính vừa nãy! Tôi mỉm cười ranh ma, đọc từng dòng chữ trong tấm thẻ:

- Phạm Trung Hiếu. 11A11. Khóa 2 trường THPT Thanh Đằng... Hềm,... tên này là dân khối D lớp chọn 1 cơ à? Công nhận học giỏi thật.

Tôi mỉm cười, mừng rỡ như vớ được tiền. Tự dưng lại nhớ ra chưa tắm, tôi vội nhét tấm thẻ vào túi áo khoác ngoài, tung tăng chạy về phía phòng thay đồ.

Khi đang thay đồ thì bỗng có cái bóng rất lạ bên ngoài. Nó rung rung, uốn éo nhìn rất... đôi lúc nó phát ra tiếng cười khục khục. Tôi nuốt nước miếng khan, đang suy nghĩ nên làm gì thì bỗng cái giọng chua lạnh lạnh vang lên:

- Ngọc Mai, mày làm cái gì thế? Không định mặc sơ mi vào sao? Cứ thế chạy ra ngoài à?

Không cần quay lại cũng biết đó là giọng của Mỹ Dung. Tôi giật mình quay lại, nó nhìn tôi với ánh mắt rất lạ. Dung rút chiếc sơ mi trắng trên giá, quăng về phía tôi:

- Mặc vào đi?

Tôi chụp lấy chiếc áo, mặc vào. Lúc này, tôi quay ra nhìn cửa sổ, nhưng chiếc bóng đó đã không còn ở đó nữa. Thuận miệng tôi hỏi:

- Mày tới sớm vậy?

- Hơ,... Tại hôm qua anh mày gọi điện cho tao, hỏi mày có về nhà tao không. Tao nói có. Ông có về nghỉ hoặc lắm, hỏi đi hỏi lại tao hơn chục lần mới tắt máy mà. - Mỹ Dung chun mũi hờn dỗi.

Có vẻ nó không quan tâm tới tôi bơ nó hôm qua. May thật! Tôi thở phào. Ít ra có một con bạn thân như vậy kể cũng tốt.

- Tao ngủ ở đây...

Mỹ Dung há hốc mồm, tròn tròn mắt nhìn tôi. Ách, nó có cần phải ngạc nhiên tới mức như vậy không chứ? Chỉ là ngủ ở phòng y tế trên trường thôi mà...

Dung nhìn tôi đầy nghi ngờ, nói:

- Mày ngủ ở đây? Mày mọi người lo cho mày lắm không? Hả?

Tôi nhún vai, vờn tay lấy áo khoác trên giá, nói:

- Thì sao? Tao biết mày là đứa bạn iu nhất nên chắc mày sẽ bao che cho tao, nhể?

Giọng Dung run run, chứng tỏ nó đang rất sợ thứ gì đó. Tôi chep miệng, giữ giữ áo khoác. Nó

- Mày gan hơn tao tưởng đấy... Mày có biết rằng...

Cốp...

Thẻ học sinh của anh chàng vừa nãy rơi xuống, tôi cúi xuống định nhặt lên nhưng Mỹ Dung đã nhanh tay chộp được. Dung cầm lên, nhìn dòng chữ trên tấm thẻ, rồi nó mỉm cười ranh mãnh nhìn tôi, rồi nhìn chăm chăm lên ngực tôi. Má, không lẽ con này định làm gì tôi? Da gà đua nhau sồn hết lên. Rồi nó ngẩng lên nhìn tôi, suýt xoa:

- Ái chà chà... Quen hội trường hội học sinh cơ à? Mày tốt số ghê nha... Phạm Trung Hiếu... Chắc chắc... Lại còn đổi thẻ cho nhau cơ? Ghê...

Lúc này tôi mới để ý trên cổ áo tôi không còn đeo thẻ nữa. Lúc tắm không thấy. Hơ, chà nhẽ anh ta lấy, mà lấy từ lúc nào vậy? À, lấy từ lúc vuốt tóc tôi thì phải, lấy dao cắt dây thẻ là được mà, và thấy tay anh Hiếu giấu cái gì đó vào túi áo, chắc là thẻ của tôi. Cái tên chết bầm này...

- Hội trường hội học sinh? Ồ, tao tưởng hội trường năm nay là anh Thanh Duy cơ mà? Sao lại là Phạm Trung Hiếu?

Tôi ngạc nhiên. Ồ, rõ ràng đầu năm mới vào lớp 10, tôi đã bầu phiếu cho anh ấy hẳn hoi, và anh ấy được làm hội trưởng. À, đúng rồi, hai tuần trước anh ấy đã chuyển trường. Tự dưng tôi lại quên mất. Đầu mấy chả óc. Kể ra thì anh chàng tên Hiếu cũng khá đẹp trai, học giỏi, cũng là "soái cơ" của hàng loạt nữ sinh lẫn nam sinh trong trường tôi. Mái tóc nâu hạt dẻ, đôi mắt đẹp ẩn sau kính cận. Quần áo lúc nào cũng gọn gàng. Nhưng mỗi tội hơi uốn éo giống đàn bà, do vậy, anh ấy thường bị mệnh danh là bê đê (trong mắt đám con trai)

- Anh ấy vừa đẹp trai, vừa học giỏi lại ngoan ngoãn nữa. Thành tích học toàn nhất... nhất và nhất...

Biết ngay là nó sẽ tuôn một tràng dài về anh ta, nên tôi chỉ im lặng nghe nó nói, tôi vờn tay lấy chiếc cà vạt sọc xanh-đen.

Tôi lừ lừ nhìn Dung, chìa tay ra trước mặt nó:

- Đưa đây đi... !

- Không...

Dung chun mũi, giấu tay ra sau lưng. Tôi nhào tới, kết quả là hai đứa nằm đo đất. Tôi đè lên người Dung, ép chặt nó xuống đất. Hai tay tôi kéo ngược tay nó lên trên, tôi gào:

- Có đưa đây không thì bảo?

- Không...

- Đưa đây...

- Đếch đưa đấy? Làm gì được nhau?

Dung vẫn rất ngoan cố. Tôi biết vậy, cũng không làm gì được vì nó rất khỏe. Bỗng một kẻ lóc lên đầu tôi. Tôi mỉm cười, nói:

- Mày có đưa không? Thế thì đừng trách tao vô tình nhá?

Tôi vói tay tới học tủ của Như Ngọc, cố mở cánh cửa ra, lấy ra một con cá bằng cao su. Đang định dọa Mỹ Dung để nó hét ầm lên. Đúng lúc ấy...

- Này, các cậu làm gì vậy?

Cái dáng cao cao, dong dong cùng giọng nói khàn khàn, tôi biết ngay là ai. Nguyễn Hải Yến. Cùng lớp tôi, chỉ quen chứ không thân.

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Gặp Ma (1)

Hải Yến là nữ hội trưởng hội học sinh trường tôi. Trường tôi cũng khá rắc rối, bày đặt hội trưởng hội học sinh phải có hai người: Một nam (Phạm Trung Hiếu) và một nữ- Vương Hải Yến lớp tôi.

Hải Yến cực kì nghiêm khắc. Suốt ngày chỉ chăm chăm bắt lỗi của học sinh nên họ rất ghét. Trong đó có tôi, thực ra cũng chả ưa gì Yến nhưng vì một vài chuyện quan trọng nên đành phải kết thân. Yến sở hữu hai dòng máu Việt-Hoa. Ba nó là người Hoa, còn mẹ là người Việt. Yến có nước da ngăm đen. Người gầy, chân lúc nào cũng chạng ra như cái compa, thường được mệnh danh là: "Hội trưởng Compa"

Yến lúc nào cũng khiến tôi phát ngán với mấy cái qui tắc quái quỷ của nó. Hờ, mỗi khi nó có một ý tưởng gì đó là lại rú lên và bắt tôi nghe nó thuyết minh. Nhưng biết làm sao? Lỡ thân với nó rồi thì nên im lặng nghe nó nói.

- Chúng mày đang làm gì thế? - Hải Yến nhăn mày. Rồi nó gương đôi mắt, lộ rõ vẻ kinh tởm nhìn chúng tôi. - Không lẽ chúng mày bê dê?

- Bê dê cái đầu mày ấy!

Tôi chửi, tiện tay cầm con cá bằng cao su ném thẳng vào mặt Yến, rồi tôi phui mông đứng dậy. Yến hoảng hốt nhảy cẫng lên, tôi và Dung ôm bụng cười ngặt nghẽo. Rồi khi Yến bình tĩnh lại, nhận ra là một trò đùa, nó nổi cáu lên và cầm chiếc thước to bản đuổi tôi xung quanh mấy cái tủ. Nó vừa đuổi vừa gầm

- Con cò hớ... Mày đứng lại cho tao... Không đứng lại là tao đập mày như đập muỗi đấy! Tao nói là làm, có đứng lại không?

- Không đấy...

Tôi vừa né những cú thước của Yến giáng mạnh xuống người, vừa lè lưỡi và làm mất lác trên nó.

Chóp chóp... Chóp...

Có vẻ như Hải Yến càng tức giận hơn. Nó điên cuồng dùng thước đánh tôi nhưng toàn trượt. Kể ra thì mình cũng khá thật.

Mỹ Dung mở hé cửa sổ, rồi lại đóng lại thật chặt, Dung quay về phía chúng tôi nói với giọng lo lắng suýt khóc:

- Này, chúng mày dừng lại đi, cô phó hiệu trưởng Hòa Bình sắp qua đây kiểm tra rồi... Lẹ lên, bà ấy mà thấy bản thì chúng ta sẽ phải đi vét bùn ao sen đấy.

Ngay lập tức, chúng tôi dừng lại. Đứa nào đứa nấy dọn dẹp hết tất cả quần áo vương vãi, lông chim bay khắp phòng. Chưa đầy 10 phút sau, tất cả đã về nguyên hiện trạng của nó. Tôi mệt phờ, ngồi phịch xuống ghế, vợ luôn chai nước trên bàn.

Mỹ Dung và Hải Yến cứ cuống cuống lên, hai đứa dựa người vào cửa, ghé tai về phía cửa nghe ngóng. Trông chúng nó chả khác gì mấy con cún đội chủ mạng cơm cho ăn vậy. Tôi phải cố nhịn cười. Chục phút sau, vẫn không thấy ai tới. Tôi ngạc nhiên, khẽ cất giọng hỏi:

- Tụi mày ơi, sao vẫn chưa thấy có ai đến? Cô Hòa Bình đâu?

Hải Yến quay ra nhìn tôi, trả lời:

- Tao không biết! Vừa nãy tao có thấy cái bóng loáng thoáng của bà đấy. Nhưng... - Nói đến đây, nó ngập ngừng.

- Nhưng gì...? - Mỹ Dung vẫn ghé tai sát cửa, hỏi. Có vẻ như có cái gì ngoài kia khiến Dung phải chú ý tới vậy.

Hải Yến vẫn ngập ngừng không muốn nói, nhưng khi thấy ánh mắt mong chờ của tôi và Mỹ Dung, nó nhăm nhăm nói thẳng một mạch:

- Có cái gì đó, đang ở ngoài kia. Tao thấy nó qua khe cửa... Loáng thoáng mặc áo dài trắng, như một bóng ma vậy...

Nói xong, vai Hải Yến run run, Mỹ Dung quay ra, nhìn lỗ khóa xem có ai không.

Tay tôi đang cầm chai nước bỗng cứng đờ. "Trời ơi... chả lẽ là con ma hồi nãy gặp ở hành lang tầng một sao? Chả lẽ nó theo tôi sao? Chả lẽ nó ám tôi

sao?" Bao nhiêu câu hỏi chả lẽ chạy trong đầu tôi.

Kẹtttt...

Có tiếng mở cửa kèn kẹt cùng với tiếng cây khô gãy rãng rắc bên ngoài... Nghe rất ghê rợn. Gió lạnh lùa vào khiến tôi hơi gai người. Cửa chính ư? Không, nó vẫn đóng, bằng chứng là Yến và Dung vẫn đang đứng trước cửa. Yến sợ hãi, nhìn phía sau tôi, lắp bắp:

- Mà y, không lẽ là ma?

- Ma gì?

Mỹ Dung cũng sợ không kém, hai đứa run bần bật ôm chặt lấy nhau. Tự dưng tôi thấy sợ, nhờ nó vô ra ăn thịt tôi thì sao?, Vậy nên, tôi vội vàng chạy về phía chúng nó. Ba đứa ôm nhau ngồi nguyên một chỗ không dám ngo ngoáy, không đứa nào dám thở mạnh. Vì sợ nhờ thở mạnh thì lại bỏ sót một âm thanh lạ nào thì sao? Tại tôi hoạt động hết công suất, cố gắng nghe ngóng xem có gì lạ không. Không có, không có một tiếng gì cả, ngoài tiếng gió rít qua khe cửa cùng tiếng kêu kéo kẹt đều đều của cửa sổ mục.

- Không có gì hết... - Hải Yến thở hắt ra, một tay vuốt ngực.

Tôi đứng dậy, nhìn xung quanh phòng. Không có gì lạ cả. Tôi đi dần tới chiếc sô pha gần cửa sổ.

Mỗi bước đi tôi lại ngập ngừng, vừa bước tôi vừa nhìn xem xung quanh có gì bất thường không. Cứ thế tôi bước dần tới chiếc ghế trong sự lo lắng, nhưng thực ra cũng chả có chuyện gì hết. Tôi nhìn lại đồng hồ. Đồng hồ chết, dừng ở số 6.15, ờ, lạ thật, rõ ràng mình mới mua đồng hồ hai hôm trước, sao đã hết pin rồi? Đúng là đồ rởm. Tôi chửi thầm, công nhận số mình đen thật...

Trời tối quá, tôi căng mắt đến mấy cũng nhìn không rõ. Phải bật đèn pin điện thoại lên soi mới được.

- Có bóng gì ngoài cửa...

Ôái. Tôi đã suýt thét lên. Tim bỗng bốc hơi đi đâu mất. Chợt có một cơn gió từ ngoài cửa thổi thốc vào người tôi khiến tôi run lên cầm cập. Ôi thần linh ơi... sao mà dạo này lắm cái bóng lạ hay cái gì tương tự đi hù con thế? Trời ơi là trời...!

Bỗng tôi lạnh hết gáy. Có cái gì đó lạ đằng sau tôi, nó đang trườn lên cổ tôi, bò dần dần xuống tay tôi. Nó lạnh ngắt như một cục nước đá và bầy nhầy như nước mũi. Ếo, cái gì vậy? Chân tôi bất giác run lên dữ dội, chôn chặt tại chỗ. Cơ thể như đang bị rút cạn hết sức lực. Mắt tôi bắt đầu hoa lên, tối sầm.

Có một bàn tay ấm kéo tôi đi. Tôi chỉ biết đi theo. Khi nhận ra thì mình đang ngồi trong một hộp các-tông lớn, cùng với Mỹ Dung và Hải Yến. Chúng nó ngồi co ro cúm rúm, người run bần bật.

Ôi má,... Lại việc gì xảy ra nữa đây?

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Gặp Ma (2)

Xung quanh là bốn mặt giấy các-tông, lại pha thêm mùi quế. khịt mũi ngửi, chỉ có mùi quế và quế. Chắc đây là hộp đựng quế. Có ánh nến lập lòe, ngẩng lên, Hải Yến đang cầm một cái chân nến xẻ ba, trên thấp ba ngọn nến lớn, thân nến màu trắng. Tôi khẽ gọi:

- Này, Mỹ Dung?

Dung không quay lại nhìn tôi, nhưng nó vẫn nói, vẫn cái giọng khe khẽ nhưng chưa lạnh lạnh:

- Giẻ?

- Sao tao lại ở đây?

Hải Yến khẽ nói:

- Tại tao giật mảy ra khỏi tay, à không, người, à cũng chả phải... Tao cũng không biết gọi nó là cái gì nữa. Nó bầy nhà bầy nhầy y như nước mũi. Trời tối quá nên tao đểch thấy nó có màu gì... Nó quấn chặt lấy người mày... Đường như rút cạn hết sinh lực của mày vậy. Tao mãi mới dứt được nó ra... Nghĩ lại đã thấy muốn nôn rồi...

Yến làm một bộ mặt thật kinh tởm để miêu tả thứ đó. Mỹ Dung cũng nôn theo để phụ họa.

Vậy là đã đúng. Cái thứ quán lấy tay tôi ấy. Nhưng, rốt cục nó là cái gì?

Mùi quế càng nồng nặc hơn, tôi lấy ống tay áo che mũi, hỏi:

- Mùi quế ở đâu ra thế? Sao càng nồng nặc hơn vậy?

Hải Yến giờ chân nền đang cầm trong tay lên, nói:

- Đây, mùi quế là từ những cây nền này...

Tôi ngạc nhiên, bảo sao từ này đến giờ toàn ngửi thấy mùi quế. Mùi tôi cay cay, bắt đầu chảy nước mũi.

- Quế trong nền? Nhưng nó để làm gì? Mà mày lòi nó từ đâu ra thế?

Yến cười tươi lấy tay cào cào thân nền, nói:

- Tao tìm trong ngăn tủ của An Vi Quỳnh. Ngạc nhiên hông? Nó từng nói rằng, bột quế trộn với sáp nền dùng để đánh lạc hướng ma quỷ, khiến chúng đi sai đường, à, làm cho âm-dương cân bằng, cũng giúp khử mùi xác chết nữa...

Trời ạ, mùi quế đậm thế này đến chó còn điếc hết mũi chứ đừng nói là ma. Lại là Phan An Vi Quỳnh. Mẹ nó là thầy cúng có khác, cái gì nó cũng biết.

- Nhưng... - Yến ngập ngừng.

- Nhưng gì?

- Nó đi hài đỏ... Màu đỏ như màu của máu...

Lưng tôi lạnh toát. Là... là con ma gặp ở hành lang lúc này. Đúng nó rồi! Chính nó! Con ma đó đi hài đỏ...

Em là cô gái mang hài đỏ...

Bỏ thế giới nhỏ... để yêu anh...

Lời hát lại vang lên trong đầu tôi. Vậy là...

Bỗng có một mùi thối hoặc bốc lên. Mùi đó cản lại cả mùi quế cay cay. Mỗi lần ngửi nó, tôi lại cảm thấy mình đang đứng trước một con vật chết đang phân hủy, muốn nôn hết cả những gì đang có trong bụng. Cái mùi này... thật kinh dị!

Nó càng gần đến. Mùi lại càng nồng nặc hơn... Tôi giờ ngón út lên, khê ra hiệu:

- Có người đang đến...

Hải Yến hiểu, nó gật đầu đồng tình với tôi, khê đáp lại:

- Chính nó! Con ma đang tới...

Yến vội thổi nến tắt, cả phòng chìm trong bóng tối. Mỹ Dung sợ hãi bám chặt lấy tay áo tôi. Sợ đến mức chúng tôi còn phải nín thở. Híc híc... Ngày này là ngày gì mà gặp nhiều ma thế?

Cộp... cộp...

Có tiếng giày, đều đều bước đến chỗ hộp. Càng ngày càng rõ hơn.

Cộp... cộp...

Tiếng giày càng đến gần.

Nó đang rất gần...

Cộp...

Dừng lại rồi?! Tiếng giày dừng lại rồi?!

Chúng tôi sợ hãi, run lấy bầy ôm chặt lấy nhau, không dám thở mạnh. Chỉ sợ, nếu thở hắt ra, con ma sẽ phát hiện ra, tới và vồ chúng tôi thì sao?!

Cộp.. cộp... cộp...

Tiếng giày xa dần...

Im lặng...

Im lặng...

Tôi không chịu nổi im lặng, nhất là trong cái hoàn cảnh khi gió này. Tôi khẽ cất tiếng:

- Này...

- Gì? - Hai đứa kia nói.

- Nó đi rồi, đúng không?

- Chưa biết!

- Chúng ta có nên ở đây tiếp không?

- Không, đi thôi! - Hải Yến nói.

- Nhưng... - Mỹ Dung tắc lưỡi. - Nhỡ nó rình ở đâu đó rồi đợi chúng ta vào bẫy thì sao?

- Ở đây mãi cũng không được... Rồi nó sẽ tìm ra ta thôi... Phải đi! Chết tiệt là tại nơi khi ho cò gáy này đêch có sóng! Đây là tầng 2, sao lại không có sóng chứ?

Hải Yến xì mũi, điên cuồng ấn điện thoại. Tôi lục túi, rút điện thoại ra. Quả thực không có sóng. Một cục cũng không hề có. Vậy là chúng tôi đã bị đứt mối liên hệ với mọi người. Bây giờ chỉ còn cách là đi ra ngoài, đánh lạc hướng của con ma đó và thoát thân.

- Vậy là chúng ta đành phải đi... Nhưng nhỡ nó ăn thịt chúng ta thì sao?

- Nó là ma... ma từ người mà ra... Không có gì phải sợ hết...

Hải Yến nói, nhét điện thoại vào túi váy. Nó cố nói cứng vậy, nhưng thực chất giọng nó vẫn run run...

- Đi thôi!

Hải Yến nhảy ra khỏi thùng các-tông. Rồi Mỹ Dung theo sau, rồi tới tôi lúi cuội vượt ra.

Chúng tôi vừa đi vừa nhìn trước, sau, trái, phải. Đề phòng nhỡ nó xuất hiện. Nhưng không có gì hết. Mỗi bước đi là đều nom nóp lo sợ, chần chừ mãi mới chịu bước. Thậm chí có lúc tôi giẫm phải chân Dung, nó suýt nhảy căng và hét lên.

Còn ba bậc cầu thang nữa là chúng tôi đi xuống tầng 1. Chúng tôi sung sướng thở phào như vói được cục vàng.

Choẹt.

Có cái gì đó lạnh lạnh rơi xuống đầu tôi. Đưa tay lên sờ thì thấy nó nhót nhót y như nước mũi, đưa lên mũi ngửi thì thấy một mùi hôi thối nồng nặc... Chúng làm tôi liên tưởng tới con ma mà Hải Yến vừa nói.

Mà cục này rơi xuống ngay trên đầu tôi. Không lẽ...

Nó đúng ngay trên đầu?!

Má ơi...

Bạn đang đọc truyện *Nghiệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Gặp Ma (3)

Nhìn hai đứa kia trông chúng nó có vẻ rất bình thường, khiến tôi phát cáu lên. Cái thứ nhầy nhầy nước mũi này, có nên cho chúng xem không? Có hay là không? Đang suy nghĩ thì bỗng có một con mắt nhìn chúng tôi từ phía sau. Tôi có thể cảm nhận rõ được nó. Nó đang nhìn tôi...

Tức là,...có ai đó theo dõi chúng tôi... Cảm giác đó lại trở dậy rồi... Cái cảm giác cực kì khó chịu mà khi bị người khác theo dõi.

Tôi giật mình quay phía sau. Không thấy, không có ai. Rốt cục thứ đó đâu rồi?! Con mắt vẫn chăm chú nhìn tôi. Linh cảm đang mách bảo tôi rằng, sắp có chuyện không hay sẽ xảy ra...

Nhưng ai đang nhìn tôi mới được chứ? Là “cô gái mang hài đỏ” hay là một người hoàn toàn khác?

- Này, chúng mày ơi! – Mỹ Dung đột ngột lên tiếng. Má ơi, con bé làm tôi giật bắn.

- Gì? – Tôi hỏi, vội lau đầm nước mũi bầy nhầy dính trên tay. Không nên để thứ kinh tởm này dính trên tay thêm nữa. Mà tốt nhất là không nên nói với chúng nó, kéo chúng lại sợ hãi rồi chạy mất bỏ tôi một mình ở đây thì sao?

- Có ai đó đang theo dõi chúng ta... Chúng mày có cảm thấy thế không?

Mỹ Dung nuốt nước bọt khan. Vậy là, trực giác của tôi đã đúng. Có cái gì đó đang nhìn chúng tôi, à không, nó đang nhìn tôi thì đúng hơn cả. Rồi tự nhiên Dung cúi lưng xuống, tay vội lấy hai cái túi nhỏ xếp sát cạnh nhau, ánh chừng to bằng hai bàn tay người lớn. Tại trời tối quá nên tôi không nhìn rõ, nhưng vẫn thấy mờ mờ, một cái trong suốt, cái còn lại dẹt bằng dây dù. Trong cái tình huống này sao Dung có thể bình tĩnh như thế chứ?

- Có... nó đang nhìn chúng ta, nói cách khác là đang theo dõi, linh cảm của tao hi vọng đúng. Còn Mai, mày có cảm thấy có người đang nhìn không? – Yến nói khe khẽ, rồi nó nhìn tôi.

- Có. Nó theo dõi tao từ lúc tao chuẩn bị đi tắm cơ... Nó đeo hài đỏ, và nó nhìn tao...

Mỹ Dung, Yến nhìn tôi chăm chăm như sinh vật lạ. Yến nói khẽ, nhưng tôi cảm nhận được trong lời nói của nó đầy sự tức giận, Yến xô tôi, hai tay nó nắm lấy cổ áo sơ mi của tôi, nhắc lên:

- Tại sao mày không nói ngay từ lúc đầu? Sao mày không nói con quỷ đỏ đang theo chúng ta? Hà?

Yến siết chặt cổ áo tôi, đau đến không thở nổi. Tôi cố gạt tay Yến ra nhưng vô ích, nó khỏe như một con trâu mộng, tôi liền lên tiếng thanh minh, trước khi bị Yến siết chết:

- Tao không biết linh cảm của tao có đúng không, tao không dám nói với tụi mày. Tao sợ...

- Này, buông Ngọc Mai ra đi, Yến! Chúng ta phải ra khỏi đây! Chúng ta phải hợp sức !

Mỹ Dung nói, nó xô vào gạt tay Yến ra khỏi cổ áo tôi. Yến nhìn tôi và Dung, nói với giọng khinh khinh:

- Không cần! Tao sẽ tự ra khỏi đây! Chúng mày tự mà ở đây tìm lối ra!

Nói rồi, Hải Yến xoay người bước về phía hàng lang nhà kho. Tôi hoảng hốt gọi với theo, định giữ nó nhưng Mỹ Dung cản tôi lại.

- Kệ nó đi, rồi đến lúc nó bị quỷ ăn thì nó sẽ nhớ đến chị em mình.

- Nhưng...

- Kệ nó, để con quỷ hù cho nó một trận, ta đi thôi, còn vài bước nữa là ra rồi. Đi thôi... – Mỹ Dung đứng đằng sau và đẩy tôi đi.

Tôi ngập ngừng, vừa đi vừa ngoảnh lại nhìn. Hải Yến đi khuất sau hành lang rồi, trước lúc đó, tôi thấy nó đi hướng về phía nhà kho cũ của trường. Tại sao Yến lại tới đó? Yến có biết nếu đi tách nhau ra sẽ rất nguy hiểm không? Nhờ con quỷ bám theo thì biết tính sao? Mà tại sao Yến lại xoay 180 độ như vậy? Đang nói chuyện rất bình thường tự nhiên lại trở mặt, có phải đó là chứng đa nhân cách không ta?

Trong hành lang tối và lạnh. Rất tối. Tôi liền rút điện thoại ra xem giờ. Sáu giờ mười lăm. Lúc này trời đã sáng rồi chứ? Sao lại tối mịt như vậy?

- Sáu giờ mười lăm mà tối mịt như thế này sao?

Tôi cất tiếng hỏi vu vơ. Mỹ Dung đáp:

- Khu này sáu giờ ba mươi mới mở cửa tầng dưới. Chúng ta học ở sau khu này nên không rõ những luật này thôi. À, mà cũng không có cửa sổ hay cửa kính ở khu này nhì. Cứ tối mịt như cái chuồng nhốt vịt thì ai mà chịu nổi? – Dung cắn nhàn.

Ờ ha! Công nhận như vậy! Nếu có cửa sổ thì phải có ánh sáng bên ngoài chứ. Không hiểu mấy ông kiến trúc sư nghĩ cái gì mà thiết kế kiến trúc thế này?

Tôi căng mắt lên để nhìn xem dấu chấm đỏ trên công tắc điện ở đâu. Nhưng không hề có cái dấu đỏ nào sáng lên. Tôi hỏi:

- Tao tưởng khu này có công tắc bóng cơ mà? Sao mày không bật lên cho sáng?

- Ai đó phá công tắc khu này rồi. Tao vừa kiểm tra xong, có ai đó cố tình cắt hết mấy cái dây rồi!

Ồ, sao tôi thấy không chỉ Hải Yến mà Mỹ Dung cũng thay đổi. Bỗng chốc Dung xóa bỏ nỗi sợ hãi, thế vào đó là một cảm giác tự tin. Cứ như người

khác vậy. Mỹ Dung chợt dừng lại, nói:

- Mà này...

- Gì? – Tôi trả lời ngay tắp lự.

- Có mùi gì đó? Ở tay áo của mày?

Dung cầm lấy tay phải của tôi, giơ cao lên rồi khịt mũi quanh tay áo, xong, con bé xoay một cái nhìn sâu vào tôi. Dung lại nhận ra tôi giấu nó... Nó đang mong chờ câu trả lời... Mặt nó đang rất nghiêm túc.

- Tao chịu! Tao thấy nó rớt trên đầu tao.

- Quý... Mùi hôi của quý... Chết tiệt! Sao mày không nói sớm, đồ ngu!

Mỹ Dung chửi tôi, rồi con bé ngồi xuống, đổ cái gì đó trong hai túi vừa cầm ra rỏ con, xóc đều lên, rồi giúi một rổ vào tay tôi, nó cầm một rổ. Và Mỹ Dung nói:

- Phải nghe lời tao... Đúng như Hải Yến dự đoán, quý đang theo chúng ta. Hải Yến đang gặp nguy hiểm, nhưng ta không thể cứu nó được. Tùy theo số mệnh mà nó phải chết hay sống thôi!

Tôi chết lặng. Hải Yến đang gặp nguy hiểm sao? Tại tôi ừ ừ như cối xay. Tôi vội vàng xoay lưng chạy về phía nhà kho. Nhưng Mỹ Dung đã nắm lấy tay tôi mà giật lại. Dung nói:

- Tao không có bùa ở đây. Do vậy, tao không thể đi được! Chúng ta đang nằm trong vùng kiểm soát của con quý.

Tôi vùng vẫy, giật tay Dung ra, vừa gào vừa khóc:

- Nhưng Hải Yến đang gặp nguy hiểm, không thể bỏ nó được!

- Bây giờ tao chỉ lo hai chúng ta không giữ nổi mạng sống thôi! Lo cho mình trước đi, còn Hải Yến tính sau! Mà mày cò cầm cái rổ của tao cho không đấy?

Mỹ Dung nhìn hai tay tôi. Hề? Tôi đánh rơi nó mất rồi. Cố kìm một con tức giận bùng nổ, tôi quỳnh quáng cúi xuống ngó xem cái rổ đang ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Ma Nữ Đứt Đầu

- Nhặt lại đi! Cái này có lẽ chặn được nó đấy!

Cảm giác ở tay, tôi thấy có hai thứ khác nhau: một loại sạn sạn, hơi dính, còn cái kia nhỏ nhỏ, khô. Không đoán ra nổi, lại cái gì đây? Đang định mở mồm hỏi Mỹ Dung thì nó bỗng cất tiếng, kiểu như biết trước những gì tôi đang nghĩ và sắp nói vậy.

- Đó là gạo và muối. Hai thứ đó trộn với nhau để chống ma quỷ. Ờm, ma đói... À, khi quý tới thì mày nắm hỗn hợp đó rồi ném xuống đất, mồm phải lẩm bẩm hai chữ sau: tống quái. Nghe chưa? Tao và mày sẽ làm như vậy, tao chưa gặp quỷ lần nào nên tao không biết cách này có hiệu quả không..

Cộp... cộp... cộp...

Tiếng giày... hướng về phía hai chúng tôi đứng. Híc, vừa nói xong, Tào Tháo đã đến ngay được! Mùi hôi nồng nặc lại bốc lên, lại cái mùi kinh khủng của nó. Trời ơi... cái mũi tôi chắc điếc luôn quá!

- Tao đếm từ một đến ba, cả hai sẽ cùng ném. Ok?!

Mỹ Dung khẽ nói và giơ tay tạo thành chữ “Ok”. Tôi gật đầu đồng tình.

- Một...

Tôi cảm nhận được con quỷ đang rất gần, rất gần vì cái mùi hôi của nó rất gần... rất gần mũi tôi... Ách, Mỹ Dung ơi, mày kêu nhanh đi, tìm tao sắp rớt ra ngoài, mũi tao sắp điếc đến nơi rồi.

- Hai...

Tôi nhúm một vốc gạo muối lên, chuẩn bị ném, chỉ cần hiệu lệnh “ba” của Mỹ Dung là đủ.

- Ba...

Tôi ném, rồi vốc liên tiếp gạo muối ném về phía trước, vừa ném vừa lẩm nhẩm tổng quái... tổng quái... Tiếng gạo, muối rơi xuống, lạt xạt trên nền nhà lạnh ngắt trắng tinh. Tôi nghe thấy tiếng thờ phào:

- Nó đi rồi!

Tôi thở nhẹ nhõm, vuốt mồ hôi lạnh đang tuôn rùng rùng trên trán.

- Thật ư, phù...

Bỗng có một tiếng cười rộn người vang lên. “Khục khục...” Tiếng cười dứt quãng cùng tiếng thờ hồng hộc đầy kinh tởm. Tôi đứng nép sát vào người Mỹ Dung, thì thầm

- Nó chưa đi đâu? Nó đang cười, đúng không?

Dung im lặng, nuốt nước bọt ừng ực. Dung đang sợ giống tôi. Mãi một lúc lâu sau, Dung mới nói:

- Đúng! Mà còn gạo muối không?

- Không, vừa nãy tao ném hết rồi...

- Chết tiệt, nó đang ở đây. Chẳng lẽ nó không sợ gạo muối ư?

“Khục... khục... khục... hi hi hi...”

Tiếng cười ma quái lại vang lên. Má ơi,... Con có đang nằm mơ không? Nó đang cười... Con quỷ đang cười... Tim con không còn trong lồng ngực nữa, tim bị bóc hơi mất tiêu rồi.

Từ trong bóng tối, một con mắt trắng dã ngược lên nhìn chúng tôi. Mắt mở to, nhìn xoáy sâu vào tôi. Không có con ngươi. Và đặc biệt hơn, nó không có thân, chỉ có mỗi đầu.

Trực giác gào lên với tôi chính nó, chính nó đang theo dõi mày, chính nó đấy!!!

Trên gương mặt trắng nhợt, có độc một con mắt. Vết máu khô tuôn dài trên chiếc cổ cao, máu tươi vẫn còn rơi tong tong xuống sàn.

Tôi run bần bật. Ôi giàng ơi, con có nhìn nhầm không vậy? Tôi run bần bật, hai hàm răng va lập cập vào nhau, vài lần còn cắn phải lưỡi, tôi nín chặt lấy tay áo của Mỹ Dung.

Gương mặt của “nó” đang méo mó, biến dạng. Rồi một cái miệng dần được hình thành. Cũng có môi, nhưng kia... miệng nó đang nhếch lên. Nó mỉm cười. Nhưng mỉm cười không hề có giới hạn, miệng nó cứ nhếch lên, nhếch lên, nhếch lên lên đến tận mang tai. Một hàm răng nhọn hoắt, vàng khè nổi lên cùng cái lưỡi đỏ dài ngoẵng. Mùi hôi tòm lợm bốc lên. Tôi có thể thấy rõ những mảng nước bọt đóng cục bám trên lưỡi con quỷ. Màu này tương đồng với màu nước mũi. Hề? Không lẽ cái thứ rớt trên đầu tôi đây là nước bọt của con quỷ sao?

"Tôm quá...." - Tôi bật ra một tiếng kêu khe khẽ.

Lưỡi con quỷ tiến gần về phía Mỹ Dung, sượt qua tóc của Dung, quấn quanh cổ rồi dần dần nhấc Dung lên cao. Tôi chỉ biết đứng như trời trồng mà nhìn theo chiếc lưỡi dài của con quỷ và Mỹ Dung đang giãy dụa, tay con bé cào, vung loạn xạ.

Tôi sợ hãi lùi lại, phải làm gì đây? Cần làm gì để cứu Mỹ Dung...?

Tôi đá phải chiếc rổ đựng gạo muối. A...

Tôi cảm rõ lên, hất về phía con quỷ. Con quỷ kinh sợ né tránh về một bên. Tôi vội chạy tới đỡ lấy Dung, dìu Dung chạy.

Tôi hiểu ki vừa chạy vừa ngoái đầu lại xem... Và cảnh tượng đằng sau khiến tôi hãi hùng...

Có một thân hình nhỏ cao tầm 1m60 đang đuổi theo tôi, nó mặc một cái áo thun dài màu trắng. Lờ mờ có thể nhận ra, đó là chiếc áo những người sắp bị tử hình thời xưa phải mặc trước khi bị chặt đầu. Vết máu loang lổ bám quanh cổ áo, ống tay áo. Một phần của cái áo còn bị rách bươm như xơ mướp nữa. Nhưng thứ khiến tôi hãi nhất là: người-đó-không-có-đầu.

Tôi cắm đầu chạy, rời xa chỗ này càng sớm càng tốt. nhưng vác theo nhỏ Mỹ Dung đúng là một cực hình, đúng hơn là Dung đang cản trở tôi chuyển động. Còn hơn mười bước nữa là tới cửa.

Cạch...

Chết tiết... Có người mở cửa. Tôi không dừng lại được...

Kết quả là...

- A... A... A... A... A...A... Tránh raaa....

Rầm...

Khi nhận ra thì tôi đang nằm cứng đờ một đồng dưới sàn, cái gì đó rất nặng và to đè lên người tôi; không cần phải suy luận thêm, chắc chắn đó là Mỹ Dung. Mông đau ê ẩm. Có rất nhiều bàn tay ấm áp nâng tôi lên và có một giọng khàn khàn hỏi:

- Em có sao không?

- Em không sao... em cảm... - Tôi nặng nề đứng lên, nhìn người đỡ tôi dậy. Ngạc nhiên đến nỗi suýt rớt mồm xuống đất, nói nốt những từ cuối. - cảm... ơn...

- Anh... anh...

Tôi chỉ vào mặt anh ta, lấp bắp. Trông anh ta cũng khá hốt hoảng.

- PHẠM TRUNG HIẾU.... Anh...

Vài anh chàng đi theo sau hết nhìn anh Hiếu, rồi lại nhìn tôi, rồi lại nhìn cả hai. Một anh chàng quảng khăn đỏ trở mắt nhìn tôi hỏi:

- Hai người quen nhau? Em. -Anh chàng đó chỉ tôi. - hình như em là Phan Ngọc Mai đúng không?

- O,... vâng. - Tôi miễn cưỡng đáp, rồi quay sang Trung Hiếu. - Ta nói chuyện riêng đi.

Chưa để cho mấy anh chàng kia tiêu hoá hết câu nói ngắn gọn của tôi, tôi kéo tay Trung Hiếu chạy đi trước khi bị mấy tên dài dòng này hỏi thêm câu nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghiệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Có Người Tự Tử.

Tôi chìa tay ra, gần từng chữ một:

- Thẻ đâu?

Trung Hiếu giật thót, tuy nhiên hấn vẫn giữ thái độ bình tĩnh, cười:

- Thẻ gì? Em nói gì anh không hiểu?

Tôi nghiêng răng:

- Thẻ học sinh của tôi. Không phải lúc này anh đã lấy nó sao? Phạm Trung Hiếu?

- Anh không biết, nhưng anh không hề cầm thẻ học sinh của người lạ nào cả. Đặc biệt như em chẳng hạn.

- Nói dối!

- Em có bằng chứng gì không? Nếu có thì đưa đây đi? Em có trông thấy anh lấy thẻ của em không? Hay là em nghĩ theo cảm tính? Hả?

Hiếu dồn tôi vào chân tường, một tay chống vào tường. Tôi chỉ muốn cho tên đó một cước tung mồm vì lúc nào mở mồm ra là lại nở một nụ cười tươi rói. Như bây giờ chẳng hạn, hấn đang mỉm cười nhon nhon với tôi khiến da gà đua nhau sồn lên từng mảng. Tôi tung chân đập một phát giữa háng hấn ta. Ngay lập tức, hấn ngồi thụp xuống, nhăn mặt đau đớn.

Tôi chống tay:

- Nếu tôi nhặt được thẻ của anh thì mất gì?

Trung Hiếu ngẩng lên, mặt hần vẫn biểu lộ rõ vẻ ngạc nhiên, miệng lẩm bẩm: "Không thể."

Tôi mỉm cười, rốt cục đã nắm được thóp của anh ta, nói tiếp:

- Nó đây này... - Vừa nói tôi vừa lục túi áo. Ô, không thấy. Lục cả túi quần cũng không thấy.

- Sao? Nó đâu, thẻ của anh ấy?

Trung Hiếu mỉm cười tà đạo nhìn tôi. Mặt tôi đỏ bừng vì nóng. Híc, chả nhẽ tôi lại bị đuổi thẻ lúc này sao, rõ ràng khi nãy cầm mà. A... Mỹ Dung, đứng rồi, Mỹ Dung cầm thẻ của tên này!

Tôi xoay người, chạy đi tìm Dung. Nói phải có sách, mách phải có chứng cứ. Đúng, lần này chỉ cần thẻ của hần tôi, vậy là hần hết cái.

Bỗng có tiếng của ai đó hét rất to:

- Đứng... đứng... ĐỪNG NHẢY... ĐỪNG NHẢY XUỐNG...

- Khoan... Khoan.... Em nghĩ lại đi,... Đứng nhảy...

- Đứng..

Ai đã hét? Không phải chỉ có một người mà còn của rất nhiều người nữa. Rốt cục đã có chuyện gì mà mọi người hét ghê vậy? Tôi liền chạy ra xem..

- KHÔNGGGGGGGG...

Tiếng vừa rồi làm tôi giật mình suýt nhảy dựng lên. Lại cái quỷ gì thế? Cái gì mà đừng nhảy...Mọi người đang nói cái gì vậy, tôi không hiểu?

Bịch...

Một người rơi thẳng xuống trước mặt tôi. Cảnh tượng kinh hãi đến nỗi tôi không thể nào bịt được họng của mình lại:

- A... A... A... A... A... A... A...A...

Tiếp đó, một toán người chạy tới. Có vài người nhìn người vừa rơi xuống xong, vội vàng chạy ra ngoài nôn nấy nôn để. Uà, tôi còn thấy ghê ấy chứ... Màu đỏ thẫm của máu chảy từ đầu của người đó, tương đồng với màu gạch đỏ thẫm trên sàn. Máu chảy lênh láng một vùng lớn. Cảm giác buồn nôn lên đến tận cổ họng.

Tôi có thể nhận ra, người vừa rơi xuống là nữ, học sinh của trường Thanh Đằng, vì cô ấy vẫn mặc nguyên đồng phục. Tôi chỉ nhìn thấy 1/2 mặt của cô ấy, nhưng hầu như tóc dài đã rũ xuống che kín. Khoan, mái tóc hoe hoe đỏ này...

Trời ơi,... là Vương Hải Yến!

Tôi có thể nhận ra ngay là Hải Yến, nhưng không dám khẳng định. Nhưng mà,... mái tóc hoe hoe đỏ này, chính xác đây là Hải Yến!

Một bóng nam cao cao chống nạng chạy tới, cởi áo khoác ra và che lên mặt cô gái. Rồi anh ta quay lại, đẩy mọi người lui ra, nói:

- Đừng phá hủy hiện trường nữa, ai đó gọi cảnh sát và xe cứu thương đi?

Gương mặt này, rất quen. À, là anh chàng mà tôi gặp ở phòng y tế của trường hôm nọ...

- Không, cô ấy, chết rồi... Chỉ cần gọi cảnh sát thôi.

Trung Hiếu ngồi bên cạnh cái xác, nấn nấn cổ. Xong, anh ta đứng lên, rút từ trong túi áo một cái khăn tay màu trắng, lau lấy lau để vết máu tươi còn dính ở tay.

- Hải Yến... Hải Yến... có phải bạn không? Bạn trả lời tôi đi?

Có tiếng phát ra từ phía sau tôi. Cái giọng chua lè này... Mỹ Dung... Tôi xoay người lại.

Mỹ Dung gào khóc định xô tôi ôm người đang nằm trên đất kia, nhưng có mấy anh ở khối 11 ngăn nó lại.

- HẢI YẾN... CÓ PHẢI LÀ CẬU KHÔNG...?

- Nếu muốn coi mặt bạn ấy thì được thôi. Anh sẽ cho. Buông con bé ra đi! Mấy cậu... - Anh chàng đó hét hăm về phía mấy anh cao to đang nắm chặt tay Mỹ Dung. Ngay lập tức, họ buông tay Dung ra... Tôi có cảm giác, mấy tên cao to khối 11 kia là gangster, còn anh chàng kia là đại boss.

Anh ta giờ ngón tay cái ra hiệu cho Trung Hiếu, Hiếu gật đầu ra vẻ hiểu, rồi ngồi xuống lật áo khoác ra một bên và lật ngửa thân hình cô gái.

Là Vương Hải Yến, đích thực là cậu ta rồi,... khuôn mặt này... đôi mắt này... không sai đi đâu được... Mặt cậu ta bị biến dạng méo mó kinh khủng: Một bên má bị trầy xước, một bên đầu bị đập nát, não nát bầy cùng máu hòa với nhau thành một loại dung dịch đặc sệt, bầy nhầy khiến ai cũng phải nhăn mày. Vài người không chịu nổi đã chạy ra nôn ói.

Mỹ Dung gào lớn, xô tới định lay Yến. Tôi vội lùi nó lại, nhưng cái sức leo khẻo của một con bé còn rom như tôi làm sao địch được với sức trâu bò của Dung. Con bé lùi tôi xệt xệt trên mặt đất.

- Muộn rồi, người chết thì vẫn mãi là người chết, gào khóc thế nào họ cũng không sống lại được đâu. - Trung Hiếu nói trầm trầm, đẩy chiếc áo lên mặt Hải Yến rồi đứng dậy.

- Vương Hải Yến...! Cậu tỉnh lại đi, cậu đùa tôi đúng không???

- Người này đã chết được mấy tiếng rồi.. Hừm,.. nhìn này... - Trung Hiếu vừa nói vừa nhấc tay Yến lên, chỉ vào vài chỗ. - Trên cái xác đã xuất hiện những vết bầm tím, được gọi là hoen gi tử thi. Cái xác lại lạnh ngắt, cứng đờ nữa... Và phần não nát bầy này... là có người dùng một thứ gì đó rất nặng và cứng đập lên. Cách gây án dã man thật... Chứng tỏ tên này là một tên biến thái...

Nếu cứ tình hình này thì mọi người sẽ biết tôi và Dung gặp Yến trước rồi, lại còn gặp ma quỷ này nọ nữa. Những chuyện đó... Không thể để lộ. Rốt cục phải đợi Phan An Vi Quỳnh đến rồi hỏi coi sao đã. Tôi ghé sát tai Mỹ Dung.

- Yên lặng, và đừng kể cho ai biết tao và mày đã gặp Vương Hải Yến trước đó, nghe không? Nếu mọi chuyện lộ ra thì tao với mày sẽ gặp rắc rối. À, con quỷ kia nữa... nó không tha cho tao và mày... Hiếu chưa?

Mỹ Dung ngừng khóc, nó nhìn tôi chăm chăm rồi gật đầu. Tôi thở phào, coi như nhiệm vụ một đã hoàn thành. Chỉ cần đợi Vi Quỳnh tới để coi sao đã.

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

- Này,... mau lấy chiếu hay chăn hay cái gì đó tương tự đắp kín người cô gái này vào... chút nữa học sinh sẽ tới đây đây. 6 giờ 27 rồi, hừm, vẫn sớm. - Anh chàng kia chăm chú nhìn đồng hồ.

- Vâng! Thưa đại ca!

Mấy anh to cao kia tuân theo răm rắp, vội vàng chạy đi tìm đồ để che Hải Yến. Đây, tôi đoán không sai mà! Anh chàng kia rõ ràng là đại boss, nói một câu thôi mà cả tụi kia đã nghe lời rồi. Chắc chắn anh ta là một nhân vật điển hình nào đấy trong ngôi trường này... Tốt nhất là không nên dây dưa vào anh ta, kéo rước vạ vào thân!

Trung Hiếu nhìn tôi một hồi lâu, rồi day trán:

- Thành Duy, cậu có cần phải làm như vậy không?

À, anh ta tên Duy sao...

Thành Duy không trả lời, lặng lẽ châm thuốc hút. Trung Hiếu giựt điều thuốc trên môi anh ta, vứt xuống đất, giẫm giày lên, day day và nói với cái giọng nghiêm túc chưa từng thấy:

- Học sinh không được hút thuốc. Nếu bị các thầy trong Đoàn bắt gặp thì hậu quả sẽ...

- Cực nặng chứ gì? Câu này xưa như trái đất rồi... - Anh chàng Duy tiếp lời, nhếch môi mỉm cười. - Bảo sao mày đẹp trai mà vẫn chưa có người yêu. Lúc nào cũng lụ khụ như một ông cụ non, lúc nào cũng bày vẽ ra một tràng dài toàn nhưng nội quy ngớ ngẩn. Hừ...

Rồi anh Duy bỗng quay sang tôi:

- Em quen với bạn nữ này...?

- Vâng, tụi em cùng lớp. Bạn ấy là Hội trưởng nữ học sinh- Vương Hải Yến.

Mặt anh ta bỗng tối sầm lại, y như tôi nhắc phải kẻ thù của anh ta vậy. Híc... thế này thì tôi cũng run... anh ta không cười, mặt cứ hằm hằm như sa

- Cái gì? Vương Hải Yến? - Trung Hiếu có vẻ rất ngạc nhiên.

Ồ lạ nhỉ. Hai người đó là nữ hội trưởng và nam hội trưởng. Làm gì có chuyện chưa biết nhau. Nếu ít thì cũng từng giáp mặt nhau ki đi họp tại văn phòng

Đoàn.

- Vâng... Hải Yến... lớp... lớp em... - Dung nói trong tiếng nấc.

Bây giờ tôi mới thấy Mỹ Dung lên tiếng. Nó làm tôi lo mõi, tại từ nãy đến giờ nó cứ khóc hoài. Chắc cái chết của Hải Yến làm Dung shock tới mức chỉ biết khóc và khóc.

- Vậy sao? Em có gặp em ấy trước đó sao? - Anh Thành Duy liếc chúng tôi sắc lẹm.

- O,... không có ạ. Em chưa từng gặp bạn ấy hôm nay. - Tôi nói dối ngay.

- Thật chứ?

Thành Duy mỉm cười, tiến về phía tôi. Tôi cảm thấy nụ cười đó có chút gì đó... Tên này... lại định làm trò gì vậy?

- Này, đừng làm em ấy sợ... - Trung Hiếu lên tiếng đỡ cho tôi.

- Tao có làm gì đâu mà mày phải lo. Bộ con bé này là người yêu của mày hả? - Thành Duy quát mắng.

Hóa ra anh Thành Duy cũng là một tên đều cáng, dẽ già. Làm tôi cứ nghĩ hắn tốt tính lắm cơ, ra là anh chàng Duy và Trung Hiếu vẫn cùng một thuyền, cả hai đều đẹp trai, nai tơ nhưng ai biết sau tấm mặt nạ kia lại là một người hoàn toàn khác. Đúng là không thể *trông mặt mà bắt hình dong* được.

- Không hẳn... - Trung Hiếu lúng túng thấy rõ. Chắc lại bị sa mào lời đây mà. Dẫu sao thì tôi với Hiếu cũng không có quan hệ gì đặc biệt.

Cộp... cộp... cộp...

Là tiếng giày...? Lại còn bước đi khá đều nữa. Không lẽ là con ma nữ đeo hài đỏ gặp ở hành lang? Tôi nuốt nước bọt ừng ực, trán bắt đầu vã mồ hôi.

Cộp...cộp...

Tiếng giày càng gần hơn. Tôi vội nép vào sau người Thành Duy. Mặc kệ hắn là cái gì cũng được, dẫu sao là không gặp phải con ma nữ này lần nữa...

- Có chuyện gì vậy....?

Một giọng nữ cao vút vang lên. Tôi thập thò từ sau Duy, ngó ra xem là ai. Bộ trang phục quen thuộc này, áo thụng đen sì dài ngang bắp chân, giày cao cổ đen. Kính gọng đen có đính đá... Phong cách ăn mặc độc-dị-lạ này không ai khác chính là Phan An Vi Quỳnh.

Vi Quỳnh ngó lơ cái xác dưới nền gạch. Tuy cái xác đã được che bằng áo khoác nhưng vũng máu loang dài một mảng lớn. Vi Quỳnh có thể đoán ngay được cái gì đang diễn ra ở đây, mặt Quỳnh hơi chút biến sắc nhưng ngay sau đó, nó đã bình tĩnh lại được.

Bằng giọng thật dịu dàng cùng nụ cười tỏa nắng, Vi Quỳnh đã dẫn được tôi và Mỹ Dung đi, con bé kéo hai chúng tôi ra phía sau dãy nhà ba tầng đó. Rồi xong, con bé nhìn chúng tôi, hỏi:

- Chuyện gì đã xảy ra?

- Vương Hải Yến nhảy lầu tự tử... - Tôi trả lời.

- Thật chứ? - Vi Quỳnh hỏi vặn lại.

- Không... Cậu ta không tự tử... Cậu ta bị quỷ hãm hại... là con quỷ đeo giày đỏ...

Tôi bào chữa:

- Hài đỏ chứ không phải giày đỏ...

- Kệ bố nó là hài hay giày,... - Mỹ Dung hậm hực, mắt vẫn còn ngấn nước. - Nó đã hãm hại Hải Yến. Vậy nạn nhân tiếp theo của nó là ai? Tao, hay mày, hay là Vi Quỳnh?

- Kể lại cho tôi, mọi chuyện... - Vi Quỳnh cắt lời nói của Dung, con bé gạt gọng kính đầy uyên bác của mình lên.

- Lúc đó, khi Ngọc Mai nói chuyện riêng với Trung Hiếu thì tôi bỗng thấy có một cái bóng đen lướt qua, nó cứ bay lên, bay lên,... bay lên. Không phải chỉ mỗi mình tôi, mà rất nhiều người nhìn thấy nữa. Rồi tôi chợt thấy một bóng người lẻ loi trên lan can tầng thượng. Người đó dang hai tay rộng ra, cứ kiểu như chuẩn bị bay vậy... - Mỹ Dung kể lại, mặt vẫn hơi hốt hoảng.

- Bay? Bay á? - Tôi trợn mắt.

- Rồi tôi cùng mọi người ngăn cản,... nhưng Yến dường như không nghe thấy. Cậu ấy dang tay thật rộng ra, lẩy dĩa rồi nhảy xuống. Nhưng, một điều rất lạ là...

- Rất lạ? - Vi Quỳnh nhủ mày.

- Anh Hiếu bảo cậu ấy đã chết được vài tiếng rồi, nhưng chúng tôi còn gặp mặt và cãi nhau với cậu ấy chưa đầy 30 phút trước đó. Rất lạ, anh ấy bảo cậu ấy bị ám sát chứ không phải tự sát. Và hung thủ có lẽ là...

Nói tới đây, tôi ngập ngừng. Thực ra cũng không muốn nhắc lại bất kì từ nào về việc con quỷ đeo giày đỏ. Nhưng ánh mắt của Quỳnh đang dò xét tôi. Vậy là, một lúc sau tôi đã kể hết mọi việc không thừa một chi tiết nhỏ nhặt nào. Vi Quỳnh chỉ mỉm cười dịu dàng và gật gù ra vẻ hiểu biết. Đúng là thầy pháp có khác, cái gì cũng biết, trong khi hai đứa tôi vẫn ngu ngơ như con gà tây, hai đứa hết nhìn nhau rồi lại nhìn Quỳnh.

Bạn đang đọc truyện *Nghịet Duyên - Yoon Mi Rae* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Ngõ.

Phan An Vi Quỳnh là con thầy pháp. Như trước đó, tôi đã giới thiệu: mẹ Quỳnh là thầy pháp (hay gì gì đó tương tự thế, bởi xưa tôi nghe người ta đồn bà ấy là thầy pháp, khi lại là thầy cúng), là người gốc Hoa, bố Quỳnh là người Việt, mất vì một tai nạn giao thông. Nói chung là cũng không rõ, vì lai lịch gia đình khá mập mờ. Tôi mới gặp mẹ Quỳnh đúng một lần. Một người đàn bà kì lạ...

Bà ấy cũng mặc một cái áo choàng đen dài đến tận gót chân, đầu đội mũ trụ đen. Một người kì lạ nhất từ trước tới nay tôi từng gặp.

Vi Quỳnh bảo, mẹ nó không thích giao tiếp với người lạ cho lắm, nhưng chúng tôi cũng chẳng quan tâm. Ai thêm trò chuyện với bà kì lạ ấy chứ.

Con bé cũng từng nói, nó có tướng mệnh rất cao. Sau này có thể nổi dõng công việc của mẹ nó. Tôi cũng chẳng quan tâm nổi, vì chuyện này đâu có liên quan tới tôi. Mẹ con bé làm nghề gì tôi còn không biết, mỗi lúc một nghề thì ai mà biết. Phong cách ăn mặc lạ nhất trường, luôn khiến cô Phó Hiệu trưởng đau đầu. Thi thoảng có học sinh còn hỏi tôi: "Con bé mặc áo choàng kia có bị bệnh gì không?". Phiền hà hết nói!

Nhưng có vẻ Vi Quỳnh biết về mấy thứ tâm linh này thì phải? Cái mặt nó tươi thế kia thì chắc là nó đã tìm ra cách để giải quyết mớ rắc rối này. Cũng yên tâm được một chút.

- Tìm ra cách giải quyết mớ rắc rối này rồi chứ? Kể nghe coi nào? - Tôi cười.

- Không. Mọi việc có vẻ rắc rối hơn tôi tưởng đấy. Mọi việc cứ ùn ùn kéo đến, nằm ngoài sự suy luận của tôi. Tóm lại, bây giờ về nhà tôi trước để coi mẹ tôi nói ra sao đã. Còn...

Tôi ngược mắt lên nhìn Quỳnh, con bé thờ dài rồi nói tiếp:

- Việc của Ngọc Mai, cậu đã tới sông đó,... cái sông mà cậu đã nằm mơ,... sông có gió tanh sóng xám, hơi lạnh thấu xương ấy... Việc đó quá giới hạn của tôi rồi...

Không còn từ nào để diễn tả tâm trạng của tôi lúc này. Tôi cảm thấy có một luồng hơi lạnh phả ra trong người. Tôi khẽ nuốt nước bọt "lực" một tiếng quay ra hỏi Vi Quỳnh:

- Bây giờ tới nhà cậu luôn chứ?

- Ủ!

Quỳnh nói chắc nịch. Dung nhìn chăm chăm tôi, háng háng lấy giọng:

- Nhưng... trốn tiết... Hôm nay những năm tiết lặn đó...

- Xin nghỉ đi. Nghỉ một ngày thôi. Không chết đâu mà sợ.

Vi Quỳnh xoay người bước đi. Mỹ Dung nhìn tôi rồi nó chạy theo Quỳnh. Một lúc sau, tôi cũng chạy theo. Tôi lấy lí do đau bụng. Dung lấy lí do ngã xe. Còn Vi Quỳnh thì nói bị ngã cả người lẫn xe xuống sông.

Đường tới nhà Vi Quỳnh rất ngoằn ngoèo khó đi, rẽ qua không biết bao nhiêu con ngõ, mỗi con ngõ lại rẽ ra thành ba hay bốn con ngõ nhỏ nữa. Tôi đến tới con ngõ thứ 57 rồi, dài dã man, thế mà Quỳnh vẫn thuộc lâu lâu mới ghé chứ. Nếu đường về nhà tôi nhiều ngõ như vậy thì tôi phải chụp lại ảnh của từng cái một để đỡ bị lạc đường. Đường ở đây đều được lát đá xanh.

Những ngôi nhà ở đây mang phong cách cổ điển Trung Hoa, với tường cao hơn đầu người bên ngoài và cổng gỗ khá lớn, thi thoảng trước cổng của một số nhà còn có hai con sư tử bằng đá nữa. Nhà nào nhà nấy cũng đóng cửa kín mít, đôi lúc thấy một vài ngọn đèn dầu hắt ra. Hầu như các gia đình đã chuyển đi nơi khác sống, nên cảnh ngày càng cô quạnh.

Vi Quỳnh ra hiệu dừng xe lại, dắt xe vào một hiên nhà cũ, rồi nó đi hướng vào một con ngõ nữa. Tôi và Dung cũng làm theo. Dung chạy theo, hỏi:

- Nhỡ trộm ăn cắp xe thì sao?

Vi Quỳnh mỉm cười:

- Không có trộm đâu, chỉ có ma thôi. Ma thì không ăn cắp được xe đâu mà sợ!

Tự dưng có một luồng điện chạy dọc sống lưng tôi lạnh buốt. Híc, ở đây có ma thật sao?

Tôi vội vàng chạy theo Quỳnh, nhờ lại bị lạc đường và ma vô thì...

Tôi đi nép sát vào người Quỳnh, hai tay níu chặt ống tay áo không rời. Con ngõ sâu hun hút, khiến tôi càng phải cảnh giác, như Quỳnh nói, ở đây có rất nhiều ma quỷ. Đường khá chật chội, nếu nói trắng ra thì chỉ được đứng một người đi xe đạp lách được qua, nếu hai xe đi ngược chiều nhau thì không đi nổi. Càng vào sâu trong ngõ thì càng tối hơn. Lạ quá, rõ ràng bây giờ là tám giờ sáu phút, thế mà trời vẫn tối om, chúng tôi đã đi được hơn một tiếng rưỡi. Chân tay tôi dường như đã mất hết cảm giác, đau ê ẩm. Dường như cảm giác về thời gian đã hoàn toàn tiêu biến. Tôi sốt ruột níu áo Quỳnh hỏi:

- Vi Quỳnh, còn xa nữa không vậy? Chúng ta đã đi được hơn một tiếng rưỡi rồi đó!

- Sắp rồi, còn mười lăm con ngõ nữa là tới... - Quỳnh đáp.

- Cái gì?! Cậu đùa sao?!

Mỹ Dung nhăn mặt la lên. Má ơi... Mười lăm con ngõ nữa!? Trời ơi là trời! Chân tôi đau đến mức sắp mất hết cảm giác, sắp ngã xuống đến nơi rồi... Nhưng Quỳnh vẫn rất bình thường, mà có vẻ nó rất sung sức nữa.

Cộp... cộp...

Cộp... cộp...

Cộp... cộp...

Là tiếng giày?! Lại tiếng giày?! Ma nữ màu đỏ? Tôi nhìn Dung, Dung lại nhìn tôi. Hai đứa cùng toát mồ hôi, chân tay bủn rủn, không dám quay lại xem là ai nữa.

- Đứng đó làm gì?! Có đi không hả?

Tiếng Quỳnh vang vọng trong ngõ, ngẩng lên, Quỳnh đang nhìn chúng tôi. Con bé đã đi xa hai đứa tôi chừng hai chục bước. Vừa đi, Dung vừa thì thầm:

- Có người đang theo chúng ta... Có thể là...

Tôi hoảng hốt bật mồm Dung lại. Tốt nhất là không nên nhắc về ma nữ màu đỏ, nhờ nó xuất hiện ngay lúc này thì... tôi cũng không biết giải quyết nó ra sao nữa.

- Tao biết,... đừng nói gì cả... Nó đã theo chúng ta,... vậy thì Phan Quỳnh cũng biết. - Tôi thì thầm

Bỗng Quỳnh dừng lại, xoa xoa bụi trên một cây cột gỗ lớn, cao chừng ngang người. Trên đó vẽ chữ Trung Quốc, không phải bằng mực mà bằng... máu. Tôi có chút chột dạ, không biết người ta vẽ bằng máu gì. Nhưng tôi không hiểu những kí tự trên đó, chỉ thấy một chữ lớn mà Quỳnh đang chỉ.

"ĐỐC MA"

Tôi nuốt nước bọt ừng ực, tôi nhìn Dung rồi lại nhìn Vi Quỳnh. Đốc ma?! Vậy ở đây có ma sao? Và, nhà Quỳnh ở đây sao?

- Tôi chưa? - Tôi hỏi.

Quỳnh không đáp, con bé đang im lặng nghe ngóng, tôi cũng nín thở mà nghe. Có tiếng giày bước đi đều đều. Hình như, có người đang theo chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên - Yoon Mi Rae* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Gặp Lần Nữa

- Này... cậu có nghe thấy không? Vì Quỳnh? Có người theo dõi chúng ta ấy? Này? Vì Quỳnh?!

Dung hỏi to. Trời ả, tôi đã nhắc nó là kín cái mồm vào rồi, nếu nói thì cũng nên khe khẽ thôi, sao lại thích quang quác cái mồm nơi hẻo lánh này cơ chứ!? Đã thế nó có biết là cái gì đang theo không? Là ma nữ đeo giày đỏ? Hay mấy con ma xó, hay quỷ đói? Hoặc... oan hồn của Vương Hải Yến?

- Ủ... có ké đang theo chúng ta... - Quỳnh thì thào, rồi bước đi.

Đột nhiên tôi cảm thấy có luồng khí lạnh ngắt sau lưng. Quay lại nhìn: không có ai cả. Vậy là có thể tôi bị ảo giác. Nhưng có thể là không. Đã nhiều lần trước tôi đã tự nhủ mình bị ảo giác, mình nhìn nhầm nhưng, thực chất tất cả những gì tôi đã thấy đều là sự thật. Phải cảnh giác hơn nhiều mới được. Trực giác của tôi cũng nhắc nhở rằng: Có người đang theo dõi mày đấy...

Đã thế, con ngõ này lại tối om và lạnh lẽo y như dưới địa ngục vậy. Tôi ngó lại đồng hồ. Đã hơn 25 phút trôi qua. Vì Quỳnh rất lạ, con bé không hề để ý xung quanh, có lẽ đây là thói quen chăng? Nhưng không lẽ lại không nhận ra được có người đang theo dõi, lại còn đi rất sát nữa.

Cộp... cộp...

Có tiếng giày vọng ra ở con ngõ bên phải, tiếng giày chỉ lòng vòng quanh ngõ. Tuyệt nhiên không hề có ai đi ra từ phía ấy. Quỳnh lại gần con ngõ tối om, vừa rút kính ra lau lớp nước sương băng vật áo, bước vào đó. Con bé còn quay lại trấn an hai đứa tôi:

- Không có gì đâu, đừng lo, tôi sẽ ra ngay thôi!

Tôi và Mỹ Dung hết nhìn nhau, rồi lại nhìn vào con ngõ tối om. Vì Quỳnh? Cậu sẽ không sao chứ?

Mỹ Dung kéo tôi nép vào một hiên nhà cũ. Rồi Dung im lặng không nói lời nào. Tôi cũng im lặng. Bây giờ, sự im lặng là tốt nhất cho cả hai đứa. Vì tôi đang chờ, Vì Quỳnh.

Mười phút rồi mà vẫn chưa thấy Vì Quỳnh ra khỏi hẻm, tôi sốt ruột nhìn đồng hồ, chân đi đi lại lại, mắt thỉnh thoảng nhìn vào con ngõ, nhưng cũng không thấy gì ngoài bóng tối. Tôi gõ vai Dung:

- Vì Quỳnh sẽ không sao chứ? Mười phút rồi vẫn chưa thấy nó ra?

Vừa nói dứt lời, đã có tiếng giày vang lên Cộp...cộp từng đợt dài,... Lại càng gần hơn. Hình như "nó" đang hướng về phía chúng tôi. Mỹ Dung nép sát vào người tôi. Tôi cũng nép sát vào mấy khung cửa gỗ đã mục nát, đầy mạng nhện và rôm. Là Vì Quỳnh hay... cậu ấy bị ma giết chết rồi?! Nếu không có cậu ấy, chúng tôi không ra khỏi nơi này được.

- Các cậu đâu rồi?! Ra đây tớ coi nào?

Một giọng cao lạnh lạnh vút lên. Tôi khẽ cựa mình, lách người ra và ngó xem là ai.

Dáng người mặc áo thun đen, đi giày đen... Là Quỳnh! Trời tối om, tôi không nhìn rõ nhưng vẫn có thể nhìn được cái dáng người. Dung xô ra, tôi chạy theo sau. Dung chạy tới chỗ Vì Quỳnh rồi cười hóm hờ, cầm tay Quỳnh nói:

- Làm tụi tớ lo gần chết!

Quỳnh cũng cười, con bé đang cố gắng gỡ tay Dung ra. Rồi xoay người bước đi, con bé còn giơ ngón tay ra hiệu chúng tôi đi theo nữa. Quỳnh đi, chúng tôi theo sau. Quỳnh đi mãi, đi mãi. Tôi nhìn xung quanh, cảnh vật ở đây... quen quen, hình như đã đi qua một lần rồi? Cái hiên nhà nhỏ nhỏ cùng một vài khung cửa gỗ mục vẫn dựa góc tường. Phía trước còn có cây cột lớn, cao ngang người.

Cảnh vật quen quá... Chúng tôi đã đi qua.

Tôi nhìn cây cột, ở đó vẫn còn rõ vết ai đó lau bụi đi, cùng hàng loạt chữ Trung Quốc loằng ngoằng được viết bằng máu. Mỹ Dung cũng nhận ra, nó hết nhìn tôi rồi nhìn hai chữ "DỐC MA" trên cây cột. Hoàng sợ... đó là từ diễn tả tâm trí tôi lúc này. Ngược nhìn Quỳnh, con bé vẫn thong thả đi tiếp, dường như nó không để ý tới cái gì tôi đang nghĩ, nó cũng không cảm nhận được chúng tôi đã dừng lại và bắt đầu nghi ngờ. Tôi áp ứng:

- Vì Quỳnh, chúng ta đã đi qua nơi này rồi thì phải. Cậu bị lạc đường đúng không?

- Không. Đi tiếp thôi, còn đứng đó làm cái gì nữa.

Vì Quỳnh nhắc nhở, đồng thời giơ bàn tay lên, tuyệt nhiên không ngoảnh đầu lại. Bàn tay lác lác y như không xương, lại còn trắng bệch như vôi, gân xanh nổi lên trên bàn tay khẳng khiu toàn da. Nếu bình thường thì không sao, nhưng trong nơi âm u như vậy thì ai cũng phải giật thót.

Có cái gì đó sai sai...

Thứ nhất, đây là chỗ ở của Vì Quỳnh, sao con bé lại có thể bị lạc đường?! Thứ hai, chính tay cậu ấy đã lau vết bụi trên cây cột kia, sau đó cậu ấy đã quên ngay được?! Thứ ba, Vì Quỳnh không đeo kính cận. Thứ tư... cái đang đập vào mắt tôi là màu đỏ nhòe của máu, những vết giày dính máu loang lổ khắp một vùng. Nhìn theo dấu giày, chính là giày của Vì Quỳnh. Đôi giày không còn màu đen nữa, mà đã thành màu đỏ như màu máu, không phải là giày, mà là hài, hài đỏ!

Tôi sợ hãi lùi về phía sau. Không phải Phan An Vi Quỳnh... mà là...

MA NỮ ĐEO HÀÌ ĐỎ!

Lại gặp rồi. Gặp nó lần nữa rồi... Tốt nhất là... chuồn đi là thượng sách. Còn Mỹ Dung đã chạy khỏi đây từ lúc nào không biết! Thật là... tôi liền nhè nhẹ xoay người bước đi, cố để chạy khỏi đây càng sớm càng tốt!

- Đi đâu vậy?!

Cái giọng lạnh băng làm tôi giật bắn mình, khựng lại cả bước chân. Quay đầu lại, Vi Quỳnh vẫn chưa quay đầu lại. Vậy mà nó biết tôi chuẩn bị chạy ư? Nực cười, trừ khi có mắt đằng sau gáy...

Khoan... Mắt sau gáy?!

Người thường không thể có, nhưng chắc với ma quỷ thì phải có. Vi Quỳnh đang quay lại. Góc mặt càng trở nên rõ ràng, có phần hơi chậm. Con bé quay dần, quay dần. Khi quay được 3/4 khuôn mặt, tôi nghĩ rằng: Chắc không quay nổi nữa đâu, người bình thường có đến mấy cũng chỉ được 3/4 thôi. Nhưng cái đầu vẫn tiếp tục quay, quay lại nhìn tôi. Cái đầu dừng lại sau khi đã quay được 180 độ. Tức là, thân người vẫn đứng trước nhưng khuôn mặt lại hướng về phía sau. Mắt mở to.

Nó đang nhìn tôi. Nhìn chằm chằm vào tôi nữa. Tôi bước sang bên phải, nó cũng dôi mắt sang bên phải, bước sang bên trái, nó cũng nhìn sang bên trái. Đến lúc này tôi toát mồ hôi thực sự. Trước mặt tôi là quỷ? Vi Quỳnh đâu rồi? Mỹ Dung nữa?

- Định đi đâu vậy?

Nó tiến dần về phía tôi. Tôi càng cảm thấy khó thở vì nó không đi từng bước một mà dường như lướt trên mặt đất vậy. Vừa tiến tới gần tôi, nó hỏi, nhưng miệng nó vẫn ngậm chặt, hình như tiếng nói phát ra qua bụng vậy.

- Định đi đâu vậy?

- Định đi đâu vậy?

- Định đi đâu vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nghiệt Duyên - Yoon Mi Rae* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Vi Quỳnh lại càng tiến sát đến gần tôi hơn. Từ phía sau Vi Quỳnh bỗng xuất hiện một bóng đen, cao gần hai mét. Tôi chết lặng luôn. Cái bóng đó có rất nhiều mắt, phải nói là rất nhiều... và tất cả các con mắt đều nhìn tôi. Mỗi con mắt có một vẻ khác nhau: khóc, cười, nhưng đặc biệt hơn là giận dữ và đau đớn. Máu tươi rỉ ra. Tôi không biết chúng là giống gì nữa.

Chân tôi không nhúc nhích được, dù tôi cố gắng thế nào chúng cũng không nhúc nhích... Chết tiệt... Nhưng tay vẫn hoạt động được bình thường, tôi dùng tay nắm thật mạnh vào hai chân nhưng chúng cũng chẳng thêm nhúc nhích. Như kiểu là... bị người khác ghim chặt vậy.

Leng keng... leng keng...

Chợt để ý thấy trên tay phải của Quỳnh đang cầm một con lắc hình tròn, một món đồ chơi cho trẻ con. Vi Quỳnh dùng tay vỗ vỗ vào con lắc liên tục. Rồi Quỳnh ngừng, chân tôi lại nhích được một chút, xong lại vỗ, chân tôi lại cứng đơ, rồi nó tiếp tục vỗ, rồi lại ngừng.

Tôi chợt nhận ra, con lắc này chính là thứ điều khiển chân tôi. Nguyên tắc của con lắc đó là: Khi con lắc kêu thì chân không đi được, còn khi ngừng thì chân trở lại bình thường. Tức là, tôi đang bị phụ thuộc vào nó, bằng mọi cách phải phá con lắc này đi, nếu không, tôi sẽ chết...

Nghĩ... phải nghĩ đã... Biết làm cách nào đây?

Đến lúc tôi ngẩng lên thì Vi Quỳnh đã tiến đến gần tôi, mỉm cười dịu dàng nhìn tôi. Vẫn nụ cười ấy, nhưng có phần không ổn. Đúng là không phải Vi Quỳnh, là ma nữ đeo hàì đỏ...

Khục... khục... khục...

Nó đang cười. Tay vẫn vỗ theo nhịp đều đều.

Bỗng con quỷ dùng vỗ tay, cái miệng nó đang ngoác rộng ra đến tận mang tai, chiếc lưỡi đỏ lỏm bỗng lè ra, ngúc ngoác qua lại. Hình như nó không chú ý

đến tôi, mà đang chú ý tới thứ gì đó quan trọng hơn nhiều. Tôi đờ người nhìn nó, chân run run lùi lại.

- Hey...! Phan Ngọc Mai...

Có giọng ai đó khẽ vang lên, ở phía bên phải. Tôi quay sang nhìn, là Dung. Con bé đang núp sau mấy cánh cửa mộc, khẽ giơ tay ra vẫy vẫy tôi. Dung giơ ba ngón tay ra, nói tiếp:

- Tao đếm từ một đến ba, tao và mày cùng chạy... Ok?

Tôi gật đầu ra vẻ đồng ý. Mỹ Dung bắt đầu đếm:

- Một...

- Hai...

- Ba... -Dung ngập ngừng gật đầu.

Chạy...

"Cốp..."

Tôi chết sững, Mỹ Dung cũng chết sững, rồi nó nhìn dưới chân mình...

Mỹ Dung đạp trúng một vỏ lon bia rỗng. Tại tiếng này khiến con quỷ để ý hơn chăng? Tôi nuốt nước bọt ừng ực, từ từ quay về phía sau...

Leng keng... leng keng...

Tiếng lác quỳ này lại vang lên. Ngay lập tức, chân tôi cứng đờ. Nhìn Mỹ Dung, con bé cũng đang khỏ sở gồng mình lên. Hai đứa đưa mắt nhìn nhau, rồi lại kinh hoàng nhìn thứ bầy nhầy như nước mũi đang trượt dài trên nền đá xanh. Ma nữ đeo hài đỏ đâu rồi? Tôi căng mắt nhìn, nhưng không thấy gì ngoài cái thứ đang tiến dần chúng tôi kia. Những chỗ đám nước mũi trượt qua thì để lại một vết máu đỏ.

Leng keng...

Tiếng lác dừng lại và đám bầy nhầy giống nước mũi cũng dừng lại. Mỹ Dung vỗ tay khe khẽ, rồi giơ ngón trỏ ra và chỉ về phía sau, rồi nó làm kí hiệu "Ok". Ý nó chắc là chạy về phía sau. Tôi gật đầu. Con bé tiếp tục giơ một ngón tay, rồi hai. rồi đến ba.

- Chạy... - Tiếng Dung kêu khẽ.

Chưa đến một giây, chân phải của tôi đã bị một bàn tay trắng bệch, lạnh ngắt, cứng đờ nắm chặt lấy, tôi không sao di chân được. Tôi hoảng hốt dùng chân trái đạp thật mạnh vào bàn tay đó, hình như càng đạp mạnh, bàn tay ấy càng bám dai, siết chặt đau như bị gãy xương vậy. Chân tôi bắt đầu tê tê và tím dần vì nghẽn máu. Không làm cách nào cho bàn tay rời ra được, tôi liền cúi xuống, gỡ từng ngón tay một ra. Bàn tay ấy lạnh ngắt như đá, lại chảy nước, kiểu như một cục thịt thối lâu ngày vậy.

Mãi một lúc lâu sau, tôi mới gỡ được ba ngón tay bám vào chân, rồi Dung chạy tới giúp, tôi đã thoát khỏi bàn tay quỷ ấy, chân tôi lần lên những dấu tím tái to. Dung khẽ hỏi:

- Có sao không?

- Đau và sợ. - Tôi đáp ngắn gọn.

Khục... khục...

Khục khục...

Tiếng cười khàn khàn của con quỷ lại vang lên. Nó đang chế giễu chúng tôi.

Cái làm tôi hoảng hơn bao giờ là... đám nước mũi dưới đất đang biến hình. Nó dần dần biến thành tôi. Y hệt, từ khuôn mặt, tóc cho tới hình dáng, rồi biến thành Mỹ Dung, cũng giống y sì không khác một chút gì. Rồi biến thành Phan An Vi Quỳnh, cũng giống hệt nhưng thiếu kính cận.

Con quỷ mang hình dáng Vi Quỳnh tiến về phía chúng tôi. Tôi hoảng, nắm tay Dung, lùi lại dần.

Xạo... xạo...

Có tiếng gì đó lạo xạo được ném ra rất đều và mặt tôi hứng trọn mấy cú ném đó. Sờ rồi đưa vào miệng thử, chúng có vị mặn và khá lớn. Là muối.

- Tổng quái,... tổng quái...

Tiếng của ai đó nói. Ngẩng lại một lúc thì tôi mới nhận ra là Vi Quỳnh. Nhưng cậu ta không mặc áo chùng, không đội mũ và không đeo kính. Cậu ta vừa

cầm cái bát, vừa lăm nhăm và ném muối về phía tôi.

GRÉCCCC...

Con quý kêu lên đau đớn, nó lăn xuống đất, quằn quại một lúc lâu. Vì Quỳnh tiến đến gần con quý, lăm nhăm thần chú, rút một lá bùa vàng dán lên trán con quý. Lập tức, con quý tan biến như một làn khói đen.

Có đúng là Vi Quỳnh không? Trông cậu ấy hơi lạ?

- Là Vi Quỳnh phải không?

Tôi ngờ ngạc hỏi, vẫn giữ khoảng cách với người đối diện. Dung nín tay tôi, thập thò nhìn ra.

- Tôi chứ ai, thế cậu lại nghĩ gì hả? May là tôi xuất hiện kịp, không cậu và Mỹ Dung bị nó nhai trọn rồi...

Quỳnh gườm gườm nhìn tôi, cúi xuống nhặt áo choàng, mặc vào. Tôi để ý, bên cánh tay phải của Quỳnh có một hình xăm dài, hầu như bị áo che khuất nên tôi không nhìn thấy cả hình đó được; là mấy cái đinh cùng một con dài dài như rắn. Vậy là Quỳnh luôn mặc áo dài tay để che hình xăm kia sao?

Tôi vẫn nghi ngờ, liền nhúm một nắm muối trắng, ném vào người Vi Quỳnh. Con bé quay ngoắt lại, nghiêng răng chửi tôi:

- Tôi là Phan An Vi Quỳnh... Cậu vẫn nghĩ tôi là quý à...? Thật tình...

Đến lúc này tôi mới tin Vi Quỳnh. Tức là con ma nữ đã được đối phó rồi. Yeah! Vậy mà làm tôi lo mãi.

Bạn đang đọc truyện *Nghịet Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

- Là Vi Quỳnh thật đúng không? Có phải cậu không? - Mỹ Dung hỏi lại.

- Thì là tôi chứ ai... Sao cậu hỏi nhiều thế???

Quỳnh gất gồng, Quỳnh đang tìm gì đó trên nền đất nhưng hình như không thấy. Rồi con bé quay sang tôi, hỏi:

- Cậu có thấy kính của tôi đâu không? Các cậu có cầm không?

Tôi giật bắn người, ngơ ngác nhìn Quỳnh. Dung cũng nhìn tôi. Kính nào vậy? Tôi cúi mặt suy nghĩ, rồi ngẩng đầu:

- Không cầm, con quý vừa nãy cũng không cầm.

- À, tôi quên mất! Kính của tôi được làm bằng bạc, tôi còn yểm bùa vào nữa nên chắc quý không cầm được. Tìm giùm tôi đi, nhanh lên! Không có nó tôi không nhìn được...

Rồi Quỳnh lại cúi xuống tìm tiếp. Tôi nhìn thấy một khoảng đen kì lạ trong hốc mắt nó. Chà nhẽ nó cũng là quý?!

- A...! Thấy rồi. - Quỳnh reo lên sung sướng, nó lau kính, đeo vào rồi mới quay ra chỗ tôi.

Đáng ngờ thật... Không lẽ Quỳnh cũng là ma quý ư? Vừa nãy, hai hốc mắt của nó... Nhưng cũng có thể là mình nhìn nhầm.

- Đi thôi.

Quỳnh nháy mắt, tiến gần về cây cột có chữ *DỐC MA*, nó lấy từ trong túi áo choàng ra một con dao sắc, cắt bàn tay mình chảy máu rồi hứng cho máu chảy vào chữ trên cây cột. Máu chảy vào chữ *DỐC MA* thì dừng lại, như kiểu hai chữ đó đang hút máu vậy. Mà đúng thật, hai chữ đó đang hút máu, những dòng chữ trên cây cột bắt đầu sáng rực lên. Quỳnh lăm bắm một câu có hai từ mà tôi không hiểu, nó nói mấy lần liền. Tôi không hiểu, nhưng đoán thầm đó là một câu thần chú cổ nào đấy.

- Cái gì vậy Vi Quỳnh? - Tôi tò mò hỏi. Nhưng Quỳnh không đáp, có vẻ nó đang rất chú tâm tới cây cột.

Quỳnh đứng lặng một lúc lâu rồi day trán thờ dài, miệng lăm bắm: "Máu không đủ, phải có vật cống." rồi nó xoay nhẹ con dao, vạt một miếng thịt trên mu bàn tay vào cây cột. Miếng thịt bỗng teo nhỏ lại, dần dần biến mất. Sau đó, một thứ tiếng ầm ầm như sấm rền vang lên, cây cột bị tách đôi ra. Nhìn vào bên trong tối thui; nhưng khi dời mắt ra xa, tôi có thể lờ mờ thấy được một cánh cửa sáng, ngó bên dưới mặt đất là hàng loạt các loại dây nhóp nhép tanh tưởi khiến tôi không khỏi nhẩn máy.

- Vào đi. - Quỳnh giục, nó nhả mặt xé vạt áo ra buộc kín miệng vết thương. Nhưng máu vẫn từ tay nó chảy rò rỉ. Mất một miếng thịt không đau mới lạ.

- Nhưng..

Tôi chần chừ, vừa muốn bước vào vừa không. Nhỡ bên trong là một lũ quái vật chờ tôi vào xé xác thì sao? Nhưng tôi cũng không muốn ở đây thêm nữa, chỗ này rõ âm u, lại có nhiều oán khí nữa. Tôi quay sang Dung, cười. Mỹ Dung tròn mắt ngó tôi:

- Mà cười có ý gì thế?

- Tất nhiên là... - Tôi ngừng nói, đẩy Mỹ Dung vào rồi nói - ... để cho mày vào trước rồi.

- Đột... con chó... Mày...

Dung mới nói tới đó đã ngừng, tôi thấy hơi lạ; bình thường Dung sẽ mắng tôi là cái loại này loại kia nhưng không thấy tiếng Dung nữa. Tôi ngó trân trân vào trong, không thấy ai cả. Tối thui. Tôi òa khóc, giật áo Quỳnh:

- Quỳnh ơi, Mỹ Dung biến mất rồi... Tao biết phải làm sao bây giờ... Huhu...

- Có gì mà ghê thế... Tôi nói đi thì đi đi, lại còn lăm mồm thế...

Quỳnh đứng dậy, kéo tôi đi vào trong... Tôi nhắm chặt mắt, không dám mở ra.

- Này, mở mắt ra đi...

Tiếng Quỳnh làm tôi giật thót. Tôi ngó xung quanh, rồi ngo ngác thì thềm:

- Đây là đâu?

- Đường về. - Quỳnh đáp gọn.

Tôi im lặng. Để ý thấy trên bàn tay Quỳnh không còn máu rỉ ra nữa, tôi mới yên tâm. Nhưng tôi để ý thấy hai tay Quỳnh đang lần theo một loại dây, một dây xanh, một dây đỏ. Hai dây xanh đỏ gắn với hai bên cửa cửa. Tôi tò mò:

- Sao chúng ta phải theo hai dây này vậy?

- Đây là lối ra...

Quỳnh đáp. Tôi nhìn xuống chân: Có rất nhiều loại dây xanh đỏ, chúng đều bốc mùi hôi thối không chịu được. Tôi thắc mắc, hỏi tiếp:

- Dưới sàn có rất nhiều loại dây xanh đỏ, sao cậu không dùng chúng?

- Vì nếu chúng ta theo những loại dây đó, chúng ta sẽ bị lạc và bị ăn thịt, bởi chúng...

Quỳnh hất mặt về phía tay phải. Tôi cũng nhìn sang bên phải. Xung quanh toàn những bộ xương người trắng phớt xếp thành hàng dài, quanh đó là hàng loạt những con dài dài, cao tầm hơn hai mét. Da chúng sần sùi, xám ngoét. Đầu nhỏ, tai nhọn hoắt như tai dơi, răng cũng nhọn hoắt, dài từ miệng chúng dót đầy nền đất. Trông chúng xấu trông tưởng nổi.

- Chúng là cái loại gì vậy?

- Quỷ đói. - Quỳnh đáp.

- Quỷ... quỷ đói á...? - Dung há hốc miệng.

- Mỹ Dung, mày từ đâu lòi ra thế?

- Vừa nãy thôi. - Dung nhún vai. - Tao bám theo mày nãy giờ...

- Sắp có một con lướt qua chúng ta rồi kia. Bình tĩnh nhé? Không được gào lên đâu đấy!

Quỳnh quay lại nhắc tôi, giọng nó có vẻ nghiêm túc, chỉ ngón tay ra phía trước. Cách chúng tôi tầm sáu mét, có một con quỷ đói đang đi ngang qua, bỗng nó quay lại, đi về phía chúng tôi. Trời ơi,... nó thấy tôi rồi... Nó vừa to, vừa cao nữa, nước dãi bắt đầu chảy đầy trên vai áo tôi. Cái mùi tỏi không chịu được.

Tôi nín thở.

- Nó trông thấy chứ? - Dung thì thào.

Con quỷ đối nhìn chúng tôi một hồi lâu, trán tôi toát mồ hôi hột. Tôi nghĩ rằng nó sẽ lao vào xé thịt chúng tôi. Nhưng không, nó lại quay đi. Tôi vuốt ngực.

- Chả nhẽ nó không thấy chúng ta sao?

Mỹ Dung bắt chợt hỏi. Đúng rồi, rõ ràng có vẻ con quỷ đối trong thấy nhưng nó không xô ra vỗ lấy chúng tôi ăn thịt? Tại sao vậy?

- Quỷ đối không có mắt, không có mũi. Nên chúng không nhìn thấy chúng ta. Nhưng... thật may là ta bám vào mấy sợi dây này, mới có thể che mắt được chúng. Kiểu như một tấm kính đen vậy.

- Ồ...

Tôi trầm trồ. Quả là con thầy pháp, cái gì cũng biết.

- Sắp tới lối ra kia... Đi lên...

Quỳnh nhắc, rồi nó dừng lại, đẩy chúng tôi ra trước. Xong nó túm dai đầu dây xanh đỏ kia giật mạnh một phát, cánh cửa kì lạ xoay chuyển và đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Nghiệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

- Chúng ta đang ở đâu đây? Phan An Vi Quỳnh?

Tôi hỏi, ngơ ngác nhìn xung quanh. Chúng tôi đang đứng trong một con hẻm rộng. Cánh cửa khi nãy đã biến mất từ lúc nào, chỉ thấy một vùng máu lớn gần đó.

- Biến mất rồi... Chúng ta đi thôi...

Quỳnh kéo tôi và Dung ra khỏi con hẻm. Tôi cảm thấy có thứ gì đó ẩm ẩm chầy trên cánh tay tôi. Nhìn xuống, là máu. Tôi không bị thương ở đâu cả. Vậy máu này là của Quỳnh. Tôi kéo Quỳnh lại, giật miếng vải đen trên mu bàn tay ra. Vết thương khá sâu, ăn vào đến tận xương.

- Vi Quỳnh, vết thương của cậu...

- Ồ, vậy sao...? Kệ nó đi, sẽ khô lại mau thôi.

- Nhưng...

- Kệ đi. - Quỳnh gắt, rồi nó rút tay lại, kéo áo choàng che vết thương.

- Lấy gạc mà cuộn vào này, để hờ bụi bặm bay vào rồi lại nhiễm trùng cho thì khổ. - Dung nói, tiện tay ném cho Quỳnh một cuộn gạc trắng. Quỳnh bắt lấy, miệng lầm bầm:

- Cảm ơn...

- Có cần tớ giúp không? - Tôi hỏi.

- Không cần, tôi tự làm được.

- Mà, nhà cậu ở đâu vậy? - Dung cười, ngó xung quanh. - Có gần đây không?

- Gần mà... Ngay đầu con hẻm này thôi. - Quỳnh đáp.

Tự dưng tôi thấy đầu Dung bốc khói nghi ngút. Híc... cũng phải thôi, đi qua gần 100 con ngõ vừa nãy thì đến tôi cũng cáu.

- Trời ơi... Sao cậu lại dụ tớ đi xa quá vậy? Ngay đầu con hẻm này.

Vừa nói, Dung nhìn tấm biển trên đầu mình. Mặt nó tái ngắt, một lúc lâu, nó gào:

- ĐƯỜNG NGÔ GIA TỰ... CÁCH TRƯỜNG THANH ĐẰNG ĐÚNG HAI CÂY SỐ. VẬY MÀ... CẬU DỤ TÔI ĐI TỚI ĐÂY HẾT...

Rồi Dung cúi xuống xem đồng hồ. Nó cầm phần gào tiếp:

- BÂY GIỜ LÀ MUỖI GIỜ. CẬU LÀM CÁI KHỈ GÌ TRONG CÁI NƠI ĐÂY?

Vì Quỳnh nhăn mày. Mọi người đi qua nhìn chúng tôi. Tôi vội chạy tới vuốt ngực Dung, nói:

- Mày im ngay đi không? Người ta đang nhìn kìa?

- Ồ, tao biết,... mày biết tao đi qua bao nhiêu con ngõ không? Chân tao như muốn rời luôn. Tao muốn rã chân luôn...

- 83 con ngõ... - Vì Quỳnh mỉm cười. - Cũng giám được cho cậu vài kí đấy chứ? Mỹ Dung?

- Giám, giám cái đầu mày ấy...!

Dung xô tới chỗ Quỳnh, thật may là tôi ngăn kịp được; tôi bịt mồm nó lại nhưng nó quá khỏe, nó giật được tay tôi ra, chạy tới chỗ Quỳnh. Quỳnh rút từ trong áo một lá bùa vàng, dán lên trán Dung. Ngay lập tức, Dung không cựa người được, đứng im như phỗng.

- Muốn giúp mà lại bị quở, thật là...! - Quỳnh than thở.

- Quỳnh, cậu làm gì Dung thế? - Tôi gắt.

- Yểm bùa vào nó để nó nói ít đi chứ sao... Phiền phức. - Nói rồi Vì Quỳnh xoay người bước đi.

Lại gần Dung, chọc ngón tay vào người nó, nhưng tuyệt nhiên nó không cựa quậy. Tôi tát cho Dung một phát; cú đó phải nẩy đom đóm mắt, tay tôi đau rất nhưng nó vẫn đứng im như pho tượng. Tôi lại lấy tay hươ hươ trước mắt Dung, thấy mắt con bé đảo đảo, miệng nó mấp máy gì đó nhưng chỉ phát ra tiếng kêu éc éc.

- Thôi chết, yểm nhầm bùa lợn rồi. - Quỳnh che miệng cười.

- Đây, Quỳnh... - Tôi gọi với theo.

- Gì?!

Quỳnh quay lại, trông mặt con bé cợt nhợt kinh khủng. Tôi nhìn Quỳnh, xong lại nhìn Dung, rồi lại nhìn lá bùa vàng dán trên trán Dung. Tôi vờn tay định giật lá bùa ra nhưng bàn tay của Quỳnh nắm chặt lấy tay tôi.

- Đừng gỡ ra, để tôi giải thích hết đã nào...

Quỳnh buông tay nó ra khỏi cổ tay tôi. Tôi im lặng nghe Quỳnh nói, đây chẳng phải cách tốt nhất sao? Quỳnh lăm bả câu thần chú. Miệng Dung mấp máy.

- Nói được rồi đấy.

- Thả tao ra, thả tao ra... - Mỹ Dung vùng vẫy, nhưng hình như càng vùng vẫy càng đau đớn hơn; như lúc này, Dung đang ôm bụng rên rỉ.

- Muốn nói nữa không? - Quỳnh cười híp mắt.

- Mày là cái đồ... - Mỹ Dung nói, nhưng nó dừng lại ngay. Tôi thấy rõ trên da nó đang nổi từng mảng da gà. Nó nổi vì lí nào tôi không biết vì tôi có nhìn thấy gì đâu.

- Đã không biết thì dựa cột mà nghe. - Quỳnh lại cười. - Các cậu có biết tại sao tôi phải dụ con quỷ không?

- Chịu... - Mỹ Dung nói.

- Vì nó là quỷ biến hình... Đúng không? - Tôi tự dưng sờn gai ốc.

- Gần vậy! Nó là quỷ biến hình cấp cao, rất cao là đẳng khác. Nó lại có thể biến thành một người giống y hệt tôi, y hệt cậu, và Mỹ Dung nữa. Ma nữ đeo hài đỏ... Là biệt danh Ngọc Mai đặt cho con quỷ đó đúng không?

Tôi gật đầu. Nó đeo hài đỏ thì chả gọi là ma nữ đeo hài đỏ; chứ tôi đâu có biết tên của con quỷ đó đâu mà gọi.

- Nhưng,... tại sao nó lại theo tôi và Phan Ngọc Mai?

- Tại sao á? - Quỳnh bặm môi. - Có lẽ vì tiền duyên kiếp trước chẳng hạn.

Quỳnh cười. Tự dưng tôi toát mồ hôi. Vậy duyên tiền kiếp là có thật sao? Tôi cứ nghĩ những thứ đó chỉ xuất hiện phim ảnh thôi, ai ngờ chính tôi lại bị đặt vào chính tình huống này. Tôi lúng túng:

- Làm cách nào để khử nó?

- Không khử được nó đâu. Oán khí của nó đã lan khắp mình rồi. Nó đã tu vi hóa quỷ. - Mặt Quỳnh nghiêm túc hơn. - Và những kẻ đã xát muối vào người nó sẽ không có kết cục tốt đâu, như tôi, cậu và Mỹ Dung chẳng hạn. Không biết nó ăn thịt được bao nhiêu người rồi không biết. - Quỳnh thở dài.

- Vậy, làm nó quay đầu được không?

Mỹ Dung bắt chợt hỏi, có một sự run không nhẹ ở đây. Quỳnh ngược mắt lên nhìn Dung, rồi lắc đầu thờ dài:

- Không... một khi cô gái đó đã hóa quỷ thì sẽ không phân biệt được gì hết, chỉ muốn rắp tâm trả thù kẻ làm nó đau đớn thôi. Nó là quỷ ăn thịt người nữa. Éo, tưởng tượng coi bị nó nhai thịt cảm giác sẽ thế nào nhỉ?

Tự dưng tôi sồn da gà. Híc, lẽ nào tôi phải chết sao? Vuốt mồ hôi trên trán, tôi hỏi tiếp:

- Vậy vừa nãy cậu dụ nó sao?

- Chuẩn đấy! - Vì Quỳnh vỗ đùi reo lên. - Nhưng ai ngờ nó nôn nóng muốn ăn thịt các cậu quá, muối thì không đủ pháp lực, nên tôi mới phải xài bùa. Azzzz...

Tôi vẫn thắc mắc câu *duyên tiền kiếp* của Vi Quỳnh. Không lẽ Quỳnh biết tiền kiếp của tôi như thế nào sao?

- Này, Quỳnh... - Tôi giật áo nó.

- Hả?

- Cậu biết duyên tiền kiếp của tớ sao? Có thể kể cho tớ được không?

Quỳnh giật thót, rồi nó nhăn mày nhìn tôi, ấp úng:

- Tớ đã nói thế sao? Chắc cậu nhớ nhầm rồi...?

Rồi Quỳnh quay đi. Tôi cảm thấy Quỳnh đang giấu tôi chuyện gì đó thì phải. Nhất quyết tôi phải hỏi cho ra mới được.

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Chúng tôi đang đứng trước một ngôi nhà mang phong cách Trung Hoa với cổng cao và tường bao xung quanh. Rất giống với khu phố lúc nãy chúng tôi dùng để dụ quỷ. Vi Quỳnh bước đến, dùng tay gõ lên cánh cửa ba lần. Cánh cửa kêu kẹt kẹt rồi từ từ mở ra. Trong tâm trí tôi tưởng tượng: sẽ có người ra mở cửa, rồi hồ hởi hỏi thăm. Nhưng không, không có ai hết. Tôi nuốt nước bọt ừng ực, hướng ánh mắt ngờ vực về phía Vi Quỳnh. Đây có phải nhà nó không, hay tôi vẫn đang lạc trong khu phố ma ấy?!

Quỳnh không thèm nhìn tôi, nó chậm rãi bước vào. Tôi nhìn Mỹ Dung rồi vội bước theo.

Thực sự thì cũng không đáng sợ như tôi nghĩ. Nơi đây khá đẹp, có khá nhiều hoa. Tôi trông thấy có một bông hoa màu tím rực, khá đẹp.

- Đừng sờ vào bông hoa đó! - Vi Quỳnh gườm tôi.

Tôi đứng lên, bông hoa thực sự rất đẹp, tôi chỉ muốn hái nó. Nhìn vẻ mặt tiếc rẻ của tôi, Quỳnh lên tiếng:

- Đó là hoa ăn thịt người, sờ vào sẽ bị nó hút máu. Sau đó vết cắn sẽ thối rữa ra, sẽ lan dần dần khắp người. Chúng mang lại một cảm giác đau đớn tột cùng cho kẻ bị nó cắn. Muốn lấy nó nữa không?

Tôi sờ hết cả da gà, lắc đầu nguầy nguậy. Híc, cứ tưởng chỉ đơn thuần là hoa, ai ngờ... lại là hoa có độc.

- Đừng chạm vào bất cứ thứ gì trong vườn này. Hoa ăn thịt người là hạng rẻ tiền nhất. Còn nhiều loại khủng khiếp hơn cơ...

Tôi giật đầu lia lịa. Nghe Quỳnh nói vậy tôi đã thấy kinh rồi, hoa ăn thịt người là hạng rẻ tiền nhất, vậy cái loại gì lợi hại nhất?

Tôi theo Quỳnh vào sân, đi hết sân sẽ tới một dãy nhà, Quỳnh gọi là đại sảnh, tôi nghĩ đây chắc là phòng khách. Quỳnh đẩy cửa, nó cúi xuống kính cẩn mời chúng tôi:

- Mời vào.

Mỹ Dung vào trước, tôi vào sau. Trong phòng cũng không có gì đáng ngại lắm, phòng rất rộng, kiến trúc rất đặc biệt. Bàn ghế có ba bộ, được xếp hình chữ U ở giữa căn phòng; hai bộ được kê song song với nhau, còn một bộ nữa đặt ở trên cùng. Có thể hiểu, bộ trên cùng dành cho chủ nhà, hai bộ được kê song song dành cho khách. Người ta để chậu cảnh, bình hoa trên các kệ gỗ quanh phòng. Một bức hoành phi câu đối được treo ở trung tâm phòng, xung quanh treo nhiều bức thủy mặc; có một bức khiến tôi để ý nhất là bức tranh vẽ một người con gái mặc quần áo Trung Quốc thời nhà Đường, tay bế một con mèo nhỏ mập mạp lông trắng, cô ấy rất xinh đẹp, thực sự rất đẹp và rất giống tôi! Tôi hơi hoảng hốt, vội quay mặt nhìn đi hướng khác. Góc phòng có đặt một chiếc lư hương bằng đồng. Nhìn kĩ thì sẽ có một làn khói mỏng mỏng từ đó bay ra. Theo lời Quỳnh nói thì cái này để chống muỗi.

Quỳnh đưa cho tôi hai cái mũ nhỏ có ren phủ xung quanh. Nó bảo đội vào. Tôi làm theo, đơn thuần nghĩ rằng chắc đây là một nghi lễ tiếp khách. Rồi Quỳnh chạy ra ngoài, kêu đi lấy nước.

Kết...

Ai mở cửa?!

Tôi quay lại nhìn chỗ bên cạnh, thấy Dung vẫn ngồi im như pho tượng. Vậy ai mở cửa?

- Chà?! Nhà ta có khách sao?

Tiếng của một thằng nhóc, đi lướt qua chúng tôi. Mặt nó rất hách dịch, nó nhìn hai đứa tôi một lượt rồi ngồi lên bộ ghế trên cùng dành cho chủ nhà, ung dung gác chân lên ghế và huýt sáo. Dung giật áo tôi, thì thầm:

- Chủ nhà đây chẳng?

- Chủ nhà?! Sao có thể được? Thằng nhóc mới chỉ tầm 11, 12 tuổi thôi. Tao nghe Quỳnh nói, ba nó chết từ lâu rồi. Thằng nhóc này chắc là em Quỳnh...
- Tôi đáp.

Dung ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ. Nó nói tiếp:

- Thế mà sao nó lại ngồi trên ghế cao nhất. Ghế của chủ nhà...

- Bố tao biết được à? Mày tự mà đi hỏi thằng nhóc đi... - Tôi gất. - Mà phòng này hơi nóng nhỉ?

- Ừ... tao toát mồ hôi đầy tay rồi nè.

Dung giơ bàn tay đầy mồ hôi của mình lên. Tôi vội vàng xua tay:

- Đừng lau vào áo tao.

Chợt thấy có quạt treo tường trên đầu Dung, tôi nhắc:

- Bật quạt lên cho mát kìa...

Dung nhìn trên đầu nó, liền đứng dậy và giật dây. Bỗng mặt thằng nhóc biến sắc, nó hét:

- Yêu quái... Yêu quái...

Chúng tôi nhảy dựng lên, ôm chầm lấy nhau, người run run bần bật. Đảo mắt xung quanh phòng tìm xem con yêu quái mà thằng nhóc nói đang ở đâu, miệng lắp bắp:

- Yêu quái... Ý nhóc là sao? Nó... nó... nó... ở... đâu?

- Cái thứ đang quay trên tường kia kìa...

Nó thất kinh chỉ chiếc quạt đang quay trên tường, tay nó lăm lăm cầm một chiếc bình sứ cổ, cái điệu của thằng nhóc nhìn buồn cười không tưởng. Chúng tôi đồng loạt nhìn nhau, rồi nhìn thằng nhóc bật cười ha hả. Nó ngơ ngác nhìn chúng tôi, rồi phẫn nộ gào lên:

- Gì chứ? Sao các người lại cười, nó là yêu quái đấy... nhìn tay nó kìa...

Tôi cười muốn rớt hàm luôn, Mỹ Dung cười đến nổi lăn bò ra đất. Cái quạt bị cho là yêu quái... Thằng nhóc này từ Sao Hỏa rớt xuống à? Có nhìn cười, làm vẻ mặt nghiêm túc, tôi nói:

- Bé có cần chị hỗ trợ cho cái đĩa bay để về hành tinh của bé không?

- Cái gì?! - Mặt nhóc này bắt đầu đen sì. Nó hét. - Các người dám chọc tức bốn vương, muốn chết hả...?

Rồi nó ném chiếc bình sứ trên tay xuống đất. Nó thờ hồng học, mặt đỏ gay tức giận. Tôi nín cười, xóc lại mũ, cúi xuống đỡ Mỹ Dung; nhưng con bé cười

nhiều quá, tôi đành thụi một phát vào bụng Dung, thì thầm

- Đứng dậy nào, mày có muốn tao nhặt lại mồm họ mày không?

- Hơ... dĩ nhiên là không..

Rồi chúng tôi lui cui ngồi về chỗ của mình. Thăng nhóc nhìn tôi thật lâu, cái ánh mắt soi mói này khiến tôi bực mình.

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Thăng nhóc tiến sát gần tôi, vén chiếc mũ có mạng che mặt lên. Sau khi nhìn mặt tôi, vẻ mặt nó có vẻ hơi hốt hoảng, nó run run vươn tay ra chạm vào má tôi. Nó chợt òa lên khóc hu hu. Tôi và Dung nhìn nhau, Dung nhủu mày nhìn tôi đầy nghi hoặc; tôi thì chả hiểu gì đang diễn ra, tôi chưa đụng vào một sợi tóc của thăng bé cơ mà?! Tự dưng nó khóc thì có liên quan gì tới tôi mà Dung nhìn tôi với ánh mắt không-bình-thường đó? Thăng nhóc thút thít nói, bao nhiêu sự kiêu ngạo tan biến hết:

- Tịch tỷ tỷ... tỷ tỷ còn sống sao? Có phải tỷ tỷ không?

Tịch tỷ tỷ? Tịch tỷ tỷ là ai? Thăng nhóc nói gì tôi không hiểu?

- Chì không phải Tịch tỷ tỷ, chị cũng không biết người đó là ai... Thôi nào, bé nín đi... - Nói rồi tôi vươn tay lau nước mắt cho nó.

- Tay tỷ ẩm quá... Tịch tỷ,... Đây có phải là mơ không...? Đệ cứ nghĩ tỷ đã chết cùng với đứa con trong bụng rồi...

Đến lúc này tôi càng bối rối hơn. Tôi chết cùng đứa con trong bụng? Là sao? Tôi còn chưa lấy chồng mà thăng bé dám kêu tôi có con? Lại còn đã chết nữa? Mỹ Dung giật áo tôi:

- Mày có con à?

Trời ạ! Đến nước này con bé còn nghi ngờ tôi, chả lẽ không coi tôi là đứa bạn thân nhứt của nó sao? Tôi vội phản trần:

- Mày bị điên à? Tao còn chưa có thăng nào yêu đây; huống hồ là đã chết...

- Thế ý thăng nhóc nói là sao?

- Bố tao biết được à? Mày tự hỏi nó đi... Mà tao tên Phan Ngọc Mai, họ Phan chứ không phải họ Tịch. Chắc nó lầm tao với ai đó...

- Không đúng, giọng nói này, ánh mắt này, cử chỉ dịu dàng này... Là Tịch tỷ chứ chẳng phải ai... - Thăng nhóc khóc to hơn. - Tỷ quên đệ rồi sao?

- Nhóc nhầm rồi... Chị không phải Tịch tỷ tỷ gì đó của bé, chị là Phan Ngọc Mai...

Thăng nhóc lắc đầu nguầy nguậy, gào to:

- Nói dối! Rõ ràng tỷ là Tịch Dương Ân... sao lại có thể là Phan Ngọc Mai?

- Có lẽ là em nhầm với ai đó chẳng? - Mỹ Dung đỡ lời hộ tôi. - Bạn nữ này năm nay mới 16 tuổi thôi, cũng chưa có hôn thê...

- Không đúng,... hình của tỷ còn được treo ở gian phòng kia. - Rồi thăng nhóc chỉ vào bức tranh vẽ một nữ nhân mặc đồ thời Đường.

Tôi nhìn bức tranh trần trần. Là bức tranh khi nãy; người trong bức tranh rất giống tôi, nếu trừ bộ váy ra thì đó là một bản sao chính thức. Mỹ Dung cũng hoảng hốt không kém, con bé hết nhìn tôi, lại nhìn bức tranh, mấy lần như thế liền. Đúng là giống thật, nhưng hình đó của một nữ nhân hoàn toàn xa lạ mang tên Tịch Dương Ân, có vẻ như, cô gái đó là người thời Trung Hoa. Ở mà khoan, người Trung... Vậy sao thăng nhóc này lại biết cô gái trong tranh tên Tịch Dương Ân, lại còn nhắc tên họ của người ấy nữa, vậy chứng tỏ rằng thăng nhóc và nữ nhân trong tranh có quan hệ thân thiết với nhau. Tịch Dương Ân, là một tên mang đậm chất Trung Hoa.

- Đệ nhất quyết phải hỏi Tiêu Ván tỷ tỷ cho rõ vấn đề. Tỷ tỷ chờ đệ... Đệ sẽ quay lại ngay...

Nói xong, thăng nhóc chạy đi luôn.

- Mày nói đi, tại sao mày và cô gái trong tranh lại giống nhau đến thế? - Mỹ Dung hỏi.

- O,... cô ấy giống tao thì bố tao biết được à? Tao là do ba mẹ tao sinh ra, tao làm gì có liên quan đâu?

- Vậy sao? Nhóc đó lại gọi mày là Tịch tỷ tỷ, còn cái tên Tịch Dương Ân là sao? - Mỹ Dung nhếch mép cười. Nụ cười này có ý gì?

Tôi im lặng. Lúc này tôi không nói được gì nữa, tốt nhất là im lặng cho yên ổn. Đã nói là tôi không biết thằng đó nói gì rồi cơ mà? Lại còn cái tên Tịch Dương Ân, rồi Tịch tỷ tỷ, càng nghe tôi càng không hiểu. Mà thôi, để Vi Quỳnh về thì trực tiếp hỏi cũng không sao.

Mỹ Dung tiến gần đến bức tranh, ngắm nhìn một lượt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, xong lại nhìn tôi. Dung chăm chú nhìn vào góc bức tranh, đưa tay vẫy tôi, nói:

- Lại đây nào Phan Ngọc Mai,... Tao tìm được họa sĩ về bức tranh này rồi..

Hình như Dung khám phá thứ gì đó rất đặc biệt; tôi liền chạy tới. Dung chỉ vào một góc nhỏ, khuất ở bên phải bức tranh. Có một hàng chữ nho ngoằn ngoèo bằng mực. Chữ Trung Quốc,... Tôi làm sao hiểu được?! Dung cười, nói:

- Vương Thuấn, chữ đó là như vậy...

- Mày biết tiếng Trung à?

Tôi hơi ngạc nhiên, Dung là đứa rất lười, làm sao nó có thể ngâm cứu chữ Trung được.

- Không. Chả là bố già nhà tao có đầu giá một bức tranh của họa sĩ này. Khi được bức tranh, ông vui sướng lắm. Khi tao hỏi họa sĩ là ai thì ông bảo là Vương Thuấn, rồi chỉ vào góc bức tranh. Nhìn nè... - Nó chỉ vào gương mặt của nữ nhân trong tranh. - Từng đường nét trên gương mặt được vẽ rất tỉ mỉ, mắt rất đẹp, đúng không? Rất giống mày nữa?

Tôi hơi chột dạ. Quả thật...

- Bố già tao bảo, ông Thuấn chết năm 25 tuổi. Do vậy, người đời không biết về ông ta nhiều. Rất nhiều bức tranh bị đánh cắp, trong đó có bộ rất nổi tiếng, tao nghe loáng thoáng bố tao nói là vẽ về bốn mỹ nhân thời Minh. Nghe nói, một bức tranh vẽ về mỹ nhân họ là Tịch Dương, tên là Ân Thi. Là một quốc sắc thiên hương. Không ngờ hôm nay lại có thể trông thấy tận mắt... Chắc chắn... - Mỹ Dung tắc lưỡi. - Không biết bản bức này thì được bao nhiêu tiền đây?

- Vậy mày biết ông họa sĩ này sống ở thế kỉ nào không?

- Bố tao bảo là giữa thế kỉ 17 nhưng có người lại bảo cuối thế kỉ 15, đầu thế kỉ 16... Nói chung chả biết đầu mà lần...

Bức tranh này được vẽ từ mấy thế kỉ trước. Chắc hẳn rất đắt, nhưng... sao gia đình Vi Quỳnh lại có bức này?

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Càng nghĩ càng khó hiểu, gia đình Quỳnh cũng không phải thuộc loại khá giả gì. Mà vì sao lại có bức tranh này chứ?

- Mà bộ tranh về bốn mỹ nhân thời Minh đó... - Dung tắc lưỡi.

- Sao?

- Mày có nghĩ có người "nhái" lại được bộ này không?

- O hay, bố tao biết được à?

- Nhưng... - Dung chỉ vào nét chữ kia. - 王順, chữ đó là Vương Thuấn...

- Ủ, thì sao?

- Bố tao bảo, người đời thường kể ông ta là một Âm Dương sư...

Âm Dương sư? Tôi không hiểu, nghĩ mãi cũng không hiểu, tôi bèn hỏi:

- Âm Dương sư là nghề gì?

- Tao nghe bố tao bảo là, đó là một nghề liên quan đến Âm Dương ấy, nói chung là mấy người dùng yêu thuật để giết người, dùng thịt người để nuôi ma quỷ...

- Hà??? Trên đời còn có nghề đáng sợ như vậy sao? - Tôi nhún vai.

- Có thể, nhưng hầu như chả có "Âm Dương sư" nào hoạt động công khai cả. Thời gian trước người ta đồn ầm lên nào là có Âm Dương sư, nào là có quỷ ăn thịt người. Rồi một thời gian lại lắng xuống... - Dung nhún vai.

Hầu như tôi không quan tâm tới những việc lật vật như vậy nên khi nói về một vài nghề liên quan tới tâm linh, tôi như một con gà tây.

- Mà có nghĩ Vi Quỳnh là hậu duệ của Vương Thuần không?

- Chưa... Nó họ Phan cơ mà?

- Không, mà nhớ lại xem, khi nãy thằng nhóc gọi Vi Quỳnh bằng một cái tên hoàn toàn khác... Là tên gì tao quên mất rồi, mà có nhớ không?

Mỹ Dung chấp hai tay ra phía sau, đi đi lại lại như kiểu suy nghĩ mông lung lắm ấy. Đúng là hồi nãy thằng nhóc gọi Quỳnh bằng cái tên khác thật... Nhưng tên đó tôi cũng quên rồi. Để xem nào... nó gọi là Văn tỷ tỷ,...Tiêu Văn tỷ tỷ? Minh Văn tỷ tỷ?

- Tiêu Văn tỷ tỷ chẳng? - Tôi nói.

- Chuẩn com mẹ nấu rồi! - Dung vỗ tay một cái "đét" nghe rất chói tai. - Tiêu Văn... Vương Tiêu Văn chẳng?

- Mà có nghĩ rằng chúng ta nên hỏi thằng Quỳnh không?

- Mà không có nào à? Nếu hỏi thẳng chắc gì nó đã trả lời ngay? - Dung đánh mặt gât.

- Mà này... - Tôi túm lấy vai áo Mỹ Dung.

- Gì?

- Mà đừng đi đi lại lại nữa được không? Tao chóng hết cả mặt...

- Ừ...

Dung kéo chiếc ghế nhựa gần bức tranh rồi ngồi xuống, nó vẫn nhấp nhòm không yên.

- Có một người chúng ta có thể hỏi...

Tôi buột miệng nói khi nhớ tới thằng nhóc kì lạ vừa nãy. Tôi có thể hỏi nó để rõ ngọn ngành. Nhưng không được,... rất cục là không được; linh cảm mách bảo tôi như vậy. Thằng nhóc có thể gặp nguy hiểm...

- Ai?

- Mà thôi,... Tiêu Văn... một cái tên Trung Quốc... - Tôi vội đổi chủ đề, phòng việc Mỹ Dung nổi khùng lên rồi bóp cổ tôi thì chết.

Y như theo dự tính, Mỹ Dung hỏi ngay:

- Thì sao?

- Có cái gì đó lạ lạ... Nhặng nhóc vừa nãy gọi Vi Quỳnh là Tiêu Văn tỷ tỷ. Cô gái trong tranh kia. - Vừa nói tôi vừa chỉ về phía bức tranh được treo trên tường - được gọi là Tịch Dương Ân, hay còn được gọi là Tịch Dương Ân Thi, một mỹ nhân nổi tiếng và... - Tôi ngập ngừng - và... rất giống tao.

- Ừ, thì sao? - Mỹ Dung nhún vai.

Bây giờ tôi hầu như không nghĩ được cái gì. Trong đầu tôi bị lấp đầy bởi rất nhiều vấn đề, chúng đan xen với nhau, ý này mâu thuẫn với ý kia khiến tôi không biết nên nói gì trước. Tôi đành nói từ cái đơn giản nhất:

- Mà nghĩ trên đời này có luân hồi chuyển kiếp không?

- Tùy tâm linh của từng người... Người nói có, người nói không... Mà sao à? - Mỹ Dung nhăn trán.

Tôi gật đầu rồi nói tiếp:

- Có thể... là Vi Quỳnh kiếp trước tên là Tiêu Văn. Sau khi đầu thai, cậu ấy có thể nhớ được tất cả những gì từ kiếp trước. Và nữ nhân kia...

Nói đến đây tôi bỗng ngập ngừng, thực chất thì đây chỉ là giả thuyết, nói ra thì rất ngại. Nhưng ánh mắt thúc giục của Dung khiến tôi đành phải nói tiếp:

- Có thể nữ nhân đó là kiếp trước của tao - Tịch Dương Ân Thi và Phan Ngọc Mai là một. Sau khi Tịch Dương Ân Thi và đứa con của cô ấy chết, cô ấy đã đầu thai thành tao...

Tôi lên liếc sang Mỹ Dung, mặt nó không chút biểu cảm nào. Ồ, rốt cục biểu cảm là sao?! là nó đã hiểu rồi?!

- Tao... không nghĩ như vậy. Người đầu thai chỉ có mày thôi. Còn Vi Quỳnh, mẹ Quỳnh và thằng nhóc kia thì không..

- Ý mày là sao?

Vậy là giả thiết của tôi không đúng. Mỹ Dung nói:

- Vi Quỳnh đã xuyên không..

- Xuyên không?! - Tôi ngạc nhiên. - Ý mày là sao?

- Lời sao ý vậy... Vi Quỳnh đã xuyên không, mày có hiểu chứ? Thằng nhóc đó có vẻ rất kinh hãi khi chỉ nhìn thấy cái quạt điện. Là sao? Tức là nó đã xuyên không, từ thời Minh khoảng thế kỉ 17 về đây. Vậy nên nó mới có thái độ ngạc nhiên như một thằng từ dưới đất chui lên như vậy. Đó là bằng chứng thứ nhất. Bằng chứng thứ hai? Chính là bức tranh kia... - Rồi mắt Dung hướng về phía bức tranh. - Mày biết tại sao không? Nữ nhân trong tranh và Vi Quỳnh, à không, phải nói là Tiêu Vấn có dây mơ rễ má với nhau. Tịch Dương Tiêu Vấn... Tiêu Vấn họ Tịch Dương chứ không phải họ Vương.

- Sao mày biết?

- Vương Thuần có đúng hai thằng con trai: Vương Thuần Phong và Vương Thuần Minh. Ông ta không có con gái. Vương Thuần Minh đã có hôn sự, nhưng vì yêu Tịch Dương Ân Thi nên...

- Sao nữa? - Tôi hỏi.

- Từ từ để tao kể đã... Vương Thuần Minh vì cứu Ân Thi đã chết, vì thế Vương Thuần rất tức giận, giết Tịch Dương Ân Thi... Cái chết của Ân Thi rất thâm... Thâm thâm thế nào tao không rõ...

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - *Yoon Mi Rae* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Đúng thật là... Đang đến lúc gay cấn thì đứt dây đàn. Đang nói đến giữa chừng thì nó kêu "thâm thâm thế nào không rõ" thật là, thế thì đừng kể luôn đi cho rồi!

Câu chuyện khiến tôi thắc mắc. Thực sự thì tôi cũng tò mò về tiền kiếp của mình; nhưng tôi cũng không mơ tưởng như vậy được lâu. Đầu óc tôi tự dưng trống rỗng, khiến tôi không tài nào suy nghĩ thêm gì nữa, đúng hơn là rất khó để có thể tập trung suy nghĩ. Một lúc sau, mắt tôi cũng mờ dần đi, lúc nhìn rõ, lúc mờ tịt rồi thân thể dường như bị rút cạn sức lực, hình ảnh trước mắt cứ nhạt nhòa dần và một cơn buồn ngủ khủng khiếp kéo đến khiến tôi không thể nào cưỡng lại được.

OoO

Khẽ nhích đôi mi nặng trĩu, tôi ngơ ngác nhìn quanh. Đây là đâu?

Tôi ngỡ rằng mình đang nằm dưới nền gạch lạnh ngắt trong phòng khách, nhưng không phải. Đây hình như là trong phòng ngủ, đúng hơn là phòng ngủ của con gái nhà giàu có ở Trung Hoa. Mùi quế nồng khiến sống mũi tôi cay cay.

Tôi lật tẩm chăn đỏ sang một bên; không may khuỷu tay chạm vào thành giường khiến tôi đau nhói. Tôi vén ống tay áo lên nhìn, tay tôi được băng bó rất cẩn thận, từng hàng băng tấp; chứng tỏ người băng bó cho tôi là một người rất khéo léo. Ồ khoan, sao tôi lại bị một vết thương dài thế này? Tôi có nhớ, tôi chưa từng bị một vết thương nào dài như thế này cả. Vậy tức là trong khi tôi đang ngủ thì có ai đó khiến tôi bị thương, rồi có người đã băng lại cho tôi.

Nhưng... ai đã làm việc này?

Kẹt...

Có tiếng mở cửa, tôi nhìn ra nơi phát ra tiếng động theo bản năng. Có một đứa con gái mặc đồng phục trường Lê Hồng Phong; cô gái đó bưng một cái khay, trên đó đặt một cái bát chiết yêu đen bốc khói nghi ngút. Cô gái nhìn tôi, ánh mắt không được thiện cảm cho lắm. Nó đặt "cộp" một phát cái khay xuống chiếc bàn tròn gần giường tôi. Tôi có thể cảm nhận được cơn bé nhỏ không ưa tôi ngay từ lần gặp đầu tiên, lại còn với cái thái độ rất thái độ khi nãy nữa, hình như nó có vẻ rất tức giận; như ngay lúc này đây, cái nhìn của nó như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy. Rõ ràng đây là lần đầu tiên tôi gặp

nó, sao con bé đó có vẻ không bình thường thế nhỉ?

- Dậy rồi à? - Con bé đó cất giọng hỏi. Chắc, nghe cái giọng đã biết của lũ nhà giàu rồi.

- Ủm. Cho tôi hỏi... đây là đâu? Còn cô, là ai?

Con bé bỗng đánh mặt lại lườm tôi. Nó nói:

- Tổng... à không, Dương Thị Anh Thư. Đây là nhà tôi...

- Dân trường Lê Hồng Phong?

Tôi hỏi để xác nhận lại. Con bé Anh Thư tròn mắt nhìn tôi, rồi gật đầu.

Ồ, khoan... Rõ ràng khi nãy tôi ở nhà Vi Quỳnh cơ mà? Sao một phút lại ở nhà một người hoàn toàn xa lạ thế này? Chả nhẽ tôi bị độn thổ?! Mà khoan, Mỹ Dung đâu rồi?!

Tôi đảo dác đưa mắt nhìn khắp phòng. Có đúng một cái giường tôi đang nằm đây. Trong phòng không còn ai khác nữa.

- Tìm Trần Mỹ Dung à? - Anh Thư mỉm cười nhìn tôi, nâng bát chiết yêu trên tay, vừa khuấy đều vừa thổi phù phù.

- Ủ...

Tôi đáp.

Thư đưa cái bát cho tôi, tôi đỡ lấy...

Trong bát đựng một thứ chất lỏng đen sền sệt như máu chó. Nhìn thoáng qua, thứ nước trong bát có màu đen đặc quện, nhưng khi nhìn thật kĩ, lại có màu đỏ tươi như màu máu gà mới. Tôi ngẩng lên nhìn Thư. Con bé dường như đoán được tôi đang nghĩ gì, nó cười:

- Đó là thuốc, uống đi.

- Thuốc gì mà đen đen lại đặc sệt như máu chó thế này? - Vừa hỏi, tôi vừa cầm thìa khuấy thứ nước trong bát.

Mặt Thư bỗng chuyển sang đen thui. Hơ, thôi chết rồi,... lẽ mồm nói ra cái không nên nói. Mà nếu uống cái này tôi chết thì sao? Ai sẽ đền mạng cho tôi?! Có chó mới ngu để uống thứ nước thuốc này, trên mặt tôi hiện lên hai chữ nghi ngờ to tướng.

- Cô còn dám nói như vậy?! Hừ, người thô lỗ như cô mà ca ca ta lại yêu say đắm...

- Hà?

Tôi ngây ngốc hỏi lại. Dám cá mặt tôi đang ngu ngơ hơn một con bò đeo nơ.

- À,... không có gì. - Thư bảo chữa. - Không uống cũng được. Đưa đây đi...

Rồi Thư giật cái bát trên tay tôi, có lẽ cái bát bị nghiêng lên một ít thuốc từ trong bát sóng sánh ra ngoài. Chỗ sàn dính thuốc bị sủi bọt và bốc hơi, để lại một vết lốm lốm trên mặt sàn. Tôi dụi mắt nhìn, bỗng lạnh hết gáy. Thứ thuốc này... ăn mòn nền gỗ?!

- Ở nguyên đây, tôi sẽ trở lại...

Thư lừ mắt nhìn tôi rồi mới bước ra ngoài. Con bé không mang bát thuốc đi mà đặt trên bàn. Tôi nhón chân xuống, khe khẽ chạy ra lấy bát thuốc, múc một thìa thuốc rồi đổ xuống chân bàn. Thuốc bốc hơi nhanh chóng, cũng để lại một vết lốm trên sàn.

Tự tán thưởng tôi cũng thông minh phết, may không uống thứ thuốc này, nếu không tôi đã bị "bốc hơi" không dấu vết rồi.

Khoan?!

Thứ nước này... rất quen...

Tôi cố lục lại trí nhớ của mình. Hình như trước kia tôi đã từng thấy thứ nước kì quái này rồi thì phải?

Trong đời thực tất nhiên không thể gặp được. Nhưng trong mơ thì hoàn toàn có thể.

Trong mơ?!

- Đúng rồi!!!

Tôi reo lên. Thứ nước này... là nước sông ở dưới Minh ti... nó có thể làm bào mòn tất cả những gì rơi xuống. Bốc hơi hoàn toàn không một dấu vết.

Bỗng tôi lạnh hết sống lưng khi nhớ ra một điều: người thường không thể chạm vào nước sông được hưởng hồ là lấy nước... Vậy... Cô gái tên Anh Thư khi này có quan hệ với Minh giới?!

Bạn đang đọc truyện *Nghiệt Duyên* - *Yoon Mi Rae* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Mà thôi, việc quan trọng nhất lúc này là trốn khỏi đây.

Tôi chỉ nhớ trước đó, đầu óc tự dưng trống rỗng rồi tôi ngất xỉu. Chả nhẽ có người cho tôi uống thuốc mê?! Không phải, tôi chưa uống một thứ gì từ khi bước vào nhà Vi Quỳnh. Chỉ có mùi hương mà Quỳnh bảo để chống muỗi.

Lẽ nào đó là mê hương?!

Có thể lắm..

Cạch.

Tiếng mở cửa. Tôi hơi giật mình, nhìn ra cửa.

- Anh Thư...

Thư đang cầm một cái khay gỗ được sơn son thếp vàng, trên đó đặt một bộ trang phục màu đỏ. Thư nhìn tôi đầy thiện cảm, nó đặt nhẹ nhàng cái khay xuống, dịu dàng mỉm cười nhìn tôi:

- Nghi lễ sẽ diễn ra lúc tám giờ tối. Lúc đó cô ngoan ngoãn mặc bộ này vào rồi im lặng theo tôi.

Nói xong Thư đi ra, ném cho tôi một cái nhìn khinh bỉ.

- Lại cái gì nữa đây?!

Khi này con bé mang thuốc vào thì nhìn mặt nó hầm hầm như kiểu vừa đối mặt với kẻ thù vậy; còn vừa rồi mang bộ quần áo đỏ vào thì mặt nó tươi rói, cái nhìn đầy thiện cảm. Nhưng tôi lại không cảm thấy như vậy, cử chỉ, hành động của con bé rất đáng ngờ, nhất là khi này nó đi ra, tặng tôi một cái nhìn khinh bỉ.

Thật kì lạ?!

Rồi lại còn ?! Chả hiểu cái đệt gì sất.

Tôi nhăn mày suy nghĩ. Lẽ nào Anh Thư định cho tôi làm vật tế lễ? Có thể lắm, nó có nói "nghi lễ"; nghi lễ gì tôi không cần biết. Có thể đoán sơ sơ: một là Anh Thư giết tôi làm vật tế lễ, hai là cho tôi kết hôn với người chết, vì con bé có lẽ mồm nói về ca ca của nó.

Tôi đã từng đọc một vài tài liệu trên mạng, tuy chúng rất hư cấu nhưng cũng có một vài thứ có thể tin. Theo như những tài liệu đó thì: bị giết theo nghi lễ thì oan hồn sẽ không thể siêu thoát, sẽ mang theo oán niệm từng ngày rồi ngày này qua ngày khác oán khí sẽ tích tụ, rồi linh hồn đó sẽ tu vì hóa quỷ. Còn kết hôn với người chết là không thể chấp nhận nổi. Thực chất là cũng như nghi thức bình thường nhưng có điều chú rể/ cô dâu là hình nhân. Ờ, nghe đã phát ốm rồi, không thể dễ yên được.

Chả nhẽ cứ ngồi đây chờ cái chết tới sao? Ngu gì. Tốt nhất là trốn khỏi đây.

Chắc chắn cửa chính đã bị khóa rồi. Nhưng cánh cửa trong cũ kĩ và mục nát thế kia, dùng sức là phá được ngay.

Nhưng không dễ như tôi nghĩ. Cố được bao nhiêu thì đau bấy nhiêu. Vết thương trên khuỷu tay há miệng, xuất hiện một vết loang lổ đỏ trên phần gạc màu trắng.

Bỗng tôi thấy qua khe cửa có dán một tờ giấy nhỏ màu vàng. Ánh sáng le lói từ ngoài cửa hắt vào, tôi thấy được trên tờ giấy có màu mực đỏ.

Là bùa. Anh Thư cố tình dùng bùa để ngăn chặn tôi. Vậy tôi không phá được cửa là do lá bùa này?!

Không còn cách nào khác, tôi chạy khắp phòng, cố mở tất cả các cửa sổ nhưng không được. Hình như chúng đã bị ghim đinh từ bên ngoài. Tôi đã thử dùng mấy lọ hoa bằng đồng để đập nhưng chúng đều không nhúc nhích.

Như một con dao sắc. Người cầm chuôi dao là Anh Thư, nó sẽ kéo tôi cùng nó chết.

Tôi đâu có gây thù oán cho ai?! Mà sao có nhiều người ghét, hận tôi vậy? Hết ma nữ đeo hài đỏ lại đến con bé tên Anh Thư lạ mặt này.

Hết cách. Vậy thì đành lặng im và nghe theo lời con bé Thư thôi.

Tôi sợ nhớ mình có mang điện thoại, vội lúc túi mở đèn ra soi, mới mở lên xem thì điện thoại báo hết pin xong sập nguồn luôn. Trời ơi, số con rệp cũng không xui như thế này.

Vậy là tôi bị cắt đứt liên lạc hoàn toàn với mọi người. Chỉ còn cách nghĩ kế trốn khỏi đây rồi về hỏi Vi Quỳnh thôi. Nhưng chỉ sợ cái mạng bé bỏng này còn không giữ được nói gì là về hỏi Quỳnh.

Tôi ngồi phịch xuống ghế, gỡ bộ quần áo đỏ trên khay son ra. Trang phục cưới của phụ nữ Trung Quốc thời xưa. Áo được thêu đôi chim phượng, quần thêu hoa mẫu đơn, trằm đầu cô dâu là tấm vải đỏ trơn, sờ rất mịn tay. Nếu nhìn kĩ thì phía dưới của áo có một mảng màu đỏ, tuy đã được ai đó cố tình chà mạnh để bay màu đi nhưng dấu vết mờ đỏ thấm vẫn in trên đó, là máu. Chúng hơi cũ, hình như đã được qua sử dụng.

Nhờ bộ này của người chết thì sao?! Giả dụ như cô dâu bị giết, được đưa đến nhà xác, xong mấy người làm việc trong nhà xác lại lột quần áo của người chết ra rồi bán lại cho các chủ tiệm may mặc. Ách, mới nghĩ đã thấy kinh khủng rồi.

Tốt nhất là không nên mặc. Nhờ oan hồn của cô dâu từng mặc bộ này hiện về rồi bóp cổ tôi chết thì sao?!

Hàng loạt giả dụ hiện lên trong đầu tôi.

Hiện tại tôi rất rối, hầu như không tập trung suy nghĩ được.

- Hừm...

Tôi đi vòng quanh phòng, bắt gặp một bức tranh phong cảnh rất lớn bằng lụa. Nhưng người ta trang trí thế này để làm gì?! Bức tranh thật không cân xứng với căn phòng. Dù căn phòng to nhưng nếu treo một bức tranh lớn gần bằng tường thì có chấp nhận nổi không?! Nhìn lại nội thất trong gian phòng thì chủ của nó rất có thẩm mỹ. Có thể ở đây che dấu một lối đi bí mật.

Tôi nghĩ vậy, liền đi chứng minh suy luận của tôi là đúng bằng cách bắc ghế để gỡ toàn bộ bốn khung tranh ra.

Sau khi cái đỉnh cuối cùng bị cạy ra, bức tranh rơi cộp xuống sàn, một tiếng rất mạnh.

Nhưng đâu so là gì với thứ kinh hoàng bám trên tường kia...

Tôi kinh hãi bùm miệng để không hét lên.

Một vết máu dài ước chừng năm mét vương trên tường, quanh vết máu lớn là những tia máu li ti. Vết máu rất cũ. Bức tranh cũng rất cũ. Tức là người ta đã đóng bức tranh này vào đây để che đi vết này.

Nơi kì lạ... Rốt cục đây là đâu?! Không phải là nhà của Vi Quỳnh, chắc chắn rồi.

Tám giờ tối nay, Anh Thư sẽ bắt đầu nghi lễ. Tôi phải trốn khỏi đây.

Nhưng không thoát được ra khỏi đây. Phải nghĩ... phải nghĩ đã... giữ bình tĩnh... phải giữ bình tĩnh... Lúc này cần bình tĩnh để giữ cái đầu thông suốt và nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

- Hừm...

Tôi đi đi lại lại, ra khỏi nơi quái quỷ này là cách tốt nhất. Chắc chắn ở đây phải giấu một lối đi bí mật.

Tôi nghĩ vậy, liền bắt tay vào tìm và xê dịch những đồ đạc trong phòng, nhưng tất cả đều vô ích. Không có xuất hiện một lối đi bí mật nào hết, thậm chí không có một cánh cửa kéo bí mật nào.

Người ta thường nói, lúc người ta tuyệt vọng nhất thì thường có một tia hi vọng. Nhưng sao tôi tìm mãi mà chả thấy vậy nè?

Tôi thở dài chán nản, đi đến chỗ bàn tròn mặc thử bộ quần áo.

Rất ngạc nhiên, bộ quần áo vừa in với tôi, hoàn hảo đến từng đường cong cơ thể. Dường như người may đã biết trước được số đo của tôi vậy. À không, trước đó tôi đã ra giả thiết là: bộ này có thể là của người chết. Nhưng sao mình lại khoác nó trên người vậy? Thôi kệ đi, đi thay là được mà.

Khi đi qua tấm rèm ngăn giữa phòng ngủ và phòng khách, tóc tôi bị vướng phải một cái móc sắt rủ xuống. Thật là, sao người ta lại cố tình để nó rủ xuống nhỉ, nhờ nó móc vào đầu ai thì sao? Tôi cố gỡ nó ra nhưng gỡ được, mà hình như càng gỡ càng móc chặt hơn. Tôi bèn cố với cái kéo cắt giấy để trên bàn tròn, nhưng tại khoảng cách xa quá, với mãi không được cho nên tôi đành dùng chân. Chiếc kéo vẫn nằm im lìm trên bàn như trên người, tôi điên máu vùng chân đạp một cước vào bàn.

Bỗng có một tiếng động âm âm như cửa đá vang lên. Không chỉ một lần mà rất nhiều lần. Dường như loại cửa đá này có rất nhiều lớp.

Rồi cửa cuối cùng được mở ra. Im lặng.

Là lối đi bí mật, lối đi bí mật đã tìm được rồi!

Tôi âm thầm reo lên. Nhưng... lại lo lắng ngay lập tức: không biết tiếng động vừa rồi có đánh tiếng đến con bé Anh Thư không?! Nhưng tốt nhất vẫn là hãy trốn khỏi đây rồi tính tiếp.

"Xoạch"

Một tiếng động âm thầm vang lên. Nghe như tiếng mở cửa, tôi liền nhìn ra ngoài cửa ngay. Không có ai. Lại gần cửa sổ: không có ai.

Chỉ có tiếng gió rít trả lời tôi.

Bỗng tôi rùng mình. Hình như ở đây đang lạnh hơn thì phải?!

Híc?! Lẽ nào là... ma? Ma đang làm không khí căn phòng lạnh hơn?!

Thôi, chạy khỏi đây đã. Tôi nghĩ vậy, vội gỡ cái móc sắt của rèm mắc trên đầu, chạy tới chỗ giường, lấy chiếc gối ôm đặt dọc ra rồi phủ kín chắn lên, phòng trường hợp người ta vào đây lại không thấy tôi đâu, lại mất công đi tìm. Xong, tôi cầm bát thuốc có nước sông Minh ti lên, phải mang được nó về và hỏi Phan An Vi Quỳnh. Tiện tay tôi vơ luôn đèn pin đặt trên bàn.

Tôi vén tấm rèm ra, đập vào mắt là một lối đi vừa đủ để một người lách qua. Tôi vội lách vào.

Âm... âm... âm...

Cửa đá bỗng rung chuyển rồi đóng lại. Để lại tôi với bóng tối đen đặc hoàn toàn. Mà kiểu như là "nó" đã tính toán trước rồi ấy: khi đã vào rồi thì không ra được, khi đã ra được rồi thì không vào được nữa; vậy đấy! Tôi mở đèn pin lên soi.

Một cầu thang bí mật!

Bậc thang sâu hun hút dẫn xuống lòng đất. Bắt buộc tôi phải lựa chọn một trong hai: một là đi xuống, hai là đứng ở đây để bóng tối nuốt chửng.

Tôi đâu có bị ngu. Ở đây nhờ đâu có con ma bám theo tôi vô chết tôi thì sao? Tốt nhất là đi xuống, rồi cầu thang dẫn mình lên đâu thì đến.

Cầu thang ở đây có dạng vòng kiểu xoắn tròn ốc. Kiến trúc ở đây dường như đã xây lâu lắm rồi. Gạch xây trên tường hầu như đã bị vụn bỏ hết ra, rơi đầy xuống nền gạch lát màu đỏ. Bụi bám trên sàn một lớp dày. Từ đó suy ra, lối đi này từ lâu rồi không có ai dùng tới. Như vậy có thể an tâm rằng Anh Thư sẽ không tìm được tôi.

Bỗng có một đường lùm tôi chú ý: một vết thẳng dài được kéo lê trên mặt đất và không bị bám bụi. Vết này rất mới và rất dài.

Tức là: đã có người vào đây và kéo lê một thứ gì đó. Người chết chăng?

Tôi nuốt nước bọt ừng ực, có nên đi tiếp?! Hay là không?

Sau một hồi đấu tranh tư tưởng một mình. Tôi quyết định đi. Thà đi còn hơn ở đây chờ chết.

Tôi đi lần theo vết kéo lê ấy. Vết đó kết thúc ở bậc cầu thang cuối cùng.

"Bộp"

Hình như tôi đã phải cái gì đó. Tôi nhăn mặt, hé hé mắt nhìn xuống chân mình.

Là người?! Và hình như người ấy còn thở. Tay, chân của người đó bị cột chặt bằng dây thừng to, miệng bị nhét giẻ trắng. Không chỉ vậy, hung thủ còn cuốn một lớp băng dính xanh quanh người đó, bị băng kín từ đầu đến chân, hờ mỗi cái đầu. Tôi nhận ra người đó là ai rồi...

Vì bị rọi đèn pin vào mắt nên người đó tỉnh dậy, trợn mắt nhìn tôi, miệng không ngừng kêu, nhưng tại vì miếng giẻ nhét miệng nên chỉ phát ra những từ

"um um" vô nghĩa.

- Mỹ Dung...

Tôi hoảng hốt, vội ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt bát nước thuốc xuống đất rồi gỡ miếng giẻ trong miệng Dung ra. Vừa bỏ giẻ khỏi miệng nó, nó nhổ nước bọt phì phì, miệng không ngừng rửa:

- Đệt mẹ con nhỏ mắt dậy. Nó dám trói tao như trói một con chó bốn chân, thù này tao nhất định phải trả. Tao sẽ giết mày...

Bạn đang đọc truyện *Nghiệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Phải mất một hồi lâu, tôi mới gỡ được hết băng dính từ cổ đến phần bụng của Mỹ Dung. Kể nghĩ ra cách này thật là một gã quỷ sứ! Làm như vậy người ta không thể ngo ngoáy được. Dám cá kẻ này là một tên cực kì thích đọc truyện trinh thám.

Miệng Dung không ngừng chửi rửa. Và tôi đang ngồi gần nó. Cảm giác như nó đang chửi tôi vậy. Haizzz...

Khi lớp băng dính cuối cùng được gỡ ra cũng là lúc tôi thờ phào. Thấy tay con bé giúi giúi ở đằng sau, chân cũng bị buộc chặt bằng dây thừng; điệu này hình như tại nó la hét rồi cào cào người khác nên mới bị người ta cuốn băng dính xung quanh người như một con nhộng. Tôi bèn gỡ dây ra cho nó. Xong xuôi, Mỹ Dung phì mồm đứng dậy, nó gườm gườm tôi rồi nói:

- Cám ơn.

Mọi, cái ánh mắt nó nhìn tôi...?! Chà nhẽ nó nhìn ân nhân cứu mạng nó với cặp mắt này sao? Thật tức chết quá mà,... muốn móc mắt nó ra quá.

Tôi cứ nghĩ rằng nó sẽ cùng tôi nghĩ cách thoát khỏi đây, hoặc chí ít là cũng biết một chút về lối thoát của lối đi bí mật này. Nhưng không, nó không biết chút gì cả, mà dường như nó rất ngạc nhiên khi biết mình đang ở lối đi bí mật. Ôi meoi... Dung đi trước, nó cầm đèn còn tôi lóc cóc cầm bát thuốc chạy theo sau, Mỹ Dung bắt đầu kể:

- Tao không biết cách nào mà tao xuất hiện được ở đây, nhưng khi tao tỉnh dậy thì tao thấy mình đang trong nhà kho chứa củi, chân tay bị trói chặt bằng dây thừng. Sau đó tao la lên, rồi một toán người mặc quần áo gia nhân xông vào. Một tên to béo nhất bảo tao im lặng, nhưng tao không nghe. Mà đại gì lặng im nhĩ? Sau đó có một đứa con gái bước vào, nó mặc đồng phục trường Lê Hồng Phong. Hình như nó là chị đại thì phải mày ạ, tao thấy lũ gia nhân kia rất nghe lời con bé. Xong nó cười với tao, mặt nó nhìn quý dị lắm, còn hơn cả con ma nữ màu đỏ kia cơ. Rồi nó cuốn băng dính quanh người tao, nhét giẻ vào miệng tao, rồi đẩy tao xuống giếng. Tao cứ nghĩ tao chết tới nơi rồi, nhưng khi chạm đất thì bỗng thấy êm ái, tao bị rơi xuống một đồng chăn cũ. Xong tao có lăn xuống, rồi lăn đến đây... Tao bị kiệt sức thì gập mày...

Ừm, có thể nhận ra chúng tôi hít phải mê hương, rồi bị khuôn về đây. Tôi bị đem ra làm đồ tế, còn Mỹ Dung sẽ bị giết để bịt miệng. Như vậy nếu ba mẹ tôi có báo cảnh sát rằng chúng tôi mất tích thì cảnh sát cũng không thể tìm ra. Thủ đoạn này quả thật rất tinh vi!

- Gia nhân?! Ở sao mày biết họ là gia nhân?! - Tôi buột miệng hỏi.

- Vì họ mặc quần áo Trung Quốc. Mấy người gia nhân trong xã hội Trung Quốc thời phong kiến ấy. Khi tao xem phim, thấy họ mặc như vậy thì tao gọi gia nhân thôi. Đứa con gái đó tao thấy rất quen, hình như tao đã gặp ở đâu rồi?! Mà lạ lắm, chúng nó nói cái gì mà "đã tìm thấy cô ta, thật may mắn..." rồi "hãy tiến hành nghi lễ đi, rồi ca ca con và cô ta sẽ sống hạnh phúc, ca ca con sẽ không cô độc nữa..." và cuối cùng thì đứa con gái đó nói: "được thôi, nghi thức sẽ tiến hành vào giờ xấu nhất, tám giờ đêm nay..." Tao sợ quá nên đã hét lên, kêu mày chạy đi. Nhưng không hiểu sao, đứa con gái kia phát tay một cái, miệng tao đã cứng đờ không mở được... Y như lúc Vi Quỳnh ếm tao vậy... Nhưng sức lực mạnh hơn nhiều, mà tao cảm thấy có tiếng khò khè rất đáng sợ bên tai mình. Kiểu như là...

Nói tới đây, nó lấp bắp kinh sợ, dường như có cái gì đó khiến nó sợ đến vậy. Tôi tò mò:

- Tiếp đi...

- Kiểu như tiếng thờ của quỷ đói ấy... Lúc đó tao sợ phát đái ra quần luôn. Kinh khủng...

Im lặng bắt đầu bao trùm lấy chúng tôi. Quỷ đói... là loại quỷ ăn thịt người... Liệu chúng tôi có gặp nó trong lối đi này không? Đau tim...

- À... mà mày lấy bộ quần áo này từ đâu thế?! Nhìn kinh vãi nhái...

Dung cầm đèn pin rọi thẳng vào người tôi, khiến tôi phải nheo mắt lại. Tự dưng nó reo lên, sờ vào bộ quần áo:

- Nó,... phát sáng lung linh luôn... Mà chất vải sờ sướng hết cả tay. Mày lấy bộ này ở đâu thế?! Đem bán bộ này chắc được khối tiền... Nhìn bộ này khá

cổ, đây là trang phục của tân nương sao?! Lần đầu tiên tao được thấy đây...

Nhắc đến tiền là mắt con này sáng hơn đèn pha ô tô luôn. Thật tình...

- Con bé đó bảo tao mặc bộ này để tiến hành nghi lễ. Mới đầu tao không định mặc, tìm lối đi bí mật nhưng... Vậy nên tao định thử nó, vừa lúc đó khám phá ra lối đi này...

Mỹ Dung nhú mày nhìn tôi. Tôi liền kể hết tất cả cho Dung nghe, nó vừa nghe vừa chep miệng cổ tỏ ra dửng dưng nhưng tôi vẫn thấy vai nó run run. Sau khi nghe tôi kể hết về bát thuốc đang cầm trên tay, vết máu khô trên tường, bộ trang phục tân nương và lối đi bí mật, nó im lặng, thờ dài rồi nói:

- Sau khi nghe mày nói, phân tích lời nói của con bé tên Anh Thư kia; tao chắc chắn là nó định cho mày se duyên với người âm, kiểu như là hiến tế ấy... Người ta sẽ lấy máu mày trước, rồi bôi lên quan tài của người chết. Sau đó chọn giờ thật độc để tiến hành nghi lễ; trong nghi lễ, người ta sẽ cần thời gian thật xấu, giết mày rồi cạy nắp quan của người chết kia, nhét xác vào đó... Tao chỉ nghe bố tao kể một chút thôi, chứ không rõ lắm về nghi thức. Mà này, - Mỹ Dung quay phắt lại. - Mày bị chúng nó lấy máu chưa đấy?

Tôi nhìn lên vết thương ở khuỷu tay, rồi nói:

- Chưa...

Không kịp để tôi nói xong một từ, nó đã giật tay tôi, kéo áo lên. Mặt nó biến sắc, giãn rộng ra khi nhìn thấy tay tôi bị băng, rồi nuốt nước bọt sợ hãi:

- Chạy thôi... nhanh lên tìm Phan An Vi Quỳnh, nếu không tám giờ tối nay mày sẽ chết...

Tôi hoảng. Trời ơi... chả lẽ tôi sẽ phải chết...? Đúng rồi... muốn tiến hành nghi lễ phải có máu của tôi mà... Mặt tôi cứng đờ nóng ran. Mãi một lúc sau tôi mới lắp bắp được:

- Hà... ý... ý... mày là... tao... tao... sẽ... sẽ... ch... chết?!

- Đúng... nếu nó đã bôi máu của mày vào quan rồi thì vía của mày đang mất... Người ta thường bị mất vía trước sau mất hồn sau, mà tao cũng không biết nữa... - Tự dưng nó gắt lên.

- Vậy... tìm đường ra... chưa?

Tôi lắp bắp, chân tay cứ riu lại. Tâm trí tôi đang dồn hết vào chuyện tôi sắp chết... Vậy là tôi sẽ chết ư? Tôi sẽ phải chết sao?

Bỗng một bên má tôi đau rát, rồi tay ai đó kéo tôi đi. Thật nhanh. Tay người đó thật ấm... Tôi nhìn lơ mờ... người đó rất cao, mặc quần áo của nam nhân thời Trung Quốc. Tôi định vươn tay để nắm lấy áo người đó, nhưng tôi bỗng hụt chân và vấp ngã.

Khi tôi đứng dậy, Mỹ Dung đã nâng một bên tay của tôi lên. Nó thút thít nói:

- Trời ạ... tao cứ nghĩ mày bị lạc, mày làm tao lo quá... Tao quay lại tìm mày nhưng không thấy, bỗng nhiên thấy mày vấp ngã.

Vậy... khi này ai tát tôi rồi kéo tôi đi?! Không ai khác ngoài Dung nhưng Dung kêu nó không tìm thấy tôi. Không lẽ... có ai ở đây nữa sao?!

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Tóm lại, người đó là ma. Tóm lại, là ai tôi không rõ nữa, nhưng cần thiết hơn cả là: phải ra khỏi lối đi này.

Chúng tôi không biết nó sẽ dẫn đi đâu, cũng không hề có chút gợi ý gì về lối ra hay một chút thông tin gì về lối đi này. Kệ, cứ chém bừa cũng được.

Chúng tôi vẫn tiếp tục đi men theo lối đi, xuống rất sâu, nơi đây cũng rất lạnh. Lạnh như kiểu âm độ vậy. Mỹ Dung đi trước tôi, trong nó có vẻ gì đó lạ lẫm, rất lạ. Bình thường nó rất sợ ma, nhất là mấy con ma không rõ nguồn gốc. Nhưng dạo này tôi cảm thấy nó không phải chính nó vậy, kiểu như là một người khác. Hay là nó bị ma nhập nhĩ? Từ nãy giờ thấy nó im lặng hoài, không thấy nói lời nào. Điều này nó bị ma nhập thật rồi...

- Đến ngõ cụt rồi.

Mỹ Dung cắt lời làm tôi giật bắn mình. Nó tiến lại gần bức tường, sờ khắp nơi rồi gõ. Rồi lại cúi xuống búng búng vào chân tường mấy cái. Chả hiểu nó định làm gì?

- Đây rồi! Đây là cửa ra!

Dung rút ra trong túi áo một lọ sứ trắng nhỏ, bật nắp rồi đổ loại chất lỏng sền sệt màu đỏ thẫm xuống sàn. Rồi có một cánh cửa tách ra từ bức tường xuất hiện, nhưng rồi lại đóng lại ngay.

Dung ngó lơ ra đằng sau tôi rồi nói:

- Đứng yên đấy, đừng chạy lung tung đi đâu. Ở đây không có ma nhà, có nhiều ma hoang lắm đấy. Cần thận bị nó dọa cho tè ra quần... Mà đứng gọn ra đây đi, khéo "nó" lại giấu trong đám cốt kia thì ta có hóa phép cũng không tìm được người đâu...

Tôi tròn mắt, chả lẽ có nhìn thấy được ma? Mà cách xưng hô của nó cũng lạ cơ: ta-người.

Nhưng Dung không quan tâm mà tập trung hết toàn bộ tâm trí vào bức tường. Nếu đã không phải lối ra thì làm gì nó phải làm quá lên vậy, đi tìm cái khác xem. Đang lùi lại về phía sau thì chân tôi đá phải cái gì cứng cứng, rọi đèn pin xuống chân.

Một bộ xương người trắng xóa. Vừa rồi là tôi đá trúng cái đầu lâu. Kinh quá.

Nhưng không chỉ có một bộ xương... Chiếu đèn ra xa, có hàng đồng xương được xếp cẩn thận đâu ra đấy. Xương đầu xếp thành một khối, xương chân tay xếp thành một khối. Bảo sao nơi này lạnh là phải, vì có nhiều âm khí quá. Mà nếu đúng như Dung nói thì đây toàn những ma hoang. Tôi bắt đầu cảm thấy ghê.

- Ta đã nói rồi mà mi không nghe... Bây giờ thì lại gần đây, mà đừng bỏ quên gì ở đây nhé!

Dung cất giọng trầm trầm, rồi nó quay sang liếc tôi. Và tôi chợt thấy: trong hai hốc mắt của nó là hai khoảng đen kì lạ. Y như mắt của Vi Quỳnh khi trong cơn mê. Giọng nói cũng khiến tôi lạnh hết xương sống. Lại cách xưng hô nữa. Tôi lùi dần lại, rọi đèn vào lưng Dung, hỏi:

- Không phải Mỹ Dung đúng không?

- Nếu đúng thì sao?

- Thế cô không phải là Mỹ Dung đúng chứ?

- Thì sao?

- Tôi đang hỏi cô cơ mà? Có phải Mỹ Dung không?

- Nếu là không thì sao? Cô trả lời được không?

Tiếng nói phát ra từ người Dung quả thực rất đáng sợ. Ế? Có lẽ nào là ma nữ đeo hài đỏ không nhỉ?

- Tại sao tôi phải trả lời?! - Mỹ Dung tiếp tục. Mà không phải Mỹ Dung nữa thì đúng hơn. Nó quay lưng về phía tôi, xem xét lại những chân tường.

- Tôi đang hỏi cô cơ mà?

Tôi gắt lên. Kiểu gì mà hỏi lảm thẩn, trả lời quách đi cho người ta đỡ bức mình có phải không?

- Đến lúc này và mãi mãi về sau, người vẫn thế này, người vẫn ngây thơ... à không, phải nói là ngu ngốc thì đúng hơn... Nói chung là từ lần đầu gặp người đến bây giờ-kiếp sau của người, ta vẫn có thể nhận diện được người, Ngưng Tịch...

Lại một cái tên nữa. Hết Tịch Dương gì đó rồi lại đến Ngưng Tịch, à nhầm, Ngưng Tịch.

Mỹ Dung quay lại mỉm cười với tôi, rồi nó lại quay lại.

- Là sao? Rốt cục cô là ai?

- Nhân cách thứ hai của Trần Mỹ Dung.

Tạm thời có thể hiểu, nó bị bệnh nhiều-nhân-cách. Tức là, một lúc nào đó nhân cách mới của Dung sẽ xuất hiện, lấn át cái cũ. Rồi đến lúc nhân cách cũ trở về thì không còn nhớ việc mình đã làm, chính xác hơn là không biết nhân cách kia đã làm nhưng gì. Thường thì những người đa nhân cách thường có một mặt xấu và một mặt tốt.

- Thế nó bị chứng đa nhân cách à? Thế bệnh đấy có nguy hiểm gì tới tính mạng của nó không? Và thế cô có hay xuất hiện không? Mà tên cô là gì? Cô ở đâu?

- Không nguy hiểm gì cả, nói chính xác là từ kiếp trước đến nay ta có hai nhân cách. Kiếp trước cũng vậy, kiếp này cũng vậy. Còn xuất hiện, vào ngày mười sáu âm mỗi tháng, ta đều hiện thân dưới hình hài này.

Vẫn chưa hiểu rõ, tôi lại hỏi:

- Kiếp trước? Kiếp này? Cô nói gì tôi chả hiểu?!

Mỹ Dung lại quay sang nói:

- Ta là Triệu Kỳ Nhã. Đó là kiếp trước, ta là nữ nhân cùng thời với ngươi. Còn kiếp này thì ta mang tên Trần Mỹ Dung. Nhưng cứ gọi ta là Tiểu Nhã...

- Hà???

Triệu Kỳ Nhã... Tên cô ta là Nhã. Tức là cô ta là ma, ẩn thân vào hình hài của Dung, cô ta chưa đi đầu thai.

- Không giống như ngươi đang nghĩ đâu, hai nhân cách này hòa hợp với nhau thành một. Nếu cố gắng tách ta ra khỏi người kia thì người kia sẽ chết và ngược lại. Ta cũng như Mỹ Dung và Mỹ Dung cũng là ta. Và thêm nữa, ta không phải là ma, cô rõ chưa? Ta đã đầu thai vào kiếp này. Ngươi cũng nên dẹp ngay suy nghĩ ngớ ngẩn đấy đi, rõ chưa?

Thì theo như cô ả nói, cô ta và Dung là một, thì tôi có thể suy ra: cô ta sẽ là mặt ác, còn Dung sẽ là mặt thiện.

Bảo sao luôn luôn có những việc lạ xảy ra gần nhà Dung, tức là do Triệu Kỳ Nhã gây ra? Do nhân cách thứ hai?

- Đừng đứng đó nữa lại gần đây mà nghĩ cách đi. Đứng ra xa cẩn thận bị ma hoang giấu...

Mà điều nói của nó, giống như nó là ma hoang thật. Nghĩ vậy tôi chợt dạ, nhưng cũng từ từ bước lại gần. Mỗi bước tôi đèn chân chừ, bước thấp bước cao. Sẵn tiện nhặt cái xẻng nhỏ dưới chân chắn ngang người làm động tác phòng thủ, nếu lỡ cô ta lao tới thật thì có lẽ tôi cũng không bị "ăn" đâu.

Triệu Kỳ Nhã đứng dậy, nhìn đăm đăm vào bức tường. Tôi giữ khoảng cách với cô ta, dẫu sao cô ta cũng không phải là Mỹ Dung; rồi nhìn vào tường. Cũng không thấy gì khác ngoài vết cào. Vết cào này của một con thú rất lớn, rộng khoảng một xentimet, dài tầm một mét ba mươi xentimet. Trên tường có hàng loạt vết máu khô. Máu... và con gì đã gây ra vết cào thế này? Tự dưng đầu tôi nghĩ đến ma đói. Rồi nào lại thì nhau nghĩ tới những thứ kinh tởm khác.

Rồi sau hơn chục phút, Triệu Kỳ Nhã làm bầm:

- Không phải cách này rồi...

- Là sao?

- Tôi nghĩ, không đơn giản mở được cửa này, phải có lộ phí để đi qua...

Rồi Nhã thò tay vào túi áo, rút ra một con dao bạc, chuôi được dát vàng và nạm đá quý. Nhã đưa tôi con dao, rồi lại rút ra một con khác.

- Lộ phí bắt buộc để qua cánh cửa là máu...

- Máu? - Tôi kinh ngạc hỏi.

Không thấy trả lời, tôi chỉ thấy một ánh bạc loáng qua và một dòng máu đỏ phun ra từ lòng bàn tay Nhã. Nhã quay sang giục tôi:

- Làm đi...!

- Ừ... ừ...

Tôi chậm chạp đặt con dao trên tay, rồi cắt một đường dài. Máu phun vào bức tường. Kỳ Nhã đẩy tôi lùi lại phía sau. Và rồi có một cánh cửa đá nhô lên, rồi hàng loạt. Nhã nói:

- Đây là lối ra. Nó chỉ chấp nhận người đưa lộ phí thì được qua, còn không được đưa thì chỉ ở đây chờ chết, như họ. - Nhã hất hàm về phía những đồng xương. - Có rất nhiều người muốn thoát ra nhưng vô ích, họ không biết cách mở cửa và họ chết trong này. Do có nhiều xương cốt và người chết oan nên nơi đây âm khí cực thịnh, do vậy ở đây có khá nhiều ma hoang. Hừm... Đi thôi.

Nhã tiến về phía trước nhưng tôi lùi lại:

- Cửa chưa mở, vẫn còn cửa đá to tướng trước mặt kia kia... - Tôi nhắc.

- Ừ nó chưa mở ra sao?

- Thế cô nghĩ nó mở rồi à?

- Vậy nghĩa là lộ phí vẫn chưa đủ...

Mắt Nhã vẫn đăm chiêu nhìn về phía trước. Rồi cất tiếng khô khốc:

- Lộ phí vẫn chưa đủ. Vẫn thiếu...

Tự dưng tôi lại nhớ đến Phan An Vi Quỳnh, con bé từng xèo một mảnh thịt trên mu bàn tay để tìm lối ra. Thế chà nhẽ hai đứa lại mất miếng thịt để thoát ra chắc? Vừa nãy cắt tay lấy máu đã đau rồi, xèo một miếng thịt rồi ra chắc khóc mất.

- Thịt và máu vẫn là một. Với Phan An Vi Quỳnh thì đặc biệt hơn. Cô ta là pháp sư nên mở được Quỷ Môn Quan là chuyện đương nhiên. Còn tôi là pháp sư bị hạn chế về năng lực nên không làm được. Vì vậy hãy dẹp suy nghĩ đấy đi...

Nhã có một khả năng đặc biệt: Có thể đọc được suy nghĩ của người khác. Việc đó khiến tôi không thoải mái chút nào.

- Cô làm ơn đừng đọc suy nghĩ của tôi được không?

- Chỉ vô tình, vô tình thôi mà. Tôi xin lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36

Cảm giác kỳ lạ... Lúc đầu tôi cảm thấy Nhã rất ghê gớm, nhưng sau đó lại cảm thấy cô ta rất dễ gần. Hay là tại mình có vấn đề gì? Tốt nhất không nên làm gì khiến cô ta giận dữ, nếu không mạng nhỏ của tôi khó giữ.

Một điều khiến tôi ngạc nhiên nữa là, sao cô ta lại biết Phan An Vi Quỳnh? Cô ta sẽ ngủ say nếu chưa đến ngày mười sáu âm. Hôm qua là mười lăm cơ mà? Nếu tính đến lúc đó, cô ta vẫn đang ngủ. Chả nhẽ cô ta có thể nhìn thấy được?

- Cô đang thắc mắc tại sao tôi lại biết về cô gái tên Vi Quỳnh?

Lại nữa. Nhã lại đọc suy nghĩ của tôi. Nó khiến tôi cáu thật sự. Nhưng Nhã đã chặn lời tôi:

- Xin lỗi, tại tôi quen thế rồi...

- Nhưng cô có hiểu điều đó khiến người khác rất bức mình không?

Nhã không trả lời. Cô ta đang dựa một bên đầu vào tấm cửa đá, như đang nghe ngóng. Nhưng điều khiến tôi cảm thấy thoải mái là cô ta xưng tôi - cô. Chứ nghĩ đến xưng ta - người đã cảm thấy cô ta là một người kèn kiệu rồi.

- À, tôi chưa giải thích với cô. Việc tôi biết về Vi Quỳnh ấy, tại sao tôi biết rõ về cô ta ấy, vì cô ta là quý...

"Hở?" - Tôi bật ra một tiếng gào khe khẽ. Cái gì? Vi Quỳnh là quý? Đùa à...

- Có thể cô sẽ không tin, hmm... nhưng tôi có thể khẳng định chắc chắn cô ta là quý. Là một loại quý cao cấp là đằng khác...

Không thể tin được. Nếu Vi Quỳnh là quý, tại sao nó không "ăn" tôi và Mỹ Dung, lại để tôi sống đến tận bây giờ?

- Đừng nghĩ theo hướng đó. Để tôi giải thích cho dễ hiểu nhé...

- Cô lại đọc suy nghĩ của tôi... - Tôi thở dài.

Nhã nhú mày nhìn tôi, rồi cô ta nói:

- Nghe tôi giải thích và đừng ngắt lời tôi. Quỷ Môn Quan là một nơi vào được mà không ra được, người nào may mắn lắm thì gặp được một cây cọc, trên cây cọc có gắn một lá bùa vàng. Nhưng lại có rất nhiều cây cọc như thế...

Nhã chợt ngừng, rồi đảo dắc đưa mắt tìm xung quanh. Hình như cô ta phát hiện ra gì đó, nhưng khi tôi nhìn quanh thì không phát hiện ra gì hết.

- Có duy nhất một loại bùa mới có thể mang người về cõi dương mà thôi, còn còn lại nếu nhỏ nhảm sẽ chết luôn đấy. Nhưng với quý thì lại khác...

- Là sao? - Tôi hỏi.

- Máu quý, máu quý thường mở được kết giới. Nhưng người chết đi, có oán niệm thì tu vi thành quý... Cái này cũng giải thích khó lắm, mà dài nữa. Nhưng tóm lại là quý dưới địa phủ thì thường toàn là xác khô. Còn Vi Quỳnh, à là quý, được sinh ra từ cõi âm nên có máu. Và à lại nhập vào một đứa bé sơ sinh mới chết. Vậy là thành người như bây giờ. Mở được Quỷ Môn, à phải dùng máu và thịt, vì à chưa phải là quý trưởng thành. Hiểu chưa?

Đầu tôi đang bị hỗn độn bởi rất nhiều thứ. Nào thì cái gì mà quý, rồi thì máu, rồi lại quý môn... Tôi đem ánh mắt ngờ vực ném sang Nhã. Nhã mỉm cười

nhìn tôi.

- Tôi vẫn chưa hiểu, cô giải thích rõ ra được không?

- Đúng là Đường Ngưng Tịch, kiếp trước với chuyển thế sau này của cô vẫn ngu như nhau, giải thích vậy vẫn không rõ nữa sao? Như này nhé: quý môn có hai cách mở: một là mở từ cội dương, tại chỗ có âm khí thịnh nhất, dùng máu để mở. Còn thứ hai, mở từ cội âm thì cần máu quý, máu tươi ấy. Như tôi giải thích khi nãy, quý thường không có máu. Do đó, là lí do tôi nói à ta là quý cao cấp. Hiểu chưa?

Tôi đã hiểu được một chút.

- Cô có cảm thấy càng ngày càng lạnh không?

Bất chợt Nhã cất tiếng. Hừm, tôi cũng cảm thấy lạnh, hình như có cái gì đó đang tiến về phía chúng tôi. Nơi đây là Quỷ Môn, có rất nhiều sinh-vật-kì-bí. Thứ chuẩn bị tiến về phía chúng tôi rất có thể là quý.

- Có... - Tôi cất lời.

Khục... khục...

Chúng tôi nín thở, cố gắng đóng tai lên xem là gì.

Khục... khục...

Tôi cố căng mắt ra cũng không thấy gì. Chỉ toàn một màu đen đặc.

Khục... khục...

Tiếng càng gần hơn. Tự dưng tóc mai của tôi dựng đứng hết cả lên. Không hiểu sao, có ai đó đang mách bảo tôi: sắp có chuyện xảy ra đấy... Da gà của tôi cũng dựng hết cả lên. Nhã cầu một cái vào tay tôi, thì thầm:

- Là quý đấy, đứng im đi, đừng động đấy...

Tôi suýt đau tim. Lại quý. Ôi má ơi... đừng nói là ma nữ đỏ kia...

- Không phải nó đâu. - Nhã thì thầm.

- Cô làm ơn đừng đọc suy nghĩ của tôi được không? Triệu Kỳ Nhã...

"Tìm được mi rồi..."

Có một tiếng lạ sau lưng tôi làm tôi giật bản mình. Oái... Tiếng này khàn đặc, như kiểu của người bị ho lao vậy.

Im lặng.

Nhã cũng đứng chết lặng.

Tôi không dám quay lưng ra đằng sau. Tôi cố gượng cười, cất giọng định nói với Nhã thì đột nhiên Nhã bịt miệng tôi lại. Cũng qua đó mà tôi thấy có gì đó trong mắt Nhã. Một cái bóng đen uồn ẻo ngang dọc. Nó đang lại gần về phía tôi. Nhưng khi quay lại: không có gì cả. Tôi lại quay lại nhìn vào mắt Nhã: cái bóng đen đó lại hiện lên, nhưng có phần đậm màu hơn. Lại nhìn về phía sau: không có gì hết.

Tôi sợ đến mức ngừng thở, tôi run rẩy bước về phía trước, Nhã cũng vô thức mà từ từ lùi lại. Tôi quay về phía sau lưng. Một cái gì đó đang từ từ hiện ra, một lớp khói đen. Nhưng trên khói lại có rất nhiều mắt. Giống như bóng đen mà con ma đỏ đã dùng dọa tôi và Dung.

Không ổn rồi. Nó lại định giết tôi ư? Không thể chết ở đây được. Phải chạy thôi.

Tôi bất giác xoay người, kéo Kỳ Nhã đi nhưng chân cô ấy như bị đóng đinh xuống sàn, không thể nào gỡ ra được.

Toi rồi.

Bóng đen đang tiến về phía tôi, nó biến thành một lớp bùn nhão đặc sệt từ từ trườn. Gặp cảnh tượng này, tôi suýt nôn.

Kỳ Nhã... cô bị làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nghịệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Nó đang đến. Tôi có thể cảm nhận được nó. Nó ướt át và nó mùi tanh tanh.

Tôi nín thở, cố lê những bước chân nặng trĩu lại gần Kỳ Nhã. Kỳ Nhã vẫn đứng như pho tượng, không động đậy. Tôi liền nhéo cho Nhã một cái thật đau vào má, Nhã nhúu mày rồi thì thầm:

- Yên lặng.

Khục khục...

Khục khục...

Lúc này tôi có thể cảm nhận được nó đang-ở-sát-bên-tai-mình. Ngay sát bên tai luôn. Bởi vì cái hơi thở hôi thối toàn mùi máu tanh và...thịt rữa. Cố gắng nuốt một ngụm nước bọt, tôi đưa mắt nhìn Nhã. Cô ta vẫn đứng yên như pho tượng. Mẹ kiếp! Chết đến nơi rồi mà không lo chạy đi, chả lẽ đứng đây chờ chết sao?

Kỳ Nhã đẩy tôi vào con quỷ, rồi cô ta lặng lẽ theo sau.

Mạ ơi, thót tim! Lúc đầu tôi nghĩ Nhã đẩy tôi vào chỗ con quỷ để con quỷ ăn thịt tôi trước, còn cô ta tìm đường thoát thân. Ai dè cô ta làm cách này để cứu tôi. Đùng là tôi nợ cô ta một lời cảm ơn.

- Không có gì đâu, cô đừng khách sáo thế... - Nhã thì thầm.

Lại đọc suy nghĩ của tôi nữa. Thật hết cách với cô gái này...

Soàn soạt...

Soàn soạt...

Ngaooooo...

Tiếng mèo kêu làm tôi giật thót, suýt đánh rơi con dao bạc xuống đất.

Tiếng mèo?!

Ở nơi này là Quỷ Môn, sao lại có tiếng mèo kêu được? Không lẽ có con mèo nào vô tình lạc vào đây ư? Không hay rồi...

Mieooooo

Lại tiếng mèo nữa.

Dự cảm mách bảo tôi có chuyện không hay sắp xảy ra. Không hiểu sao tôi lại nghĩ vậy.

Mieoooo

Tự dưng tôi cảm thấy có gì mềm mềm, xóp xóp dưới chân. Nó cuốn xung quanh chân tôi.

Một con mèo!

Ôi dễ thương quá đi mất! Lông màu trắng, lại rất mềm và xóp; trông chỉ muốn ẵm nó vào lòng. Định cúi xuống bế nó lên nhưng Nhã ngăn lại. Nhã dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn tôi, ý như muốn nói "Im đi, nếu không cô sẽ chết."

Đúng là lúc đầu mình đánh giá cô ta quả không sai. Một người đáng sợ.

Lúc đó, tôi lại thấy mắt cô ta đen sì. Toàn bộ mắt.

Nói gì thì nói, đây vẫn là thân xác của Mỹ Dung. Lẽ nào cô ta định điều khiển cái xác theo ý của mình ư?

Mieoooo....

Chợt tôi nhận thấy, từ lúc có tiếng mèo đến giờ. Không thấy tiếng cười kì lạ kia đâu nữa.

- Mọi chuyện ổn chưa? - Tôi giật áo Nhã.

- Chưa đâu. Tôi có thể khẳng định đây là ma nữ đỏ mà cô hay gặp gần đây. - Nhả thì thắm đáp lại.

Mieooo...

Con mèo dưới chân tôi tự dưng xù lông lên, miệng nó không ngừng gầm gừ. Dường như nó đang cố gắng đuổi đánh cái gì đáng sợ vậy. Nhưng tôi nhìn thì cũng không có gì.

Con mèo dưới chân tôi phản ứng mạnh hơn, nó gầm gừ và định xô tôi, Nhả đã kịp giữ nó lại. Nhả ấn con mèo vào ngực tôi, muốn tôi là con mèo ấy im lặng hơn. Lại một con mèo nữa, con mèo này to phải bằng con chó con hơn 3 tháng; lông nó màu trắng muốt, mắt màu hổ phách. Dường như mọi chuyện đang diễn ra theo chiều hướng đi xuống. Con mèo phát ra tiếng gầm đe dọa. Nhưng tôi vẫn chưa hiểu nó muốn gì.

Phập...

Một tiếng cật bén ngọt. Trước mắt tôi là con mèo bị cắn mất đầu. Chỉ nghe thấy tiếng nhai rau rầu cùng mùi máu tanh xộc thẳng vào hai lỗ mũi. Trước khi thân hình con mèo cái đổ xuống, có cái gì đó đã ngấm hết cả thân nó.

Mắt tích luôn!

Không còn thấy dấu vết của con mèo nữa. Lại nghe thấy tiếng nhai ngấu nghiến, trong khi tôi không nhìn thấy gì. Mùi máu tanh cùng tiếng nhai của con-gi-đó khiến tôi cứng đờ tại chỗ. Quá trình con mèo bị ăn sạch chỉ diễn ra chưa đến ba giây, chúng tôi chưa kịp hiểu gì xảy ra.

Còn duy nhất một vũng máu tanh. Tôi nhắm tịt mắt lại, bỗng nghe tiếng soàn soạt dưới chân. He hé mắt nhìn: có một đám bầy nhầy nước mũi đang liếm vũng máu. Và chưa đầy một giây sau, vũng máu đã bị liếm sạch sẽ.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, đến mức chúng tôi không hiểu chuyện gì xảy ra.

Đám bông xốp trong tay tôi cũng run bần bật. Cả tiếng kêu meo bị mất tích luôn. Nó đang sợ.

Khục khục...

Khục... khục...

Tiếng cười cật lên, rồi lại im bật.

"Rõ ràng khi này ta nghĩ thấy mùi thịt người, nhưng sao bây giờ lại mất tích?"

Một giọng khăn khăn vang lên, tôi sợ suýt vỡ mật.

Soàn soạt...

Soàn soạt...

Tôi nhận ra có tiếng lạ. Ngay sát bên tai, chỗ tường dựa. Tôi run rẩy nín chặt lấy tay áo Nhả. Nhận thấy Nhả cũng run không kém gì tôi. Cô ấy đang sợ sao?

Không hẳn...

Bạn đang đọc truyện *Nguyệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Vượt Ải Mà Khó....

Bỗng Nhả vươn tay lên, chụp lấy miệng tôi. Qua cử chỉ của cô ta, tôi có thể mơ hồ nhận ra, cô ta muốn tôi im lặng.

Thứ kinh tởm kia dần đến gần. Mà tôi cũng không biết nên gọi nó là cái gì. Đám bầy nhầy nước mũi?! Kinh tởm hết mức.

Không biết đây là lần thứ mấy tôi gặp được nó nữa.

Bên tai tôi bỗng vang lên một thanh âm

- Nó là quỷ nước mũi. Cái loại này nguy hiểm chả khác gì quỷ đói đâu... Mà âm khí trên người nó nặng quá, hẳn là nó ăn không ít người rồi. Mẹ nó, sao tôi lại không nghĩ ra chứ? Cái loại này là quỷ cấp 6, con mẹ nó, ít ra nó phải sống được mấy trăm năm rồi ít gì...

Ồ, cái tên "quỷ nước mũi" đúng là nghe lọt tai. Đúng là "xem mặt bắt hình dong" mà... Nhưng rốt cùng đểch hiểu cái gì về Âm Dương Sư, tôi liền mở miệng hỏi:

- Quỷ cấp sáu?

Cơ hồ khỏe miệng của Tiểu Nhã có nhếch lên một chút. Rồi mãi một lúc sau cô ta mới nói:

- Quỷ cấp 1, yêu khí thấp nhất, cái gì nó cũng sợ hết. Còn từ cấp 20 trở lên, chỉ có vài loại gỗ của pháp sư, muối và gạo mới có tác dụng với nó thôi. Nhưng từ trước đến nay, tôi chưa từng thấy con nào vượt qua giới hạn mười. Mà mẹ nó chứ, sao trong cơ thể của Phạm Mỹ Dung, tôi lại không nhận ra nhỉ? Là ai giấu đi khí tức của nó chứ?

- Hả? - Tôi nhú mày. - Ai... giấu khí tức?

Tự dưng Nhã huych tôi một phát, đầu tưởng chết. Rồi cô ấy nói:

- Con mẹ nó, óc cô là bã đậu à? Cái loại quỷ này, thứ pháp sư xoàng như tôi cũng không cảm nhận được khí tức của nó, tức là có người nuôi nó, nuôi bằng thịt người và máu gà. Tiêu Vấn cũng không nhận ra thì tên pháp sư kia phải cao tay hơn à rồi...

Khỏe miệng tôi giật giật. Cái gì? Nuôi cái loại quỷ bầy nhầy nước mũi này á? Con mẹ nó, không biết thằng nào lại có sở thích biến thái đến nỗi nuôi một thứ kinh tởm thế này trong nhà nhỉ. Rồi lại cảm khác khi mà nó "phản chủ" không biết lão chủ nhà sẽ cảm thấy thế nào khi bị nó nhai rau rầu từng khúc xương một đây? Ờo, nghĩ đến vậy tôi đã thấy cả người mình lạnh toát từ đầu đến chân rồi.

- Không lẽ... nào... Là đứa con gái bắt cô đi? Cái gì mà Anh Thư hay gì gì đó, phải không? Là dân trường Hồng Phong, đúng không? Tóc nó tết sam như này, đúng không? - Rồi Nhã phụ họa từ trên xuống. - Nó buộc hai cái nơ đen, trên đó đính hai viên phi thủy xanh, đúng không?

Bị Nhã hỏi liên tiếp như vậy, tôi cũng không biết nên trả lời ra sao, loáng thoáng trong trí nhớ của tôi, con bé đó là Dương Thị Anh Thư, đúng là nó mặc đồng phục trường Lê Hồng Phong, đúng là nó tết sam, đính trên đuôi tóc là cái nơ đen có hai viên phi thủy xanh bích. Tôi nhớ có vậy, liền gật đầu.

Chỉ thấy Nhã làm bằm nói:

- Sao tôi lại không đoán ra nhỉ? Con mẹ nó, là Phù Lôi Nhã, đứa con gái đó sống mấy vạn năm rồi. Cũng có thể so sánh với phụng hoàng cổ chí kim.. Thảo nào, khi nó bắt tôi với cô, tôi không nhận ra khí tức của ả. Con mẹ nó, nếu tính ra thì công lực trong tay ả cũng thuộc vào hạng cực xuất sắc... Mà khoan... - Bỗng Nhã quay đầu xung quanh như tìm thứ gì đó. - Đám nước mũi kia đâu?

Quả thực tôi cũng không thấy đâu cả, không còn mùi tanh tươi bốc lên nữa, cũng không nghe thấy hơi thở kinh tởm kia nữa. O, nó đi rồi sao?

Tôi liền cảm đèn pin rọi khắp nơi. Cũng không thấy đâu cả. Kỳ quái..

Vô tức xuất hiện tại đây, cũng lại biến mất không dấu vết... Rốt cục là sao?

- Mà đúng rồi, cô gái kia là yêu quái mấy vạn năm, sao cô lại biết rõ vậy? - Tôi nhú nhú mày.

- Đoán...

Nhã nói đúng một từ, làm dây thần kinh của tôi đứt "phụt" một tiếng. Đoán á? Mẹ kiếp, có đúng một câu nói thôi mà làm thần kinh tôi căng thẳng... nếu không biết thì đừng có phán bừa chứ...

Cô ta vẫn rà soát cơ quan trên tường, cũng chả hiểu cô ta đang định làm gì nữa. Tôi cảm đèn pin rọi lại gần thì thấy cô ta đứng trân trân một góc, không cử động, thân thể cũng lạnh ngắt. Tôi áp tai vào ngực cô ta, tim cô ta không đập. Không xong, thế này là sao?

Bỗng tôi thấy tay phải cô ta đặt vào một phiến đá nhô lên. Rọi đèn pin thì thấy rõ trên đó có khắc những ký tự vô cùng kỳ quái: chúng có những lỗ nhỏ và nét rất cứng. Tôi lấy móng tay gõ gõ vào chúng, nhìn niên đại của thứ này, tôi đoán chúng chắc cũng được hơn năm trăm năm rồi. Ba tôi là nhà nghiên cứu về chữ cái cổ; chủ yếu ông nghiên cứu về chữ Hán và chữ Phạn; mà những ký tự này vô cùng quen thuộc. Tôi cũng có thể lờ mờ thấy được trên viên phiến đá có khắc hoa văn cổ điển.

Tôi không biết rõ tiếng Phạn cổ, nhưng có thể đọc được vài ký tự trên đó; tôi dùng móng tay cào cào lớp rêu xanh bám trên bề mặt, vô thức đọc lên:

- *Cánh cửa thông với địa ngục, phải có chất môi dân; phải có máu thịt hiến dâng cho thần linh và nước vong xuyên. Chỉ có vậy, thần linh sẽ phù hộ cho người...*

Tôi chỉ có thể đọc đến đó, những ký tự kia thì tôi nửa biết nửa không. Nhưng nhìn những ký tự còn lại, kết hợp với câu nói trên, tôi lờ mờ đoán được ở đây có 12 cửa tử và 12 cửa sinh, dùng máu và nước vong xuyên làm môi giới để vượt qua. Cơ mà, nước vong xuyên ở đâu?

A!

Tôi bỗng vỡ ra, chẳng phải bát nước của Anh Thư là nó sao? Thử, có lẽ cũng không chết đâu nhỉ.

Tôi quay sang định hỏi Tiểu Nhã, nhưng cô ta vẫn đứng yên. Tôi dùng đèn pin rọi thẳng vào mặt cô ta; cô ta dờ dẩn bất thường, thậm chí có thể nói là

cái xác không hồn, hoàn toàn khác hẳn với hai phút trước. Tôi hươ hươ tay trước mặt cô ta, mắt cô ta cũng không chớp, lay vai cô ta, tôi cảm thấy như có áp lực đè lên vai mình vậy, khó thở không chịu nổi... Tôi liền vùng tay tác mạnh vào má cô ta hai cái, cô ta cũng đứng yên luôn. Mẹ nó, đừng có dọa tôi thế chứ, miệng Nhã rỉ ra một dòng máu tươi; nếu như bình thường, cô ta sẽ đánh tôi gãy xương mắt.

Kỳ quái..

Nhìn sâu trong mắt Tiểu Nhã, tôi thấy trong mắt cô ta, đồng tử dần rộng ra hết mức; thậm chí còn chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái.

- Hóa ra cô ở đây sao?

Một giọng nói vang lên; không phải lời của Tiểu Nhã, tất nhiên cũng không phải tôi. Tôi liền ngẩng lên...

Mẹ nó, là Anh Thư. Cô ta đang cầm một cái lưỡi hái sắc từ từ lại gần chúng tôi. Dưới chân cô ta là đám bầy nhầy nước mũi kia; hàng ngàn con mắt của chúng đang nhìn chúng tôi rất hưng phấn, hưng phấn đến mức tím đập chân run.

- Muốn cử hành nghi thức mà khó thật đấy, tìm mãi không thấy cô đâu, ai ngờ Vương ca ca lại làm một lối đi bí mật. Thật là, chính trong nhà chúng ta mà lại không nhận ra... Vương ca ca... Muội xin lỗi, cô ta, lẽ ra không nên tồn tại tại đây.

Không xong! Tay tôi cầm bát nước mà run run, không dám đổ.

Anh Thư tiến đến gần tôi, lưỡi hái trong tay cô ta sáng lóe lên. Chỉ thấy cô ta nhếch mép cười quỷ dị, rồi ánh sáng lóe lên, là lưỡi hái.

Không còn thời gian nghĩ nữa, đồ luôn bát nước đi cũng được.

Chỉ nghe "roạt" một tiếng, rồi tiếng như thịt rán xèo xèo. Trên tường phát ra âm thanh ầm ầm, cánh cửa đá mở ra, hàng loạt dây hiện lên. Bên kia có một cánh cửa, lại có ánh sáng le lói hắt vào nữa. Không cần nghĩ, chạy thôi.

Bỗng có một bàn tay lôi tôi đi, không nhìn thấy rõ nhưng có lẽ là Nhã.

Tự dưng đầu tôi ong ong, nặng dần, nặng dần...

Bạn đang đọc truyện *Nghiệt Duyên* - Yoon Mi Rae được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.